Susan Johnson

LOVE'S MAGIC

„Fascinant...
Stilul său este exploziv!
Los Angeles Herald Examiner

PUTEREA DRAGOSTEI

SUSAN JOHNSON

PUTEREA DRAGOSTEI

Traducere de Delia Ana

EDITURA ELIS
BUCUREŞTI
2003

TEHNOREDACTARE: CLAUDIA DOBRIŢOIU
COPERTĂ: ADRIANA IONIŢĂ

Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin EDITURII ELIS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JOHNSON, SUSAN
Puterea dragostei / Susan Johnson ; trad. Delia Ana. - Bucureşti : Elis, 2003
ISBN 973-9199-77-1

I. Ana, Delia (trad.)

821-111-31=135.1

ISBN 973-9199-77-1

Tiparul executat sub comanda nr. 30 174

Compania Naţională a Imprimeriilor
„CORESI " S.A. Bucureşti
ROMÂNIA

Sistemul calităţii certificat SR EN ISO 9001

Dragă Cititorule,

Robbie Carre a apărut în conştiinţa mea, cum s-a întâmplat cu majoritatea eroilor mei, printr-o imagine vizuală strălucitoare — în acest caz, trecând călare peste un câmp măturat de vânt, alături de răufăcătorul Harold Godfrey din *Dragoste interzisă* (*Outlaw*). Mi-a captat interesul imediat, fiindcă mi-a adus aminte de bărbaţii tineri şi frumoşi pictaţi cu atâta viaţă de renascentişti, de sălbăticia acestor bărbaţi şi energia inepuizabilă stăvilită numai parţial.

Dar în *Dragoste interzisă* prezenţa lui Johnnie Carre era atât de pregnantă, în timp ce Robbie nu a apărut în scenă decât abia în capitolele finale ale cărţii când familia Carre era pe punctul de a fi exilată.

Nu plănuisem ca el să intre în camera lui Roxane în noaptea dinaintea îmbarcării lor; el a fost, însă, cel care a preluat iniţiativa. Şi, cu toate că Roxane încerca să îi reziste, puterile lui de seducţie erau deja legendare.

Robbie Carre se întoarce acum, sfidând statutul său de fugar, intenţionând să o curteze şi să o cucerească pe doamna inimii sale.

Sper că veţi savura acest stil aprins de a face curte.

A voastră,

CAPITOLUL 1

Edinburgh, sfârşit de aprilie, 1705

— Robbie Carre s-a întors.

— Aşa am auzit şi eu. Întrebarea este: unde?

Cei doi bărbaţi vorbeau în şoaptă, cuvintele fiindu-le acoperite de sunetul muzicii, al conversaţiilor şi râsetelor ce se învolburau în jurul lor. Fiind oaspeţi de onoare la o serată, abia găsiseră o clipă de linişte în mijlocul aglomeratei săli de dans, amândoi scrutând cu prudenţă încăperea în timp ce vorbeau.

Robbie Carre avea prieteni pretutindeni.

— Va veni după ea. Nu există nici o îndoială, murmură ducele de Queensberry.

Era un bărbat slab, oacheş, între două vârste, şi se născuse cu o figură de conspirator.

— Nu are rivală.

Vorbele fuseseră şuierate pe un ton răguşit, palpabil lasciv, de ducele de Argyll, noul reprezentant guvernamental trimis de la Londra spre a îngenunchea Scoţia.

Queensberry se întreba dacă gazda lor va putea zădărnici instinctele de prădător ale tânărului bărbat.

— Am auzit că e îndrăgostită, preciză el cu maliţiozitate.

— Şi? îi aruncă Argyll o privire insolentă lui Queensberry.

— Şi înseamnă că poate vei dori să îţi cultivi abilităţile de seducţie — contesa de Kilmarnock e atât de ingenuă!... Văduvă după doi bărbaţi, având o grămadă de pretendenţi, de la Indii la poli, s-ar putea dovedi o provocare formidabilă.

— Astfel premiul va fi cu atât mai dulce, a spus Argyll, urmărind cu privirea lui cenuşie mişcările în pas de dans ale Roxanei Forrestor de-a lungul sălii de bal.

— Fie ca blestemata familie Kilmarnock să putrezească în iad!

Trântind în urma sa uşa de la dormitor încât tablourile de pe pereţii tapiţaţi în mătase se clătinară, Roxane străbătu bogatul covor turcesc, smulgându-şi tiara din părul coafat. „Au şi tupeu!" Azvârli podoaba de păr din diamante în partea cealaltă a camerei cu atâta furie încât aceasta se rostogoli de două ori până să se oprească.

— V-aş putea fi de ajutor? întrebă o voce profundă.

Răsucindu-se pe loc, scrută ungherele umbrite ale dormitorului său. Vocea insolentă era familiară, şi o spaimă acută pusese stăpânire pe toate simţurile ei.

— Dumnezeule mare, nu se poate să *fii* aici! exclamă ea, cu un ton şocat şi îngrozit, ochii cercetând cu atenţie conturul confuz al tânărului care stătea în scaunul ei aurit, în timp ce frustrarea şi furia se disipau amintindu-şi de enormul pericol care plana asupra şederii lui în Edinburgh. Casa este înţesată cu duşmani de-ai tăi!

Ca pentru a-i sublinia exclamaţia, pe fereastra deschisă pătrunse, de la etajul inferior, sunetul melodios al corzilor viorilor, urmat de numeroasele voci împreunate într-un cor ce evoca cunoscuta baladă scoţiană a lui Muirland Willie.

— Ca şi Muirland Willie, am venit pentru tine, a spus Robbie, în continuare într-o postură nemişcată, plimbându-şi ochii în josul costumaţiei elegante a contesei. Îţi dai seama cât de mult a trecut?

— Nu suficient de mult. Nu eşti în toate minţile, Robbie.

Îşi întoarse privirea în timp ce se îndrepta spre fereastră.

— Te vor spânzura dacă te găsesc aici! continuă ea trântind fereastra şi acoperind-o cu draperiile verzi de catifea, îndreptându-se apoi spre următoarea fereastră. Trebuie să pleci.

— Mă gândeam să îţi ţin companie la noapte, spuse el ridicându-se graţios din scaun.

— Nu! Nici măcar să nu te gândeşti la asta, exclamă ea, vorbele-i terminându-i-se cu o vibraţie şuierată deoarece el îşi făcu apariţia din umbră — înalt, suplu, frumos, cu părul curgându-i

în onduleuri roşcate până pe umerii îmbrăcaţi în jacheta de piele. Nu pot face asta, Robbie, şopti depărtându-se de el, ca şi cum distanţarea ar fi putut să îi domolească bătăile năvalnice ale inimii.

Cât de minunat era, de o frumuseţe răpitoare, îmbrăcat în piele ca un luptător păgân, mai înalt decât şi-l amintea ea, mai lat în umeri, de parcă s-ar fi împlinit în luna în care fuseseră separaţi, cu toată forţa tinereţii sale intense!...

— M-am gândit la tine în fiecare secundă a lunii care a trecut, spuse el apropiindu-se de ea de-a lungul covorului, imun la senzaţia de pericol care o teroriza pe ea. Am numărat orele...

— Nu, Robbie, exclamă ea dintr-o răsuflare, retrăgându-se, muzica din depărtare reamintindu-i de sutele de oaspeţi de la etajul de jos, mulţi dintre ei periculoşi. Nu spune asta, nu pretinde că totul este în regulă când, de fapt, nu este. Este îngrozitor de *în neregulă*, continuă privind cu spaimă la ferestrele acoperite cu draperii de parcă ar fi putut fi zăriţi prin catifeaua densă. Trebuie să pleci *chiar* în acest moment!

El clătină din cap atât de lent încât părul său lung de-abia se ondulă în lumina lumânării.

— Regret, murmură el, îndreptându-se către ea. Rămân!

— Atunci unul din noi trebuie să fie rezonabil, replică ea scurt, într-un mod în care ar fi vorbit unui copil recalcitrant. Oricum, trebuie să mă întorc jos, altfel mi se va simţi lipsa. Sunt gazda acestei serate politice, continuă ea încercând să îşi ţină cumpătul în faţa avansului evident al tânărului.

— Reptila de Queensberry este la fel de fermecător ca întotdeauna? sunară firesc cuvintele proscrisului conte de Greenlaw, ca şi cum nu ar fi fost la doar un etaj distanţă de duşmanul său de moarte.

— Da... nu... — se dădu ea un pas înapoi, apoi încă unul. Doamne, Robbie, doar ştii cum este el!

— Plin de maliţiozitate gentilă. Zâmbind în timp ce îţi străpunge inima cu cuţitul, continuă Robbie observând distanţa scurtă

rămasă între spatele contesei şi zid. Va trebui să vedem ce e de făcut pentru a-i înfrânge aroganţa.

— Nu *noi*, Robbie, îl corectă ea.

Descoperind că retragerea sa este blocată, îşi propti palmele pe lambriurile din lemn de cireş şi încercă să se menţină neclintită faţă de bătăile violente ale inimii sale. Trupul înalt, vânjos, al lui Robbie Carre era mult prea aproape, iar amintirea şi implicaţiile acelei apropieri o făceau să tremure.

— Te rog, Robbie, pleacă! se auzi vocea ei sufocată de emoţie.

— Nu pot. Aş vrea să pot, zise el stând în nemişcare, cu o expresie gravă. Dar ultima lună a fost cea mai lungă din viaţa mea.

— Te rog, Robbie, fii rezonabil! În câţiva ani vei uita că toate astea s-au întâmplat vreodată.

— Te referi la dragostea noastră, la *noi* ?!

— Nu poate fi vorba de *noi*, Robbie. Vrei să încep să îţi înşir toate motivele? Primul ar fi că cei cinci copii ai mei ar deveni nişte paria dacă aş fi văzută cu tine, accentuă ea, sprâncenele apropiindu-i-se de teamă. Şi toate celelalte o mie de motive care nici nu mai contează.

— Mergi atunci, spuse el plin de farmec suav şi înţelegere, răsucindu-se uşor într-o parte astfel încât corpul lui să nu îi mai blocheze plecarea. Vom vorbi mai târziu despre toate astea.

— Nu există *mai târziu*, Robbie. Nu înţelegi?

Rudele ei, dobândite în urma căsătoriei cu Jamie Low, o avertizaseră că intenţionau să îşi protejeze cei patru nepoţi de pângărirea familiei Carre. Familia Erskine, a celui de-al doilea soţ al său, Kilmarnock, pur şi simplu o ameninţaseră că o aruncă în Tolbooth dacă mai vorbea cu oricare dintre cei din familia Carre. Doreau ca nimic să nu umbrească şansele singurului moştenitor al Kilmarnock-ilor, Angus, de a primi un rang de pair din partea englezilor.

— Vom avea grijă ca nimeni să nu ne vadă împreună.

— Asta nu e posibil, Robbie. Cei din familia Erskine sunt suporteri înveterați ai lui Queensberry. Nimic nu le-ar plăcea mai mult decât să-ți vadă întreaga familie târâtă și spintecată chiar în curtea castelului lor.

— De ce ar bănui ei că m-am întors?

— Deoarece ești un Carre încăpățânat!...

— Mai curând unul cu sângele aprins, spuse el cu un zâmbet larg. Cât de repede poți să te debarasezi de oaspeții tăi?

— Robbie! scânci ea. Ascultă-mă!

— Scumpa mea, o liniști el, mângâindu-i cu gingășie buzele cu vârful degetului. Am auzit fiecare cuvânt. Acum fii o gazdă amabilă pentru toți trădătorii sângeroși de jos și eu te voi aștepta aici până când vei reveni. Nimeni nu știe că sunt în țară.

Se aplecă astfel încât ea îi simți respirația caldă pe față, apoi buzele lui le atinseră pe ale ei, într-un sărut reținut, un sărut delicat ca un fluture, plin de politețe și afecțiune.

— Deci ești în siguranță, și copiii tăi sunt în siguranță, șopti el, buzele-i pline coborându-i pe umerii ei acoperiți cu mătase, trăgând-o mai aproape. Așa, acum e mai bine.

Îi simțea în pântec toată excitarea, pielea neagră și mătasea mov frecându-se una de alta în ondulații mici — invitație, ademenire, amintirea potentă în extraordinarul impuls îndepărtat. El murmură din adâncul gâtului — jumătate murmur, jumătate suspin, semn al paradisului regăsit după luni de sălbăticie. Pe măsură ce se apleca spre corpul ei moale, voluptuos, sărutul lui se transforma subtil, se aprofunda, gura lui forțându-se imperceptibil spre a ei, spre a i-o deschide, limba lui explorând cu delicatețe, gustând, ajungând până departe în gura ei, preludiu la oferta și mai ademenitoare a trupului său viril lipit strâns de al ei.

O căldură incendiară se aprinse în ea, într-o reacție imediată, extremă, atât de tulburător zbătându-se cu amintirea și nevoia într-un suspin, un sunet moale, jos, animalic, care dete glas dorinței arzătoare ce fierbea în toate simțurile sale.

— O lună este prea mult, şopti el, frecându-se de ea, apucându-i în mâini fusta şi ridicându-i-o.

Intrând în panică în urma senzaţiei de aer rece de pe coapse, îşi smulse gura într-o parte, brusc, ridicându-şi mâinile pentru a-l respinge.

— Nu! Te rog, Robbie, nu.

Imun la rugăminţile ei, îi recaptură gura, presiunea mâinilor ei fiind nesemnificativă în faţa forţei sale. Ca un bărbat care îşi reclamă ce e al său, îi înfieră buzele cu un sărut acaparator, posesiv, care îndepărta orice raţiune, şi aduse vibraţia din dreptul coapselor ei până la fervoare, făcând-o să uite de orice altceva în afară de o dorinţă nestăpânită.

Amândoi erau fără suflare, când el i-a dat drumul în cele din urmă. În timp ce costumul său din piele era întins din cauza erecţiei, îi trebuiră câteva răsuflări adânci pentru a-şi controla impulsurile năvalnice.

— Mergi acum, şopti el. Dar să nu lipseşti prea mult.

Tremurând, se agăţă de Robbie, spaima şi haosul punându-i stăpânire pe creier, sentimentul dat de corpul masculin puternic, ademenitor, tentând-o atât de mult!... — ca şi excitarea lui. Şi, ştiind ce poate el să o facă să simtă, cât de nesăţioase sunt apetitul şi vigoarea lui sexuală, se întreba dacă, într-adevăr, este în stare să îl părăsească, fie şi pentru scurt timp.

Dar supravieţuise ca văduvă într-o lume a bărbaţilor deoarece arareori lăsa impulsurile să îi domine consideraţiile de ordin practic. Inspirând pentru a-şi calma susceptibilităţile ameţitoare, stăpânindu-şi imboldul de a se supune chemărilor nestăvilite, îşi înălţă capul din pieptul bărbatului şi îi privi fix ochii negri.

— Dragă Robbie, dacă permit asta, îmi pun copiii în primejdie. Oricât de mult mi-aş dori să fac dragoste cu tine, nu pot.

— Crezi că am venit din Olanda numai pentru atât? Nu trebuia să fac atâta drum numai pentru sex.

— Înţeleg, recunoscu ea. Dar cum poate fi vorba de mai mult, cu toate limitările ce îmi sunt impuse? Şi nu trebuia să îmi scrii, cu toţi spionii lui Queensberry prin preajmă.

El se dădu cu jumătate de pas în spate, scrutând-o cu o privire fioroasă de inchizitor, toată graţia şi farmecul dispărându-i de pe faţă.

— Scrisoarea a fost trimisă prin Roxburgh. Vrei să spui că *el* este suspectat acum? Cred că ţi-ai găsit pe altcineva. Asta cred! continuă el pe un ton aspru până la limită.

— Te înşeli, îi răspunse ea cu răceală. Toată lumea este suspectă, deoarece recompensele de la Londra s-au mărit foarte tare. Şi am dormit singură în ultima lună, dacă într-adevăr vrei să ştii.

Zâmbetul îi apăru imediat pe chip, inexprimabil de cald, ca o rază diamantină de soare după o furtună.

— Singură? Pentru mine? Sunt onorat!

— Nu trage concluzii pripite, îi replică ea aspru, sâcâită de acuzaţiile lui, nefiind dornică să-i ofere explicaţii detaliate în privinţa a ceea ce era adevărat, şi ce nu. De când ai plecat în Olanda am fost ocupată încercând să îndepărtez ghearele rudelor mele prin alianţă de pe copii. Nu mi-a mai rămas timp să-mi invit bărbaţi în pat.

— Abia am sosit în Edinburgh, şi spionii nu au apucat să îşi trimită încă rapoartele, spuse el pe un ton împăciuitor, cu înţelegere faţă de ieşirea ei, acum că gelozia îi fusese stinsă, şi reprimându-şi un zâmbet de satisfacţie. Deci copiii tăi sunt în siguranţă.

— Pentru câtă vreme? întrebă ea pe când se retrăgea înapoi, fiind hotărâtă să reziste tentaţiei lui primejdioase.

El ar fi putut să o oprească dar o lăsă să piece, întorcându-se pe jumătate pentru a-i urmări mişcarea.

— Să nu te găsesc aici când mă întorc! comandă ea cu un ton rezervat, reintrând în pielea contesei de Kilmarnock. Nu *pot* să mă întâlnesc cu tine.

El nu replicase nici măcar cu o înclinare a capului, dar simţise cum vibrase ea când se sărutaseră.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, ea se răsuci şi îl privi în ochi, cu pumnii strânşi de-o parte şi de alta a corpului său.

— Blestemat să fii, Robbie, nu poţi avea chiar tot ce îţi doreşti!

— Dar nici nu vreau totul, murmură el. Te vreau doar pe tine.

Apucându-şi în grabă tiara de pe covor, lovi podoaba de păr bătută în diamante stralucitoare de palma sa, agitată, scoasă din minţi de nevoile ei aflate în conflict, în timp ce tânărul impertinent îi zâmbea.

— Nu e un joc, Robbie, se semeţi ea, dar privirea ei violetă îi trăda sentimentele. Nu sunt disponibilă — pentru o serie de motive pe care nu le-ai înţelege.

— Înţeleg perfect. O să am grijă de tot.

— Dacă nu vei fi spânzurat între timp.

— Proprietăţile ne vor fi returnate până la sfârşitul toamnei, replică el, netulburat de ameninţarea din vocea ei. Îţi faci prea multe griji.

— Iar tu nu îţi faci suficiente, replică ea aranjându-şi cu mare atenţie tiara peste buclele roşcate în oglinda de la masa de toaletă. Trebuie să mă gândesc la copiii mei, nu numai la nevoile mele camale. Îmi pare rău, adăugă ea tăios, de parcă tonul ei susţinut ar fi conferit forţă deciziei sale. Nu pot să mă implic într-o relaţie cu tine.

Întorcându-şi faţa de la oglindă, îşi aranjă printr-o smucitură falduriile fustei, privi la tânărul conte de Greenlaw timp de o secundă şi apoi, în foşnet de mătase mov, părăsi încăperea.

CAPITOLUL 2

Deplasându-se uşor de-a lungul coridorului mochetat, îşi putea auzi inima bătând ca o tobă, sunetul ei ajungându-i ca un ecou la urechi, în timp ce căldura pe care o simţea îmbujorându-i faţa indica în acelaşi timp groaza, patima şi plăcerea provocate de revederea lui Robbie. *S-a întors la mine aşa cum mi-a spus că va face,* gândi ea, — *şi atât de repede!* Un zâmbet imposibil de reprimat îi apăru pe buze la gândul farmecului şi impetuozităţii lui înflăcărate.

Îi fusese atât de dor de el în luna ce trecuse, atât de dor...

Ceea ce observaseră şi o parte din prietenii ei. Nu că ar fi înţeles absenţa cui o afecta, dar realizau că şi-a pierdut interesul faţă de turma obişnuită de bărbaţi ce roia în jurul ei.

Din nefericire, corespondenţa prin Roxburgh le fusese interceptată, soacra sa Erskine fiind ultragiată de corespondenţa lui Robbie cu ea, iar prăpastia între dorinţele Roxanei şi realitate se mărise.

Surprinzându-şi în mers imaginea într-o oglindă, ajunse brusc la o concluzie. Imaginea din oglindă era cea a unei fete îndrăgostite până peste urechi — cu pielea luminoasă, ochii strălucitori, răsuflarea tăiată de pasiune. Pieptul i se ridica în cadenţa grăbită a paşilor, iar vibraţia ce o simţea între picioare se diminuase doar foarte puţin. *O dragoste ruşinoasă nu este posibilă,* reflectă ea, făcând o uşoară strâmbătură de dezamăgire. Cu toate astea, chiar şi considerentele politice cele mai neîndurătoare puteau fi trecute cu vederea. Robbie era mult, mult, prea tânăr pentru iubire.

— Aici erai, se auzi o voce abrazivă de femeie.

Răsucindu-se în loc, Roxane o observă pe soacra sa, Erskine, urcând pe scări, cu faţa ei slabă, îngustă, acum de un roşu aprins datorită efortului depus la urcare.

— Argyll... întreabă... de tine, icni matroana cea vârstnică, oprindu-se să-şi tragă răsuflarea. Consider... că ar trebui să ştii mai bine... că nu e cazul... să-ţi neglijezi oaspeţii.

Roxane se întreba adesea cum reuşea femeia aceasta să-şi menţină trupul veştejit în viaţă.

— Aveam nevoie de un moment de linişte.

— Fii amabilă să ţii minte... care îţi sunt îndatoririle, sună acidă vocea contesei-mamă Kilmarnock. Fiul lui Kilmarnock are nevoie de patronajul Curţii... iar Queensberry şi Argyll sunt vitali pentru... acest patronaj.

— Sunt foarte conştientă de asta, Agnes. Şi chiar dacă nu aş fi, precizările tale constante mi-au gravat de mult asta pe ficat...

— I-am spus lui Kilmarnock că face o greşeală căsătorindu-se cu tine, dar nu a vrut să asculte, împroşcă ea, cu aceeaşi veşnică mitocănie când venea vorba de mariajul fiului său. Acum e timpul să îţi faci datoria faţă de familia Erskine şi de nepotul meu, sau voi avea grijă ca Angus să îţi fie luat şi crescut într-o casă cu frica lui Dumnezeu.

— Excepţie făcând aranjamentul meu din timpul căsătoriei, care nu permite asta, replică cu răceală Roxane.

Dar plusa şi era conştientă de asta; familia Erskine avea destulă influenţă la Curte pentru a obţine victoria în orice luptă legală neclară.

— Nu cred că ai vrea să pui la bătaie bucata aia de hârtie, preciză acru bătrâna. Şi-acum, ţine minte, lui Argyll îi plac femeile docile.

— Ce vrea să însemne asta? replică Roxane cu un tremur de furie greu reprimată în acel singur cuvânt.

— Înseamnă că mă aştept de la tine să fii docilă, nora mea cea ţâfnoasă, spuse contesa-mamă cu o voce rece ca gheaţa. În *orice privinţă* va fi necesar.

Ce simplu ar fi să o împing pur şi simplu pe scări, se gândi Roxane, dar impulsul acesta fu stopat de stricteţea morală adunată într-o viaţă. *Dar este al naibii de tentant; mă întreb dacă sacul ăsta de oase bătrâne ar exploda într-un nor de praf la impact.*

— Voi fi politicoasă cu Argyll, dar datoria mea faţă de familia Erskine se opreşte aici. Sper că avem aceeaşi noţiune despre

politeţe. Şi, dacă nu îţi place, voi fi bucuroasă să îi spun tânărului duce că faci pe codoaşa la vârsta ta.

— Nu îţi recomand să mă iei peste picior, domniţă. Şi să nu crezi că, sub diverse forme, codoşlâcul nu a contribuit la sporirea unei averi aristocratice. Voi fi cu ochii pe tine, deci asigură-te că vei fi suficient de amabilă cu noul reprezentant al reginei.

Făcută şah-mat din nou, Roxane observă cu amărăciune poziţia în care fusese pusă de la descoperirea scrisorii lui Robbie. Dar asta nu însemna că trebuia să-i dea acestui balaur bătrân satisfacţia de a crede că a câştigat disputa.

— Voi lua în considerare ce ai spus, replică Roxane, continuând să coboare scările. Dar în locul tău, Agnes, nu mi-aş forţa norocul. Dacă o femeie de vârsta ta s-ar împiedica şi ar cădea pe scările astea, cine ştie ce şi-ar putea rupe.

Acum simţea ea satisfacţie văzând cum vrăjitoarea cea bătrână îşi încleştase ambele mâini de balustradă. Roxane îşi îngădui un uşor zâmbet triumfător, chiar dacă se mustra pe sine pentru o astfel de ieşire răutăcioasă.

Dar nu se putu bucura prea mult de victoria sa, minoră de altfel. La numai câteva minute după ce intră în sala de bal, se trezi faţă în faţă cu ducele de Argyll, braţ la braţ cu soacra ei zâmbitoare.

— Ducele îmi zice că fratele tău, Colter, a servit cu cinste în subordinea lui la postul din Olanda, rosti contesa-mamă mişcându-şi lent evantaiul la braţul ducelui, aruncându-i acestuia un zâmbet cald, urmat de o privire fixă către Roxane. Sunt sigură că ai o groază de întrebări pe care ai vrea să i le pui despre Colter. Kilmarnock îmi spunea adesea cât de apropiaţi sunteţi, draga mea, zise ea. A, văd că lady Frances îmi face semn, continuă cu ipocrizie. Îmi pare rău că trebuie să plec, Argyll, dar sunt sigură că Roxane te va întreţine în lipsa mea.

În timp ce ducele se apleca deasupra mâinii bătrânei, Agnes îi aruncă lui Roxane o privire insistentă.

— Nu este foarte subtilă, râse Roxane în timp ce soacra sa se îndepărta. Iar eu nu mai sunt în deplin acord cu Colter de când a plecat să slujească la Marlborough.

— Şi patrioată, şi frumoasă în acelaşi timp, murmură John Campbell, privindu-şi gazda cu ochi de prădător. Curtea reginei nu te atrage în nici un fel?

— Nu am nevoie de banii ei.

— O lovitură directă, zâmbi el cu curtoazie. Ar trebui să mă simt ofensat.

— Vă rog, nu e cazul... — şi eliberaţi-mă din proiectele soacrei mele.

— Dar astfel şi propriile-mi proiecte ar fi ciuntite.

— Pe soţia dumneavoastră nu o deranjează? se interesă Roxane în treacăt.

— Nu i-am cerut părerea.

— Înţeleg.

Urmă o mică pauză, timp în care tânărul duce îşi umplu sufletul cu imaginea femeii cu părul ca de foc din faţa sa. Această frumuseţe neîntrecută era şi mai uimitoare privită de aproape.

— Pot să vă pun o întrebare directă? zise el în timp ce observa aura senzuală a strălucirii ei.

— Aş prefera să nu o faceţi.

— Dar dacă simt nevoia să o fac?

— Aş fi nevoită să fiu evazivă, *my lord*.

El zâmbi. Deja general de brigadă la douăzeci şi cinci de ani, înţelegea atacul tactic mai bine decât oricine.

— Probabil că parlamentul va fi în sesiune aproape toată vara. Vă place să navigaţi?

— Numai cu prietenii.

— Atunci trebuie să devenim prieteni, concluzionă el cordial. Aud că familia Erskine speră să obţină un rang englez de conte.

— Şi eu sunt mijlocul de obţinere al acestui loc în Camera Lorzilor? observă ea sardonic.

El scutură din umeri, făcând epoleţii să tremure.

— Să spunem doar că, în calitate de reprezentant guvernamental, am o mare influenţă în mai multe domenii, incluzând şi locurile din Camera Lorzilor, rosti el cu un zâmbet deschis, cald. Sunt convins că putem ajunge la o înţelegere.

— Prefer să păstrez distanţa faţă de toată familia Erskine.

— Nu doriţi un titlu de conte pentru fiul dumneavoastră?

— Nu, dacă preţul este însăşi independenţa mea.

— Aş putea să descurajez cu uşurinţă implicarea lui Agnes, replică el receptiv, cu o voce plină de solicitudine. Aţi dori să o vedeţi plecată la ţară?

Roxane zâmbi vag.

— Mă uimiţi, *my lord*, cu etalarea puterilor dumneavoastră. Regina a fost generoasă.

— Nu aveam nici un dubiu privind valoarea mea în faţa Curţii când am solicitat această poziţie de reprezentant guvernamental.

— Beneficiaţi de *carte blanche*?

— Aproximativ. Cu siguranţă într-o măsură suficientă pentru a o trimite pe Agnes la proprietatea ei de la ţară dacă mi-aţi cere-o, spuse el cu insinuare proeminentă.

— Mă ispitiţi, Argyll, măcar şi pentru faptul că astfel aş putea să o anihilez pe soacra mea cea maliţioasă.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, draga mea Roxane, în orice sarcină mi-aţi cere să o îndeplinesc. Rostiţi doar un cuvânt.

Ea înţelese, în cele câteva minute de conversaţie cu capul clanului Campbell, cum îşi dusese el la bun sfârşit planul nu numai de a-l readuce pe Queensberry înapoi în guvern împotriva dorinţei reginei, dar şi de a dobândi puterile extinse cu care fusese investit de Majestatea Sa, Regina Anne. Avea un farmec încântător şi era domic de a face orice era necesar în a-şi îndeplini obiectivele. Fiind un novice în plan politic, nu era însă nici naiv, nici neexperimentat în arta diplomaţiei. Oferta sa de eliberare de sub dominaţia soacrei sale era extrem de persuasivă.

— Am să reflectez la asta, *my lord*, răspunse ea întorcându-se alene, etalându-şi propriile-i talente persuasive îndelung ascuţite după ani întregi de evitare acerbă a avansurilor primite de la oameni influenţi, obişnuiţi în a obţine ce îşi propun.

— Aş putea să vă obţin acceptul pentru un dans popular, *my lady*, în timp ce vă gândiţi la propunerea mea? întrebă el, mulţumit de progresul făcut.

Era luna mai şi lungile sesiuni ale Parlamentului urmau să se prelungească de-a lungul verii până în toamnă. Nu avea nevoie să se grăbească. Rezistenţa încântătoarei Roxane va ceda în cele din urmă persuasiunii sale.

CAPITOLUL 3

— Zâmbeşti, remarcă Douglas Coutts, privindu-l pe tânărul care îşi riscase viaţa prin reîntoarcerea în Scoţia. Probabil că ai şi văzut-o deja.

— Aşa este, şi e la fel de frumoasă ca întotdeauna, rosti Robbie intrând în urma bărbatului în biroul apartamentului Carre.

Lăfăindu-se doar într-o cămaşă şi bretele, după ce îşi scosese jacheta de piele, nu avea figura unui proscris urmărit.

— Roxie este gazda lui Queensberry şi Argyll în seara asta, pentru nesuferiţii ăia de Erskine. Mi-a trecut prin minte să trag două gloanţe prin ferestrele sălii de bal, spuse el amuzat, dar nenorociţii se mişcă încontinuu, iar împrejurimile sunt înţesate de gărzi.

— Eşti inconştient fie şi doar pentru faptul că te-ai arătat în grădini, îl certă Coutts aşezându-se faţă-n faţă cu Robbie, lângă şemineul unde ardea un foc mic care îndepărta răcoarea serii de primăvară. Atât Argyll, cât şi Queensberry se deplasează numai în mijlocul unei întregi brigăzi de scoţieni şi a unei trupe de spadasini [1].

— Ca probă a înaltei stime de care se bucură, vorbi Robbie tărăgănat, înclinându-se spre a-i oferi vizitatorului său un pahar de whisky.

— Represaliile ar fi severe dacă ei ar fi asasinaţi, îl avertiză avocatul familiei Carre. Teama asta îi ţine mai curând în viaţă decât gărzile. Aşa că nu fii nesăbuit — îl certă el zâmbind uşor, ridicându-şi paharul la gură — astfel încât să o faci pe draga de Roxie pentru a treia oară văduvă.

— Să închinăm pentru asta, îşi ridică Robbie paharul către omul care coordona apărarea familiei Carre împotriva acuzaţiei de trădare ce li se adusese. Deşi pot spune că este cam timidă în momentul ăsta.

— Are motive întemeiate, a spus Coutts, cunoscând întreaga situaţie a statutului fluid al alianţelor politice. Fii prudent. Nu m-aş mira ca familia Erskine să fi pus informatori în casa ei.

— Întotdeauna sunt prudent — clipi Robbie — sau cel puţin bine înarmat. Acum povesteşte-mi despre ultimele demersuri de la Curtea Civilă, privind cazui nostru.

— Ai adus documentele pe care ţi le-am solicitat?

— O tolbă plină, răspunse Robbie tolănindu-se mai bine şi privind atent către vizitatorul său, pe sub sprâncenele lungi şi negre. Fiecare cont al fiecărui negustor şi reprezentant de vază din Scoţia, împreună cu scrisorile ce pledează pentru eliberarea fondurilor respective.

Oamenii în cauză erau victimele falimentului financiar atâta timp cât facturile lor nu erau acoperite de fondurile avute în conturile de la banca Carre din Rotterdam.

— Chiar şi Queensberry este afectat, dacă vrei să ştii, observă Coutts cu un început de zâmbet. A investit puternic în ultimul transport de vin de la Bordeaux.

— Nu suficient pentru a compensa confiscarea proprietăţilor noastre, totuşi, replică Robbie aspru. În ce mă priveşte, aş prefera să ne recompenseze prin sângele lui.

— L-ai răni şi mai mult dacă l-ai aduce în sapă de lemn, dragul meu. Cel mai mare viciu al lui este vanitatea.

— La fel ca şi în cazul lui Argyll. Am auzit că s-a vândut scump dragii noastre Curţi.

— Şi a obţinut ce a dorit. Rangul său de reprezentant guvernamental e un caz de *pis aller*. Toţi ceilalţi magnaţi politici experimentaţi nu sunt acceptaţi nici de Curte şi nici de Parlament. O să vedem ce se poate face.

— Depinde de cât de mulţi bani este dispusă regina să plătească pentru a cumpăra voturile.

— Spre deosebire de ultima sesiune, se zvoneşte că banii sunt de aşteptat de data asta. Godolphin i-a comandat lui Seafield să se concentreze pe restanţele la salarii şi gratificaţii.

— Atunci Scoţia este vândută, concluzionă Robbie cu un oftat adânc, în semn de dispreţ. Mai sunt şi patrioţi care nu pot fi cumpăraţi?

— Mai puţini decât în sesiunea anterioară. Curtea recrutează sistematic din ce în ce mai mulţi lacomi. William Setton cel tânăr, din Pitmedden, a fost cumpărat pentru o sută de lire pe an.

— Deci toţi au devenit suspecţi, în special Roxburgh.

— Într-adevăr. Poţi vedea de cât de puţin e nevoie pentru unii. Au creat, de asemenea, noi locuri în Camera Lorzilor, cu o largheţe extravagantă pentru a sprijini interesele Curţii.

— Pe toţi dracii, înjură Robbie, uitându-se fix în resturile de whisky din paharul său. Chiar că este deprimant.

— Umblă bârfele că însuşi Hamilton s-ar fi vândut.

Sprâncenele lui Robbie se ridicară încet arătându-i ochii mult prea cinici pentru vârsta sa.

— Întotdeauna a fost ahtiat după bani. Am auzit că agenţii lui din Londra încercau să negocieze o afacere pentru el. Se pare că — şi suspină când spuse asta — însuşi marele patriot Hamilton are un preţ".

— Integritatea celor din familia Carre este mai uşor de menţinut, a spus Coutts conştient ca fiecare de cele necesare pentru a-şi permite cineva să fie patriot. Bunurile familiei tale, odată recâştigate, îi vor menţine pe cei din familia Carre în opulenţă. Nu veţi fi puşi în situaţia de a simţi presiunea pe care o simt alţii.

— Ştiu asta. Vorbind numai de flota noastră, şi reprezintă o avere deosebit de mare. Ca să nu mai pomenim de noile depozite de tutun din coloniile americane, care se dovedesc a fi deosebit de rentabile.

— Exact. Deci nu aveţi nevoie de banii englezilor. Chiar şi cazul vostru înaintea Curţii Civile ar trebui rezolvat cu un minimum de cheltuială, observă el cu acea cumpătare specifică unui avocat scoţian. Nu e necesară plata cooperării Curţii Civile când, oricum, deţii bogăţia majorităţii scoţienilor în băncile voastre olandeze.

Robbie privi către ceasul de pe poliţa şemineului. Aranjându-se mai bine în scaun, îşi puse paharul deoparte zicând:

— Foloseşte banii Carre pentru a cumpăra toată loialitatea de care ai nevoie şi dă-mi de ştire cum pot să te ajut mai bine.

Apartamentul ăsta prezintă siguranţă; servitorii sunt loiali. Orice mesaj ai dori să laşi îmi va fi încredinţat mie.

Ridicându-se, se duse către un cufăr de lângă perete.

— Ieşi pe uşa din spate la plecare. Holmes te va conduce prin hoi.

Scoţând o cheie din buzunar, descuie cufărul vopsit şi luând pungile aduse de la Haga, i le înmână lui Coutts.

— Nu ştiu exact unde voi fi. Depinde de gradul de teamă al contesei.

— Şi de ameninţările celor din familia Erskine.

— Presupun, replică Robbie abrupt. La naiba cu mercantilismul lor. Lasă un mesaj la Holmes dacă ai nevoie de mine să forţez mâna cuiva sau să perii pe cei care au o loialitate ezitantă faţă de Scoţia. Şi vom păstra legătura.

— Fii prudent, Robbie. Moartea ta ar fi foarte profitabilă pentru Queensberry.

Un zâmbet scurt străfulgeră chipul frumos al contelui de Greenlaw.

— Nu am nici o intenţie să mor acum, că am revenit lângă Roxie, accentuă el cu o privire răutăcioasă. Sau cel puţin, nu în sensul convenţional. Urează-mi succes cu iubita mea şovăitoare.

— Nu am nici un dubiu că vei avea tot succesul în ce o priveşte pe contesă. Însă, pe de altă parte, cei din familia Erskine se pot dovedi nişte oponenţi formidabili. Păzeşte-ţi spatele. Sunt nişte ticăloşi mincinoşi, slujitori ai fiecărui capriciu de-al lui Queensberry.

— Atâta timp cât nu se bagă în patul lui Roxie, nu mă aştept să îi întâlnesc... Te voi contacta mâine în cazul în care ai întrebări asupra documentelor pe care ţi le-am adus. Îţi doresc noapte bună. Serata lui Roxie trebuie să se sfârşească în curând.

— Ai grijă, Robbie, îl preveni Coutts.

Robbie Carre încă mai avea optsprezece ani şi, chiar dacă de mult devenise un adult în toată firea, dotat şi capabil, nu avea încă experienţa unui uneltitor infernal ca Queensberry.

— Sunt înarmat până în dinţi, Douglas, iar străzile din Edinburgh oferă obscuritate în timpul nopţii, îl asigură el pe prietenul său. Dă-mi de ştire dacă mai afli noutăţi despre Johnnie. Fratele meu vorbea de o revenire, deşi l-am descurajat. Elizabeth încă nu e sigură. Fiul lor nu are nici o lună.

Îşi fixă printr-o răsucire banduliera sabiei peste umeri şi verifică rapid cât de repede iese din teacă, făcând lama de Toledo să strălucească. După ce îşi luă şi cele două pistoale, pe care le înghesui în tocuri, îşi verifică stiletul din cizmă şi, cu o mlădiere a trupului, îşi înclină capul în semn de „la revedere".

— Ne vedem mâine.

Uşa se deschise şi se închise atât de repede încât lui Coutts i se păru că pur şi simplu dispăruse.

Un moment mai târziu, avocatul se ridică cu greu din scaunul său, suspinând şi murmurând o rugăciune în tăcere către ceruri pentru siguranţa lui Robbie Carre. Anglia juca un joc periculos pentru neutralizarea independenţei Scoţiei. Viaţa oamenilor era vândută ieftin, în condiţiile în care persoane extrem de neînduplecate făceau târgurile.

•

— Credeam că va trebui să-ţi împarţi patul cu Argyll în noaptea asta, murmură sardonic Robbie în timp ce Roxane intra în dormitorul ei, o oră mai târziu.

Stătea rezemat de perete, foarte aproape de uşă, cu braţele încrucişate pe piept, dar ochii săi negri nu aveau nimic din langoarea posturii sale.

— M-a urmat până sus, pe scări. Nu l-am invitat. Şi nu ar fi trebuit să tragi cu urechea dacă te-a deranjat, replică ea, observându-i privirea provocatoare. (Şi a continuat, de asemenea, cu o privire provocatoare.) Mai mult, după ce mi-am petrecut toată seara rezistând avansurilor ducelui, nu am chef de alte manifestări posesive masculine. Şi, oricum, nu ar trebui să fii aici, termină ea continuându-şi mişcarea către masa de toaletă.

— E căsătorit, dacă vrei să ştii.

— Ca şi doamna Barrett a ta. Şi nu-mi spune că la tine era altă situaţie!

El se smulse de lângă perete.

— În fine... deşi chiar aşa a fost.

Grimasa lui acerbă era vizibilă în oglinda de deasupra şemineului.

— Nu-mi aduce aminte de ipocrizia masculină. Nu sunt dispusă să ascult în acest moment. Apropo, mama lui Kilmarnock face pe codoaşa pentru interesele familiei Erskine. Am fost instruită să fiu amabilă cu Argyll în orice manieră ar solicita acesta.

— La naiba cu asta!

— Exact aşa spuneam şi eu, aprobă ea, de furie aruncându-şi pantofii în partea opusă a camerei.

— Să mă feresc din calea ta? o tachină Robbie, acum că gelozia i se înmuiase văzând reacţia ei referitor la duce.

Se opri în mijlocul camerei ca şi cum i-ar fi aşteptat răspunsul, în continuare fără să fi renunţat la armament — o priveliştе aflată în neconcordanţă cu dormitorul mătăsos, un spectru întunecat faţă în faţă cu damascul verde-gri şi mobila aurită.

— Ai face mai bine. Nu eşti pe lista lui Agnes de amanţi utili, zise ea desprinzându-şi un cercel de diamant din ureche şi azvârlindu-l pe masa de toaletă. De parcă mi-ar păsa în vreun fel de cei din familia Erskine. Kilmarnock a fost un măgar inegalabil, şi mi-am plătit cu vârf şi îndesat datoriile faţă de această familie prin faptul că am fost nevoită să trăiesc cu el timp de doi ani.

— Condoleanţele mele.

— Ar fi trebuit să primesc soldă ca ostaşii pentru supravieţuirea în această familie atât de mult timp, continuă ea aruncând cel de-al doilea cercel pe masă şi, răsucindu-se către el, zâmbi pentru prima oară în acea seară. Cu puţin timp în urmă mi-a trecut prin cap să o împing pe Agnes în jos pe scări, continuă ea veselă. Probabil nu ai vrea să te înhăitezi cu o fiinţă reprobabilă ca mine.

— Nu eşti singura care a luat în considerare varianta de a o împinge pe Agnes spre mormânt. Nu se spune că cei buni mor de tineri?

— Cu siguranţă că zicala asta a fost formulată având-o pe ea în minte. Vrei să mă ajuţi cu acest colier? mai zise ea întorcându-se cu spatele la el.

— Cu plăcere. Ţi-am adus ceva care se va potrivi cu acest ornament.

Privi peste umăr către el.

— Nu trebuia, îi zise zâmbind. De fapt, nu ar trebui să fii deloc aici.

— Ştiu. De aceea nu am ieşit să îl pocnesc pe Argyll. Am fost circumspect — pentru tine, pentru copiii tăi... pentru familia Carre, pentru Dumnezeu şi ţară, a zis el rânjind. De ce e ăsta aşa complicat? murmură el scoţându-şi mănuşile.

Degetele lui se mişcau calde pe pielea ei încercând să îi desfacă colierul, atingerea lui delicată evocând senzaţii de pasiune dincolo de orice limite, având în vedere circumstanţele.

— Acum pune-l pe-al meu în loc, spuse el dând drumul colierului pe masa de toaletă şi împingând-o încet către pat.

Ea îl privi din nou, umplându-se de zâmbetul lui care îi ştergea pentru moment din memorie toate imaginile neplăcute ale încarcerării în care trăia.

— O să-mi placă? întrebă ea ridicând dintr-o sprânceană capricios şi lăsând să îi scape în voce un ton seducător.

— Cu siguranţă.

Chiar şi Johnnie, cunoscut pentru generozitatea sa, pusese sub semnul întrebării extravaganţa acestei achiziţii făcute de fratele său. Suspinul Roxanei îi aduse pe faţă un zâmbet larg.

— Cele mai bune diamante trec prin Rotterdam...

— Probabil ca aici sunt *toate* diamantele din Rotterdam, intonă ea cu răsuflarea tăiată, de-a dreptul stupefiată.

Pe cuvertura de pe pat strălucea un colier lat de diamante cu o margine graduală de diamante şi mai mari, în centrul cărora

se afla un smarald imens pătrat. În acel colier elaborat se aflau nu mai puţin de două mii de diamante.

— Smaraldul se poate scoate pentru o broşă, dacă vrei, aşa cum porţiunea centrală poate fi folosită ca tiară. E foarte funcţional.

— Toată lumea va şti că te-ai reîntors în oraş dacă voi purta ăsta.

— Atunci poartă-l numai pentru mine până când cazul nostru se soluţionează la tribunal.

— E prea mult, Robbie. M-aş simţi datoare.

— Ia-l ca pe un cadou din partea lui Queensberry, atunci. I-am reţinut o mare parte din fonduri în băncile noastre din Olanda. Încearcă-l.

Încă mai ezita, având în vedere că era un colier foarte scump şi nu o bijuterie oarecare de la un pretendent.

— Nu ştiu ce să fac.

— Să i-l dăruiesc doamnei Barrett? o tachină el.

— Probabil că nu, rânji ea. Soţul ei ar omorî-o din cauza colierului, sau mai curând ea ar divorţa de el pentru a se căsători cu tine.

— O perspectivă terifiantă, observă în joacă Robbie.

— Înseamnă că nu ţi-a cucerit inima.

El răspunse clătinând din cap:

— Inima mea a fost deja dăruită unei văduve scandalos de frumoase.

— A fost ca o haltă în viaţa ta, să înţeleg...

— Un mod de a petrece timpul până când am reuşit să îţi captez atenţia.

— Şi acum, când ai reuşit, riscurile sunt îngrozitoare, replică ea cu gravitate.

— Să încui uşa.

— Nu trata totul cu atâta uşurinţă, spuse ea fixându-i ochii cu privirea ei violetă. E vorba de copiii mei aici.

— Nu am de gând să îi pun în pericol pe copiii tăi prin venirea mea aici. Am să plec odată cu apariţia zorilor. Nu vreau decât să

te ţin în braţe. Am venit aici, deoarece nu puteam să continui să trăiesc fără tine nici o clipă în plus, şi nu am de gând să plec decât dacă vine Argyll şi mă ia cu forţa.

— Nu am de gând să mai accept în viaţa mea bărbaţi autoritari.

— Am să încerc să fiu mai supus, murmură el în timp ce îşi trăgea pistoalele din tocuri.

— Pune-le înapoi, îl somă ea alarmată. Chiar nu poţi rămâne.

Dar ultimele vorbe le spusese târâgănat în timp ce îi urmărea mâinile mari cum aşezau pistoalele pe birou.

— O să stau o oră şi ceva. Mai bine du-te şi încuie uşa.

Era desculţă, în dresul mătăsos care i se vedea de sub veşmintele mov; cum stătea aşa, în postura ei ezitantă, avea aspectul unei fecioare nesigure. Fără bijuterii, într-o îmbrăcăminte simplă, fără ornamente, arăta de cincisprezece ani, şi pentru o clipă el şi-a dorit să o fi cunoscut înaintea oricăror altor bărbaţi.

Dar imediat descalifică această noţiune romantică, fiind de prea mult timp un bărbat de lume ca să se preocupe de virginitate. O iubea pe ea, nu trecutul sau viitorul ei, nu faima sau reputaţia ei.

— Sau aş putea să încui eu uşa, adăugă el cu blândeţe, scoţându-şi banduliera pe deasupra capului.

Într-un final vorbele lui fură recepţionate de ea.

— Continui să uit cum privirea ta îmi conferă un tremur. De ce nu pot ţine minte asta?

— Ai uitat să iubeşti? insinuă el descheindu-şi jacheta, după ce pusese sabia lângă pistoale. A trecut prea mult timp.

Degetele lui erau bronzate, lungi şi subţiri, acoperite cu un uşor puf de păr auriu la nodurile degetelor, în timp ce restul de păr auriu-roşcat se pierdea în sus pe mâna lui, acoperit de manşeta cămăşii negre din pânză. Se văzu un fragment din încheietură când îşi dădu jos jacheta grea.

Odată scăpat de greutatea armurii se întinse cât era de lung şi, de parcă ar fi fost hipnotizată, privirea ei alunecă de la vârful degetelor către braţele musculoase şi bustul puternic, apoi în jos

peste pielea iucioasă a pantalonilor care îi ţineau prizoniere coapsele puternice, spre cizmele prăfuite de călărie.

— Sunt mulţumită că te-ai întors, şopti ea.

— Ştiu asta.

— Spune-mi că dragostea este suficientă.

— Este *totul* ! sublinie el cu o voce catifelată.

— A trecut atât de mult...

— Începi să crezi că nu există.

— Am încercat să te uit.

El zâmbi.

— Îmi dau seama.

— Nu fi atât de plin de tine, replică ea cu colţurile buzelor rotunjindu-se în sus, într-un ton de intimitate lascivă. Eşti prea tânăr să ştii totul.

— Sunt pe picioarele mele de foarte mult timp, iubito. Johnnie nu a fost tocmai un model de comportament după moartea tatei. Aşa că ştiu mai multe decât crezi tu.

— Poţi s-o faci să dispară pe Agnes din viaţa mea? îl tachină ea, zâmbind larg ca o fetiţă.

— Pot face tot ce vrei.

— Iată şi siguranţa familiei Carre, murmură ea admirând totodată toată frumuseţea trupului lui tânăr şi musculos.

— Trebuie să înveţi să modelezi viaţa conform propriilor dorinţe. Şi de ce nu? Viaţa e scurtă.

— Nu *prea* scurtă, sper... (În glasul ei se observă pentru moment teroarea.)

— Hai să reformulez, afirmă el diplomat, păşind către ea. Trebuie să înveţi să obţii ceea ce vrei. Punct.

— Cotropitorul Carre.

— Asta e tradiţia la graniţă. Suntem născuţi şi crescuţi în această practică.

— Şi acum mă vrei pe mine.

— Foarte mult, şopti el extrem de încet, dar cu autoritate.

Cât din independenţa ei era pusă la bătaie?

— Ai de gând să mă ai împotriva voinţei mele?

El se opri la câţiva centimetri de ea, atent să nu o atingă.

— Chiar dacă aş dori asta, nu, nu aş face-o. Nu lăsa capriciile lui Agnes Erskine să ne îndepărteze, totuşi. Este o femeie coruptă şi vicioasă mult dinainte ca noi doi să ne fi născut.

— Mai presus de tine şi de mine este vorba de copiii mei acum, afirmă ea cu un ton plin de gravitate.

— Aranjează să fie scoşi din ţară pentru mai multă siguranţă. Nu ai încredere în sora lui Jamie, Amelia?

Expresia ei se iluminâ pe loc, alungându-i încruntarea.

— Te adorl

— S-a rezolvat problema?

— Poate, suspină ea cu un optimism renăscut. Numai că poate...

— Voi aranja cu Coutts să trimită pe cineva să stea de vorbă cu ea. Cineva neutru, adăugă el gândindu-se la mica armată de datornici care îi stătea acum la dispoziţie.

— A mai rămas cineva neutru în aceste timpuri guvernate de principii pângărite şi oameni dezonoraţi?

— Vom găsi pe cineva, spuse el cu încrederea aceea care o surprindea întotdeauna.

Dar reuşea întotdeauna să facă ceva. Prezenţa lui în Edinburgh era deja proba competenţei sale; toţi reprezentanţii autorităţilor erau pe urmele proscrişilor Carre.

— Dimineaţă, se oferi ea, cu o voce care tenta.

Ochii lui sclipiră scurt iar gura i se arcui într-un zâmbet luminos.

— Nu te mişca, zise el cu mâna ridicată pentru un moment, la auzul vorbelor pe care le aşteptase atât de mult. Merg eu să închid uşa.

Când se reîntoarse o văzu aşteptându-l chiar în acelaşi loc în care o lăsase, dar braţele ei erau deschise acum, în timp ce zâmbea languros şi seducător, aşa cum visase el în săptămânile singuratice care trecuseră.

— Visez la asta de atât de mult timp... şopti el cu respiraţia sufocată, luând-o în braţe.

— Iar eu mă simt neajutorată, aşa cum nu m-am mai simţit.

— Neajutorată în dragoste. Ştiu.

Ea dădu din cap, uitându-se în sus la el, cu lacrimi în ochi.

— Ar trebui să pleci. Ar trebui să te determin să pleci. Dar nu mă pot gândi decât la o dorinţă păcătoasă. E o nebunie, Robbie, cu Agnes Erskine şi servitorii ei aici — dintre care nu mă pot încrede în nici unul — şi Queensberry şi Argyll în oraş cu armatele lor de spadasini.

— Taci, iubito, spuse el trăgând-o mai aproape şi mângâind-o uşor pe spate. După o lună fără tine nu vreau decât să te simt... peste tot. La naiba cu orice altceva!

— Pericolul...

Gura lui o acoperi pe a ei, ştergând restul frazei începute, făcând ca ultimele ei remarci de prudenţă să piară într-un suspin.

Era atât de evident excitat, ardent, cu trupul lui tare şi robust ca un flagrant afrodisiac pe care pasiunea îl picura în ea, îi zdruncina simţurile. Era tot numai muşchi şi tendoane sub pânza moale a bluzei, cu spatele larg acoperit de braţele ei rătăcitoare, aducătoare de amintiri plăcute. *L-aş recunoaşte chiar şi în întuneric,* se gândea, plimbându-şi palmele în jos pe spatele lui, simţind o căldură intensă şi familiară la acea atingere, ca şi cum sexualitatea lui îndrăzneaţă ar fi fost pentru totdeauna înfierată în simţurile ei.

Ştiind-o ezitantă, flămând de ea după o lună de celibat, el o copleşea cu sărutări şi îi şoptea promisiuni de plăcere, amintindu-i tot ce putea să îi provoace, ce putea să o facă să simtă, cât de mult putea să îi susţină plăcerea. El aproape că îşi pierdu controlul în acel moment, dar reuşi să îşi disciplineze impulsurile cu o voinţă de fier şi continuă să o mângâie, să o alinte şi să o sărute până când ea ajunse să gâfâie cu respiraţia tăiată de dorinţă.

— Pari să fii pregătită, o tachină el, apucându-i buza de jos între buzele sale, şoldurile lui presându-se blând în ale ei.

— O lună este un termen lung, remarcă ea în timp ce îi desfăcea nasturii de la pantaloni, umedă toată de nestăvilită excitare, tremurând de dorinţă.

— O experienţă nouă pentru tine?

Ea îi aruncă o privire scurtă.

— De care nu s-a mai pomenit.

— Atunci va trebui să facem din asta o noapte memorabilă, spuse el cu ochii strălucitori de un foc carnal.

— Am intuiţia că aşa va fi, zise şi ea, lăsându-şi palma alene în jos pe materialul ce plesnea sub presiunea erecţiei, pe care îşi arcui degetele urmărindu-i conturul rigid. Mă bucur că m-am decis să te păstrez.

Pe cale să îi răspundă, el se răzgândi totuşi. Nu era timpul să pomească o dispută despre cine pe cine ţinea. Avea sânge de cuceritor în vene şi, fie că ea, contesa de Kilmarnock, o ştia sau nu, era deja a lui, atunci, a doua zi — pentru totdeauna!

Se auzi o uşă izbindu-se la parter şi Roxane tresări.

— Dumnezeule, Robbie, nu ştiu dacă pot face asta! Ar trebui să pleci... ar trebui.

— Voi pleca, murmură el, deschizându-şi încă un nasture la pantaloni.

Încercă să îl împingă la o parte.

— Şi dacă te găsesc aici?

El se trase înapoi, ca şi cum ar fi vrut să îi răspundă, dar în loc de asta îşi strecură mâna între coapsele ei.

— Sau ar putea să mă găsească *aici*, spuse el lăsându-şi palma pe pubisul ei în timp ce degetul mijlociu aluneca într-un delicat du-te-vino înlăuntrul ei.

Ea scoase un geamăt slab.

— Nu durează mult, continuă el dându-i fusta la o parte repede şi alunecându-şi două degete prin acea moliciune intimă, umedă şi vibrândă, cu atâta tandreţe încât ea se simţi istovită de atâta dor.

Un strop de lichid alb ca perla se prelinse în palma lui.

— O să te duc pe tine pe culmi înainte să ajung şi eu, sună vocea lui într-o încântare pasională în timp ce îşi afunda cele două degete şi mai mult în ea, până la limită.

Coapsele ei se mulară pe mâna lui în timp ce tresălta necontenit, peste măsură de excitată, acum că toate temerile fuseseră de mult alungate în intoxicanta nebunie care îi umbrise raţiunea, care o făcea să tremure toată sub braţele lui.

Strecură încet un al treilea deget înlăuntrul ei, mângâind-o uşor, aţâţător, palpând catifelarea umedă şi primitoare, în timp ce ea se topea toată în jurul mâinii lui simţind primele zvâcniri ale orgasmului. Un ţipăt scurt, imposibil de reprimat, răsună de pe buzele ei în cameră înainte ca el să apuce să îi astupe gura cu gura lui.

Intimitatea ei catifelată, cuprinzând degetele lui, se învălurea în răstimpuri de senzaţii violente, explozive, până când el îşi mulă degetul pe clitorisul ei, aplecându-şi chipul deasupra buzelor ei şi sorbindu-i avid suspinurile.

După ce turbulenţa trupului ei intră în acalmie, îi potoli prin sărutări ultimele răsuflări întretăiate şi, ridicând-o pe braţe, o duse în pat. Dând colierul de diamante deoparte, o întinse pe cuvertura brodată. Strălucind încă de extaz, ea privi în sus spre el prin genele coborâte pe jumătate şi toarse languros:

— Mi-a fost tare dor de tine!...

— Ştiu, zâmbi el cu înţelegere.

Aşezându-se lângă ea, îşi plimbă palma pe coapsa ei mătăsoasă, până la cârlionţii roşcaţi şi umezi.

— De data asta nu va trebui să ne mai grăbim, spuse el aplecându-se şi încadrându-i chipul cu pletele-i lungi de mătase ce se îngemănau cu ale ei, după care o sărută dulce. Întotdeauna erai nerăbdătoare, râse el încet, desfăcându-i panglicile de la rochie, purtând pe degete aroma trupului ei.

Ea stătea întinsă, docilă în mâinile lui, satisfăcută, sătulă, în timp ce el îi îndepărta uşor straiele de mătase mov, şi-i dezlega

şireturile de la corset. Apoi trasă cu delicateţe o linie imaginară pe curbele generoase ale sânilor ei catifelaţi poruncindu-i:

— Nu pleca!

Desfăcându-şi manşetele, îşi trase bluza peste cap, o azvârli cât colo şi se aplecă să îşi scoată cizmele.

Ea îi atinse spatele, atât de aproape şi tentant, şi îi palpă muşchii — supli sub pielea bronzată, într-o perfecţiune fermă care îi ameţea simţurile.

Întoarse capul spre ea şi îi zâmbi.

— Atinge-mă oriunde doreşti — peste tot.

— Aşa intenţionez.

— Atunci, călătoria mea a meritat cu adevărat, exclamă el aruncându-şi cizmele cât colo.

— Credeam că nu ai venit pentru sex, toarse ea.

— Am zis eu asta? se miră el şi se ridică în picioare doar pentru a-şi lăsa pantalonii să-i cadă după care se întoarse spre ea, în plenitudinea erecţiei sale.

Ea şuieră admirativ când îl văzu eliberându-se de pantaloni.

— Şi, pe urmă, nu mă opun, murmură ea trădând anticiparea în acel sunet răguşit.

El zâmbi larg.

— Atunci e bine, deoarece sexul cu tine este în fruntea priorităţilor mele.

— Acum chiar mă intrigi, *my lord*, şopti ea cu cochetărie.

— Cât de convenabil, fiindcă intenţionez să fac dragoste cu tine aproape toată noaptea!

— Nu mai spune! Şi dacă refuz?

— Poate aş putea să te conving.

Îşi apucă uşor erecţia în palmă şi îşi lăsă degetele să îi alunece leneş în jos şi în sus o dată, şi încă o dată, şi încă o dată, penisul mărindu-i-se din ce în ce mai mult, cu venele pulsându-i de sânge, ajungând cu vârful până la talie.

— Ah, da, respiră ea sacadat, savurând priveliştea.

— Asta înseamnă că pot să îmi fac de cap cu tine? întrebă el, impertinent.

Ea râse.

El urcă în pat şi, lăsându-şi trupul în jos peste al ei, îi depărtă coapsele cu o mişcare blândă a mâinilor şi se aşeză între picioarele ei — lipindu-se tot de ea.

— Acum, contesă, şopti el cu o voce răguşită şi joasă, ridicându-i bărbia cu un deget, e rândul meu.

Un sunet de paşi din hoi interveni abrupt peste tăcerea camerei şi Roxane înţepeni sub mâinile lui.

— O să mori din cauza asta, îl avertiză.

— Dar de bună voie, iubito. Şşşt, mai spuse el înainte de a pătrunde în ea.

Stăpânindu-şi un sunet brusc de dorinţă, forţându-se să fie mai prudentă decât fusese până atunci, îl împinse, proptindu-şi mâinile în pieptul tânărului.

— Este prea periculos, şopti ea.

El îi împinse mâinile în lături, îşi conduse vârful învolburat înspre adâncurile ei pulsânde, şi şopti cu un uşor oftat:

— Ştiu...

Din fericire paşii se pierdură în depărtare, acum că tentaţia îi învolbura sângele, şi îi aprinse toate simţurile, convergând spre miezul fierbinte, plin de dorinţă al trupului ei, capturând-o; abandonată plăcerii, îşi mişcă şoldurile pentru a-l atrage şi mai adânc înlăuntrul ei.

Împingând încă puţin, privi în jos spre ea, cu părul mângâindu-i chipul.

— Te-ai răzgândit? întrebă el prinzându-şi părul pe după ureche cu un gest rapid — mult prea îndemânatic, gândi ea cu gelozie, dorind pentru o clipă să fi putut să fie indiferentă cu el, aşa cum era cu toţi ceilalţi pretendenţi ai ei.

— Poate, sugeră ea echivoc simţind discomfort faţă de nevoia ei nesăţioasă şi de zâmbetul lui conştient.

— Probabil că ţi-ai fi dorit mai mult să fii cu Argyll. Nu cu mult timp în urmă îl aţâţai până la disperare.

— Încercam să nu fac asta.

— Fără succes, după cum se aude.

— Şi tu eşti gelos, se vede, remarcă ea cu un zâmbet larg, satisfăcut.

— Nu te poate avea, ţine minte asta, şuieră el în timp ce nevoia lui violentă de posesiune suplimenta dimensiunile erecţiei, conferind o şi mai mare forţă imediatei pătrunderi în trupul ei.

Ea suspină. Deschisă total, atât de profund invadată, se cutremură de un extaz acut.

— Spune-mi că nu mai este altcineva în viaţa ta, se auzi vocea lui imperativă, pe măsură ce corpul lui tânăr se arcuia cu forţă înspre ea, pătrunzându-i adâncurile.

— Nu, niciodată, răspunse ea cu o respiraţie gâtuită de plăcere nestăvilită.

Satisfăcut, se retrase câţiva centimetri pentru a-i mângâia cu degetele fesele, după care o apucă strâns de şolduri şi intră mai adânc în ea, umplând-o până la limita uterului.

— Cum te simţi când cineva te iubeşte cu adevărat?

— Mă simt ca în paradis, gemu ea, negrăit de dulce...

— Aş putea să te fac să te simţi aşa toată noaptea, spuse el retrăgându-se şi penetrând-o din nou. Toată săptămâna, dacă vei vrea.

Şi ea ştia că el poate. Trupul lui era un minunat instrument acordat spre a face dragoste, bine antrenat, împiinit, neobosit.

— Cât de scump eşti, spuse ea cu un ton în care gelozia sublinia frivolitatea.

— Nu face asta.

— Ce?

— Nu folosi tonul antrenat de curtezană, mormăi el.

— În timp ce tu îmi spui cât de antrenat eşti tu.

— Bărbaţii sunt.

— Aşa sunt şi femeile.

— Tu nu mai poţi fi, comandă el brusc. Fii de acord, sau nu te voi duce pe culmile extazului.

— Da, da! îşi dădu ea repede acordul, simţindu-l de parcă i-ar fi văzut zâmbetul.

— Aş putea să te fac să spui orice acum, nu-i aşa?

— Da.

— Indiferent ce ţi-aş cere.

— Da, confirmă ea râzând.

— Pentru a avea asta.

— Pentru a te avea pe tine.

— Să nu mai vorbeşti cu Argyll.

— Nu vreau asta.

— Să nu mai dansezi cu el.

— Fii realist.

— Nu am nevoie să fiu realist în aceste momente, nu-i aşa?

Partea de jos a trupului său se mişca la intervale perfect de lungi şi amplu ritmate, fiindu-i imposibil să poată rezista.

— Asta este realitatea pe moment, toarse ea cu şoldurile atrăgându-l şi mai aproape, spre a-l simţi şi mai intens în ea, parcă dorind să îi absoarbă trupul şi sufletul împreună — gustul acela dulce de whisky şi aroma de santal, caracterul lui sălbatic, tinereţea şi iubirea.

— O să îmi dau drumul acum.

Ar fi trebuit să îi spună *nu*, să fie în stare să-l oblige să folosească un *lettre*[III] franţuzesc. Nu ar fi trebuit să fie atât de docilă. Şi, cu toate astea, nu putu decât să ofteze şi să îl strângă şi mai tare, dorindu-l în ea pentru totdeauna.

El totuşi aşteptă, înţelegător faţă de ea deoarece se întorsese în Scoţia pentru asta, pentru ea, pentru aceste sentimente. Numai când a simţit că ea se apropie de climax a început şi el să îşi dea drumul.

Şi amândoi finalizară într-un orgasm fierbinte, devastator, care îi lăsă transpiraţi şi cu respiraţia întretăiată. După un timp el spuse, abia răsuflând:

— Eşti a mea pentru totdeauna... pentru eternitate...

Ea îi surâse cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Mereu, mereu, mereu, iubitul meu frumos.

Şi continuă să stea lungită, nemişcată şi mulţumită, cu toată nesiguranţa risipită.

În timp ce el ştiuse fără îndoială că va rămâne acolo.

În noaptea aceea au făcut dragoste timp de mai multe ore de parcă ar fi vrut să recupereze timpul pierdut, şăptămânile în care fuseseră despărţiţi, regăsindu-şi unul altuia senzaţiile, gustul şi aroma, explorând limitele dorinţei, îmbătându-se în noua, proaspăta mireasmă a iubirii lor.

Dar în cele din urmă ea a spus:

— Ajunge, şi rămase pe jumătate adormită în braţele lui, şi el i-a fost recunoscător că era acum din nou acasă iar ea era din nou a lui.

Adormi şi el, după o vreme, dar iepureşte, în stilul proscrişilor. Ştia că nu trebuie să se lase complet cotropit de somn.

CAPITOLUL 4

În zori, când cerul încă mai era întunecat dar stelele începuseră deja să se stingă, Robbie îşi ridică capul şi ascultă. O secundă mai târziu o trezi pe Roxane şi îi puse un deget la gură, apoi se rostogoli din pat şi se ridică în picioare. Îşi apucă armele care erau atârnate pe perete când lama unui topor spintecă uşa.

Sistemul de spionaj al lui Queensberry s-a îmbunătăţit, gândi Robbie, mergând în vârful picioarelor şi ridicând ţevile pistoalelor în sus, căutând în întuneric semnele invadatorilor.

Nimeni. Încă.

Ca semn al siguranţei lor precare, o nouă lamă de topor lovi uşa.

Smulgându-şi pantalonii de pe scaun, şi-i trase cu repeziciune în timp ce evalua rezistenţa uşii în faţa asaltului. Părea că stejarul gros avea să scoată untul din atacatori până să cedeze. Prinzându-şi cu îndemânare cureaua, îşi puse pistoalele la loc şi, aplecându-se peste pat, murmură:

— Nu mai e mult timp. Du-te în camera de toaletă ca să nu fii rănită.

Printre sunetele de topoare asediatoare se auzi o voce ascuţită îndemnând atacatorii să se mişte cu viteză mai mare.

Roxane sări din pat.

— Numai tu vei fi rănit, aşa că nu aborda tonul ăia cavaleresc, zise ea punându-şi în pripă toaleta de interior. De parcă am de gând să mă comport docil în timp ce ei te vor împuşca de moarte! Acum pleacă de aici! ordonă ea, aruncându-i cămaşa, ridicându-i cizmele şi întinzându-i-le.

— Dacă sunt numai câţiva, mă descurc cu ei, spuse el punându-şi calm cămaşa de parcă nu erau la uşă oameni care-i doreau moartea. (Îşi trase cizmele, ascultă un moment tumultul turbat şi continuă:) Am destulă muniţie.

— Nici măcar să nu te gândeşti să rămâi, răbufni ea. Zgripţuroaica aia bătrână suspină după sângele nostru. Dacă nu

pleci, o să îl *obţină*! La naiba — asta e casa *mea* ! Am să îi răsucesc gâtul ăia schilod.

— S-ar putea să ai nevoie de ajutor pentru asta, spuse Robbie prinzându-i capotul în talie.

— Aş prefera să nu mori în noaptea asta din cauza mea, continuă ea iritată respingându-i mâinile, concentrată fiind asupra nesăbuinţei lui faţă de propria-i siguranţă. Pleacă! ordonă ea împingându-l cu putere. *Chiar* în acest moment!

Asaltul de la uşă se amplifică într-un crescendo de glasuri bărbăteşti care emiteau ordine. Ţipetele şi zbieretele lui Agnes creşteau până la limita spargerii timpanelor, în timp ce sunetele de topoare care zdrobeau lemnul reverberau în toată încăperea.

— Te rog, Robbie! îl imploră disperată. Nu mai lua în considerare cine ştie ce cod blestemat al onoarei care îţi spune să stai. Nu o să îmi facă nimeni rău. Pe tine te vor. Eu am avut grijă de mine cât ai fost tu plecat, adăugă ea pe un ton pe care îl spera rezonabil spre a-l determina şi pe el să fie la fel.

— Probabil că a venit timpul să ai pe cineva care să aibă grijă de tine.

— Mă ajută mai mult dacă te menţii în viaţă, replică ea.

— Eşti sigură?

Ea îl străfulgeră cu privirea.

— Mai continuă conversaţia asta stupidă şi o să te văd la galere!

— Nu pare a fi corect...

Distrugerea uşii atinsese un punct în care balamalele erau pe punctul să cedeze.

El chiar lua în considerare ideea nebunească de a le face faţă atacatorilor, după cum vedea ea în ochii lui.

— Dacă rămâi, mă împuşc, şopti ea furioasă. Îmi pui în pericol copiii.

Privirea de prădător dispăru din ochii lui.

— Dumnezeule, am uitat!... (El înşfăcă jacheta de pe marginea patului.) Iartă-mi egoismul. Lasă un mesaj pentru Holmes la taverna

lui Steil, dacă ai nevoie de ceva. la unul din astea, mai zise el oferindu-i un pistol. Dacă ai nevoie să împuşti pe cineva, altcineva decât mine, o tachină zâmbind.

— *Nu* o să intru în legătură cu tine. Nu te-am văzut deloc. Nu am nevoie de ăsta — ei, bine... acceptă ea în cele din urmă, luând pistolul de la el ca să piece. Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă!

Mai privi la ea încă o dată, în mod clar indecis.

— Te vreau în viaţă, Robbie, zise ea cu lacrimi în ochi. Te rog!

O strânse în braţe şi o sărută cu o dulceaţă irezistibilă. Apoi, cu un zâmbet dureros de frumos, se întoarse şi dispăru prin camera de toaletă.

●

Câteva secunde mai târziu uşa dormitorului se izbea de perete şi atacatorii intrau, păşind peste bucăţile de lemn din uşa distrusă, ţinându-şi făcliile în sus. Dar au găsit-o doar pe contesa de Kilmarnock, tăcută şi demnă, cu un pistol în mână.

Se auziră numeroase suspine de bărbaţi în liniştea rezonantă, soldaţii rămânând în pragul uşii.

O grămadă de legende le umpleau ochii acum.

Regina frumuseţii din Edinburgh stătea în faţa ochilor lor, fermecătoare în *dishabille*. Părul ei lung, roşcat, curgea în valuri pe umeri; obrajii îi erau îmbujoraţi, formele voluptuoase se zăreau prin mătasea pală a rochiei de casă cu gulerul deplasat într-o parte, oferind o imagine parţială a unuia din sâni.

— Ce vrea să însemne această intruziune? întrebă Roxane într-o postură princiară, cu mâna dreaptă ţinând pistolul armat.

— Nu e nevoie să împuşti pe careva, spuse Queensberry delicat, avansând prin mulţime, cu ochii aţintiţi pe armă.

Făcându-şi loc printre soldaţi, contesa-mamă întrebă aspru:

— Unde este?

— Nu cumva ţi-a trecut ora de culcare, Agnes? replică Roxane cu o privire de gheaţă.

— Ştiu că este aici. Făceţi-o să vă spună unde este, comandă bătrâna, privindu-l pe Queensberry furioasă.

— Am dori să cercetăm apartamentul, zise Queensberry făcându-i semn unuia din oamenii săi să o reţină pe Agnes. (Cu ochii întorşi către arma lui Roxane, adăugă cu curtoazie:) Dacă nu vă supăraţi.

— Sunt cât se poate de singură. Agnes aude tot felul de lucruri imaginare la vârsta ei.

— Am vrea să ne uităm, pentru liniştea noastră, replică ducele. A fost raportată alarmanta prezenţă a unui... — făcu o pauză pentru a căuta cuvântul cât mai puţin provocator — străin în vecinătate.

Sprâncenele lui Roxane se ridicară delicat.

— Şi de aceea mi-aţi dărâmat uşa?

— Ni s-a spus că este cineva la dumneavoastră în cameră.

— Ţi-ai asumat rolul de dădacă a mea, James?

— Nu mi-aş permite, murmură el măturând cu privirea suprafaţa patului ei. Dar în aceste timpuri de nelinişte politică toată lumea are de suferit inconvenienţe.

— Vreau să îmi reparaţi imediat uşa, i-o tăie ea. Şi aştept şi scuze.

— Desigur!

El se întrebă dacă nu cumva Agnes devenise senilă având în vedere că acest episod se transforma cu repeziciune într-o farsă.

Dar, tocmai când era pe punctul de a se scuza, zări o pereche de mănuşi bărbăteşti ascunse parţial sub pat. Se îndreptă înspre ele şi le trase afară.

— Sunt ale tale? întrebă el examinând mănuşile din piele moale neagră cu partea posterioară prevăzută împotriva lamelor de săbii.

— Nu îmi amintesc de ele, răspunse ea forţându-şi vocea spre un ton moderat deşi inima îi bătea cu putere.

— Ţi-am spus eu, cotcodăci Agnes. Vezi, Doamne, aud eu lucruri din senin!

Ignorând izbucnirea lui Agnes, Queensberry observă ironic:

— Ale unui prieten, desigur.

— Desigur, răspunse, având grijă să-i evite ochii.

Queensberry ridică mănuşile la nas şi le mirosi inspirând uşor.

— Citrice şi santal. Din Levant, suspină el. Mi-e teamă că oamenii mei vor trebui să cerceteze locul, mai spuse el mişcând mănuşile. Înţelegeţi.

— Dacă trebuie... Ceda ea coborând pistolul, considerând că trecuse timp suficient ca Robbie să fi scăpat.

Queensberry le porunci oamenilor să intre în apartament.

— O să-ţi găsească tânărul amant, exclamă Agnes încântată, şi-l vei putea privi spânzurat.

— Ai halucinaţii, Agnes. Nu e nimeni aici în afară de mine.

— Puiul Carre scrie cele mai înflăcărate scrisori de dragoste, zise Agnes în bătaie de joc. Te proptise bine.

Bătrâna vrăjitoare era încă îmbrăcată în hainele de bal, ceea ce însemna că spionase în loc să doarmă.

— Ultima dată când am auzit de el — replică Roxane într-o doară, deoarece nu avea chef să schimbe insulte cu Agnes — Robbie se afla în Olanda.

După câteva momente, Queensberry se întoarse din camera de toaletă, cu soldaţii în urma lui.

— Nici urmă de el.

— Verifică cearşafurile de pe pat. Veţi găsi dovezi că a fost aici, şi asta ar trebui să o trimită pe târfa de noră-mea la Tolbooth — pentru găzduirea unui delicvent.

— Dacă îmi atinge cineva patul o să-ţi trimit un glonte în cap, Agnes... cu plăcere, ameninţă Roxane ridicând pistolul. Eşti invitatul meu, Queensberry, susură ea dulce.

Contesa-mamă se albi, gura-i deschizându-i-se şi închizându-i-se fără să scoată vreun sunet. Şi se lăsă o tăcere mormântală, toţi ţinându-şi răsuflarea.

— Ştiu să trag foarte bine, preciză Roxane.

— Roxie, nu e cazul să faci ceva prostesc. Nu e nevoie să îţi verificăm patul. Dacă zici că ai fost singură, sunt gata să te cred pe cuvânt.

Acum, că tânărul Carre scăpase, nu avea nici un sens să i se discute credibilitatea. Că erau sau nu pete pe cearşafuri nu mai conta, dacă nu putuse fi prins tânărul conte. Mai bine era să aştepte o viitoare vizită — aşa cum cu siguranţă va face, fiindcă impulsurile libidinoase îi defineau pe cei din familia Carre.

Se auzi dintr-o dată un foc de armă afară, apoi un altul şi un altul. Roxane păli vizibil.

— Ştiam că a fost aici, croncăni Agnes, chipul ei recăpătându-şi culoarea treptat.

— Scuză-mă, draga mea, se adresă Queensberry lui Roxane cu o curtoazie falsă acum, că alte împuşcături de armă se auziră de afară. Probabil că l-au găsit pe intrusul de pe terenurile voastre, adăugă făcând o scurtă plecăciune în faţa ei. Nu te teme, oamenii mei te vor debarasa de el.

Îi trebui fiecare picătură de putere pe care o avea pentru a se stăpâni.

— Ce bine că v-aţi nimerit aici!...

— O circumstanţă fericită, replică el unsuros, deja calculând perioada legală de timp până când va putea să îl spânzure pe Robbie Carre şi să elimine o ameninţare în plus asupra terenurilor sale. Sper că vei putea dormi după intrarea noastră deranjantă.

— Sunt convinsă că da, răspunse ea cu aceeaşi politeţe falsă ca şi a lui.

— Îl vor spânzura — sau, mai bine, l-ar îneca, economisind astfel costul frânghiei, rosti soacra sa când rămaseră singure, zâmbind la plăcerea gândului.

— Încă mai pot să te împuşc, Agnes. Probabil că am şi mai multe motive acum, spuse Roxane îndreptând pistolul spre femeia maliţioasă. Iar Queensberry şi oamenii lui nu sunt aici să te apere.

Câteva secunde mai târziu, Roxane rămăsese singură după plecarea precipitată a soacrei sale, sunetul paşilor ei fiind o minoră

consolare în vasta teroare a momentului. Afundându-se într-un fotoliu din apropiere, Roxane tremura necontrolat, temătoare pentru siguranţa lui Robbie, terorizată că acesta ar fi putut să fie rănit. *Ocroteşte-l Doamne, şi ajută-l să fie bine! Sau este prea târziu? Oare acele împuşcături de armă se dovedisera deja fatale?* Nu-şi putea permite să meargă la parter pentru a descoperi adevărul. În schimb se rugă ca el să fie scăpat de inamici.

Nu ar fi trebuit să se întoarcă în Scoţia. Nu ar fi trebuit să îl las să rămână peste noapte, reflectă ea, aspru criticându-se pentru lipsa ei de stăpânire. *O, Doamne, dacă va muri, eu sunt de vină!* — Ce gând insuportabil! Strânse pistolul lui de parcă acesta ar fi reprezentat linia vieţii ei spre normalitate şi speranţă, ultima ei legătură cu el.

•

Robbie se afla la depărtare de o stradă, sângerând, cu răsuflarea tăiată, fugind repede, în continuare victimă a urmăritorilor.

Stătuse atârnat peste pervazul de la etajul trei al ferestrei camerei de toaletă, pe punctul de a-şi da drumul pe acoperişul nivelului de mai jos, când fusese văzut de oamenii lui Queensberry. Primele împuşcături îl rataseră; îşi dăduse drumul prea repede. Dar în săritura de la etajul al doilea către jgheabul clădirii adiacente ezitase o secundă mai mult, iar urmăritorii lui avuseseră timp să îl ţintească cu muschetele. Împuşcătura care îl nimerise îl îngenunchie dar, dată fiind urgenţa situaţiei, se ridicase şi sărise. Abia reuşind să se apuce de jgheab, se aruncase spre vârful acoperişului şi pe urmă dispăruse. Respirând anevoie, se oprise apoi să se odihnească sprijinit de piatra rece. Mişcându-şi uşor braţul rănit, încercase să vadă cât de bine se ţine sau se poate roti. Dacă rana nu se agrava, ar fi trebuit să fie funcţionabil. Nu îndrăznise să întârzie şi mai mult cu soldaţii pe urmele sale, aşa că şi-a dat drumul pe ţigle până la un parapet decorativ şi s-a lăsat să cadă uşor pe acoperişul verandei. Impactul a fost dureros pentru

braţul său rănit, şocul aducând o picătură de sudoare spre sprânceană, şi a stat nemişcat câteva momente până când durerea i-a mai dispărut, inspirând puternic înainte de a se lăsa pe pământ, unde a aterizat cu un sunet gutural de durere.

Braţul îi sângera puternic acum dar, după ani întregi de chefuri, cunoştea străzile Edinburgh-ului şi cu ochii închişi şi, cu puţin noroc, ar putea ajunge la apartamentul său înainte să îl lase puterile. Trecând cu prudenţă prin porţile curţii, sprintă când ajunse în loc deschis până dădu de o alee unde se adăposti. Dar, la un moment dat, era nevoit să traverseze o stradă largă, şi oamenii lui Queensberry îl zăriră, moment în care începură să ţipe cât îi ţinea gura.

Deoarece rana lăsa o urmă uşor de identificat era imperativ să blocheze curgerea sângelui până să ajungă în preajma apartamentului său.

Cercetând strada, se strecură iute prin uşa deschisă a unei taverne, intrând într-o încăpere cu tavanul jos şi în care se putea tăia fumul cu cuţitul, lămpile pâlpâinde nefăcând faţă. Scrutând ocupanţii cu o privire rapidă în timp ce se ducea spre bar, dădu cu ochii doar de uitături inexpresive, suspicioase. Dar trebuia să îşi asume riscul în momentul acela de criză şi se apropie de cârciumar căruia îi murmură:

— Îţi dau o sută de lire pentru bluza ta şi scăparea din mâinile oamenilor lui Queensberry. (Cunoscând dispreţul celor din Scoţia faţă de duce spera, dacă nu la un ajutor, măcar la un minimum de amânare.) E vreo uşă în spate?

Omul îl privi lung pentru un moment.

— Acolo, mormăi el răguşit, indicând cu o mişcare a capului un coridor întunecos.

Făcând semn unei fete care servea să îi ţină locul la bar, porni în urma lui Robbie.

— Am nevoie de un bandaj pentru asta, preciză Robbie înmânându-i o pungă. Las urme de sânge vizibile pentru oamenii lui Queensberry.

— Nemernicul ar trebui să fie spânzurat ca trădător, tună barmanul, scoţându-şi cămaşa aspră peste cap şi întinzându-i-o lui Robbie.

— Aşa zic şi eu, încuviinţă acesta înfăşurând haina în jurul braţului. Leagă-mi asta, te rog, murmură el, indicând către bandaj. Şi ai grijă ce spui dacă intră soldaţii şi întreabă despre mine.

— Nimeni de aici nu va da răspunsuri soldaţilor Curţii. Şi nu vreau bani pentru ajutorul dat cuiva ca să scape de unul ca ticălosul de Queensberry, mai spuse el, punând punga înapoi în jacheta lui Robbie.

Zâmbind larg, Robbie îi întinse mâna.

— Atunci îţi rămân dator. Robbie Carre, la dispoziţia ta — dacă scap viu de aici.

— Eşti un mânz nechibzuit dacă te-ai întors în oraş, declară masivul barman.

Edinburgh era un oraş mic: toată lumea ştia de proscrişii Carre şi de acapararea rapace de către Queensberry a proprietăţilor acestora.

— Mi-a fost dor de doamna mea.

Bărbatul râse ghiduş în timp ce îi lega strâns nodul la bandaj.

— Aşa păţeşti dacă te laşi pradă unei femeiuşti. Acum fugi dacă vrei să te mai culci cu ea vreodată.

Braţul lui Robbie tremura violent acum, datorită durerii care îl înjunghia prin umăr şi până la piept. Trăgându-şi răsuflarea, inhală o duhoare de bere şi fum iar acest miros înţepător îi şocă simţurile.

— Mii de mulţumiri, spuse el grav.

— E plăcerea mea să îmi bat joc de Queensberry, domnul meu. Aveţi grijă de primul pas în întuneric, domnule, adăugă el,

direcţionându-l pe Robbie prin coridorul întunecat cu o mână pe braţul său.

Câteva momente mai târziu, Robbie mergea cu grijă pe o alee tăcută, întunecată, nările lui adulmecând ca ale unui câine, de parcă ar fi putut simţi mirosul oamenilor lui Queensberry prin noapte. Dar, în ciuda celor două trupe care fuseseră trimise să îi dea de urmă, îşi croi drum prin ulicioare, se furişă prin pasaje înguste, curţi tăcute şi străduţe pe care le cunoştea de când era copil până când ajunse în siguranţă la grajdurile din spatele apartamentului său din Edinburgh.

Aşteptă acolo un interval îndelungat nevrând să le cauzeze o nenorocire celor dinăuntru, dacă oamenii lui Queensberry ar fi fost prin preajmă. Doar după ce se scurseră mai multe ore, când nu mai era nici un semn de urmăritori şi când primele raze ale zorilor îl ajutară să vadă mai bine aleea pe care nu se zărea nici picior de soldaţi, se strecură afară din grajd în curte şi intră pe uşa din spate în apartamentul său.

CAPITOLUL 5

— Pentru propria ta siguranţă, a zis Queensberry, stând într-un scaun în budoarul lui Roxane, îţi sugerez să stai în casă.

— Sunt arestată? întrebă ea, îmbrăcată acum într-o rochie simplă din gabardină maro.

Orice altă femeie ar fi arătat nedistinsă într-o asemenea îmbrăcăminte simplă, dar pielea palidă a lui Roxane strălucea, părul ei roşu-auriu încadrându-i chipul într-o învălmăşeală luxuriantă de bucle, iar ochii ei violeţi, seducători, având o expresie excesiv de senzuală. Astfel, trupul ei voluptuos ar fi tăiat răsuflarea celor din jur şi dacă era îmbrăcată în pânză de sac.

— Eşti reţinută doar pentru propria-ţi siguranţă până îl găsim pe... hm...

— Robbie Carre? Numele ăsta ţi se opreşte în gât, James? Nu mi-am dat seama că ai scrupule.

Privirea ei îl străfulgeră cu o indignare aprinsă care îl făcu să viseze la un alt gen de ardoare. Dacă nu ar fi ştiut cu siguranţă că ea are repulsie pentru el, ar fi curtat-o direct. Dar dulcea Roxane aţâţase imaginaţia bărbaţilor încă de când era o fecioară inocentă, subjugându-i cu senzualitatea ei pe toţi cei care o cunoscuseră. Acum era independentă financiar, sigură pe poziţia ei, şi, astfel, în afara posibilităţilor lui de dominare. Asta îl irita teribil pe un om cu averea şi puterile lui.

— Scrupulele mele sunt supraevaluate, draga mea. După cum ar trebui să ştii, dat fiind modul tău neînţelept de a-ţi alege iubiţii.

— Îmi aleg iubiţii în funcţie de experienţa lor sexuală, nu după mărimea pungii lor. Ceea ce te scoate din cursă, nu-i aşa?

— Ai grijă ca mojicia să nu îţi pună în pericol viitorul, draga mea.

— Din fericire am acum un nou protector în persoana lui Argyll. Interesul lui ar trebui să constituie o pavăză suficientă

împotriva ameninţărilor tale. Sau eşti din nou în graţiile reginei? îl întrebă ea, cu o lipsă de respect evidentă.

El se ridică cu un suspin uşor, obosit din cauză că se trezise în zori, frustrat de lipsa lui de succes în prinderea lui Carre, nefiind dornic de a schimba insulte cu o femeie.

— Încă o atenţionare, draga mea. Întotdeauna ies câştigător, ceea ce Argyll va descoperi curând. Tânărul nostru general este al treilea în acest joc pe care îl joacă. Aşa că îţi sugerez să rămâi în casă, până când îţi dau voie să ieşi. E clar?

— O să vedem dacă ordinele tale sunt la fel de clare şi pentru duce, replică ea blând. Am senzaţia că ne vom întâlni diseară, la serata Catherinei.

— Atunci îi doresc lui Argyll să îşi obţină plăcerea de la tine, dacă ăsta e târgul tău. Nu uita că ştie să negocieze ceea ce îşi doreşte. Ca dovadă a prezenţei mele în Scoţia, chiar şi peste protestele reginei. Aşa că nu te vinde prea ieftin, altfel drăguţul tău Carre va trebui să îl provoace pe Argyll ca să îţi apere onoarea, zise el aplecându-se cu un zâmbet răutăcios. Ai fi putut să nimereşti şi mai rău, decât cu Argyll, desigur, adăugă el tot cu blândeţe. Cel puţin el nu o să ajungă la galere.

Ieşi din încăpere, lăsând în urmă-i cruda realitate a spuselor sale. Queensberry ştia mai bine decât oricine cum să descopere vulnerabilitatea unei persoane. Era cel mai mare talent al său.

●

Mai târziu, în cursul dimineţii, se întâlni cu ducele de Argyll, informându-l în legătură cu evenimentele nopţii trecute.

— Ar fi trebuit să mă anunţi înainte de a o ataca pe contesă, constată Argyll cu răceală. Ţi-ai depăşit atribuţiile.

— Era o chestiune vitală de timp, *my lord*, după ce Agnes Erskine trimisese mesajul către mine. Chiar şi cu acţiunea noastră expeditivă tâlharul a scăpat.

— Eşti sigur că a fost acolo?

— Contesa avea în mâini unul din pistoalele lui. Cei din familia Carre au o înclinaţie pentru linia veneţiană a armelor lor — o marcă

distinsă a armatorului personal. Şi şi-a mai uitat şi mănuşile, adăugă Queensberry punând pe măsuţa dintre ei mănuşile brodate. Florentine, după cum vezi. Numai lucruri de calitate poartă cei din familia Carre.

— Atunci păcat că nu ai avut soldaţi suficienţi pentru a înconjura casa, spuse ducele ridicându-şi cu dispreţ o sprânceană. Lipsa ta de experienţă militară iese încă o dată la iveală. Dar e adevărat că politica nu este o zonă în care să îţi antrenezi tactica de luptă.

Înghiţind jignirea fără a replica, fiindcă avea nevoie de cooperarea lui Argyll, Queensberry continuă la fel de măgulitor:

— Mă las în mâinile dumneavoastră în ce priveşte experienţa de luptă, *my lord*, dar nu consideraţi că este necesar să instituim o căutare la scară largă a lui Carre? întrebă el aplecându-se în faţă în scaunul său, cu un zâmbet servil. Capturarea lui va fi un trofeu important pentru dumneavoastră, *my lord*.

— Mă îndoiesc că această capturare a lui Robbie Carre va influenţa negocierile cu uniunile, replică scurt ducele, privind în josul nasului său proeminent cu extrem de puţină stăpânire de sine.

Argyll ştia foarte bine de ce Queensberry îl voia pe Carre mort. Dar acea luptă personală nu avea nimic în comun cu ordinele primite de el de la Regina Anne şi miniştri.

— Prefer ca soldaţii mei să nu aibă responsabilităţi în plus. Au treburi mai bune de făcut, zise el pe un ton care sugera că acela era ultimul lui cuvânt.

— Da, domnule, murmură Queensberry, mascându-şi furia.

Se întreba dacă Argyll îl frâna deliberat, sau pur şi simplu nu vroia să o ofenseze pe dulcea Contesă de Kilmarnock.

— Ţinând cont de circumstanţe, *my lord*, privind posibila reîntoarcere a lui Carre pentru... hm... vizitarea contesei, am considerat că este mai bine să o supun unui regim de detenţie la domiciliu.

Queensberry spusese asta deoarece voia să fie sigur că ducele este conştient de relaţia înfloritoare a rivalului său cu Roxane.

— Ce-ai făcut? tună vocea lui Argyll cu autoritate.

Nu îngăduia nici un fel de încălcare a prerogativelor sale de reprezentant — punct care fusese non-negociabil în târgul cu regina.

— Am considerat că aşa este prudent, *my lord*.

Queensberry se simţea încarcerat în obligativitatea de a consimte fără comentarii la ordinele unui bărbat fără experienţă politică, cu câteva decenii mai tânăr. Dar îşi ascunse furia în spatele unui zâmbet servil.

— Măcar până să vă puteţi exprima dumneavoastră intenţiile, *my lord*, mai zise el aplecându-şi capul cu umilinţă.

— Nu am intenţia să transform această ţară într-o zonă militarizată, Queensberry. Dorinţele reginei şi misiunea mea aici vor fi realizate cu multă subtilitate. Şi, dacă ai o *vendetta* personală împotriva lui Carre, fii amabil şi urmeaz-o fără să faci uz de resursele reginei. Ne-am înţeles?

— Da, *my lord*.

Dar, în timp ce vorbele îi erau moderate, maxilarul lui Queensberry se încleştă cu putere la insultele ducelui.

— O să trec pe la contesă şi o să-i cer scuze pentru acţiunile întreprinse de tine, spuse Argyll, receptiv la indignarea lui Queensberry, dar neclintit în faţa maşinaţiilor complotate de un politician abil. Pe viitor ai grijă să te pui de acord cu mine înainte de a comanda orice fel de... atacuri. O zi bună, mai adăugă el făcând semn unui servitor să îi reumple ceaşca de cafea şi întorcându-se la documentele de pe biroul său.

M-a concediat ca pe-un nimeni, gândi Queensberry fumegând de furie, pe când se ridica din scaunul său. Deja începuse să-şi plănuiască răzbunarea în timp ce cobora scările biroului pe care ducele îl avea în castelul Holyrood. Se gândea să îl prindă pe Robbie Carre cu sau fără ajutorul lui Argyll. *Reprezentantul reginei ar face mai bine să îşi aleagă duşmanii cu mai mare grijă,* reflectă el. *La naiba cu insolenţa lui arogantă!*

Oprindu-se pentru un moment afară, pe verandă, scrută cu privirea orizontul gândindu-se cum să îi dejoace manevrele reprezentantului regal. În ciuda reputației strălucitoare a lui Argyll ca soldat victorios, odată ce uniunea între Anglia și Scoția ar fi fost pecetluită, tânărul general nu mai era necesar pentru regină sau miniștrii săi.

Și, după ce Argyll va fi fost trimis iar pe cine știe ce câmp de luptă, el, Queensberry, va fi acela lăsat să conducă Scoția.

Între timp trebuia sa păşească cu grijă.

●

Roxane era în camera copiilor la etajul superior, când a fost anunțată de vizita ducelui de Argyll. Venise mult prea devreme pentru o vizită de curtoazie — fapt notat de Agnes, care trăgea cu ochiul pe fereastra de la dormitorul său, și de către Roxane, care se întreba ce anume-l aducea.

— Condu-l în *camera* copiilor, o instrui ea pe servitoarea care îi comunicase venirea lui.

Prefera să-l primească în mijlocul copiilor deoarece, oricare ar fi fost intențiile sale, acestea ar fi fost reduse la o conversație impersonală.

Dar inima îi bătea cu putere până să ajungă el în camera însorită din partea de sus a casei, deoarece exista posibilitatea ca el să fie aducătorul veștii despre capturarea lui Robbie. Dacă era malițios precum Queensberry și se grăbea spre ea la această oră matinală să o tortureze, *măcar dă, Doamne, ca Robbie să fie în viață*. Mai era speranță dacă era în viață.

Când sosi ducele la etajul al patrulea, se opri în ușă pentru o clipă, măturând cu privirea încăperea, încercând să-și localizeze gazda. Temându-se să nu se pună într-o postură penibilă datorită temerii sale, Roxane nu se ridicase să-l întâmpine.

Descoperind-o înconjurată de copii, el se aplecă curtenitor.

— Am venit să îmi cer scuze pentru lipsa de curtoazie a lui Queensberry, spuse el politicos. Şi să repar ofensa adusă de către el intimităţii tale.

Zâmbetul ei apăru ca un rival de temut pentru cel mai frumos răsărit de soare. Dispoziţia ei era insuflată de o bucurie profundă. Mai exista speranţă: nu spusese că Robbie a murit.

— Ce drăguţ din partea ta, John, replică ea cu amabilitate, ridicându-se din scaun, mult mai dornică de a fi politicoasă acum.

Dacă Argyll intenţiona să o apere de Queensberry, avantajul acesta suplimentar nu trebuia scăpat din vedere. Dar, atentă să îşi menţină un grad de rezervă, incluse în mod deliberat copiii în vizita lui:

— Hai să ţi-i prezint pe copiii mei.

De la Jeanne, de treisprezece ani, până la Angus, de cinci ani, fiecare din cei cinci copii ai săi făcu o plecăciune în faţa reprezentantului reginei. Ducele era încântător, punând o întrebare fiecăruia, ascultându-le cu interes răspunsurile. Nefiind deloc stânjenit de camera de joacă, el le povesti câteva istorioare despre distracţiile din copilăria sa, până când spiritele se încălziră şi începură să sporovăiască. Când, după un timp, păru că intenţionează să rămână, Roxane îl invită la micul-dejun.

— Mi-ar plăcea, rosti el fără să ezite. Porridge-ul şi turtele de orz sunt preferatele mele.

Destul de cinică pentru a pune în discuţie astfel de gusturi simple la un bărbat cu averea lui, totuşi îi oferi un scaun la masă, cu politeţea cuvenită. Balansându-se pe scaunul din camera copiilor, el le asculta conversaţia fără să pară plictisit, mâncă cu poftă şi nu păru alarmat când copiii începură să arunce cu turte unii în alţii, după ce se săturaseră.

Părându-i rău de uniforma lui splendidă care suferise două lovituri, Roxane îl invită să se mute pe nişte scaune aflate într-un loc mai retras al încăperii, în faţa ferestrelor ce dădeau spre grădini.

— Te pricepi foarte bine să-i conduci pe bărbaţi, remarcă el, aşezându-se.

Ea zâmbi vag în timp ce luă loc într-un foşnet de jupoane.

— E o chestiune de practică, *dragul meu*. Nu fii supărat pe mine dacă pun la îndoială faptul că ai venit doar pentru a cere scuze pentru Queensberry.

— Gabardina maro stă remarcabil de provocator pe tine, spuse el tot cu un zâmbet vag. Răspunde asta la întrebarea ta? Totuşi, pentru a fi direct, Queensberry a fost expediat în termenii cei mai clari. Nu mă aştept să te mai deranjeze.

— Şi dacă o face?

— O să am grijă să fie pedepsit.

Sprâncenele ei se ridicară foarte uşor.

— Câtă siguranţă, *my lord*!

— Regina a avut intenţia să îmi facă plăcere.

— Şi tu ei.

El se sprijini alene de spătarul scaunului.

— În timp, da...

— Atunci când toate sumele pentru mituiri vor fi fost bine cheltuite.

El se zburli în faţa sarcasmului ei.

— Şi Scoţia va avea de câştigat. Dar prefer să nu discut politică când sunt atâtea alte subiecte plăcute. De exemplu, ai nevoie de ceva? întrebă el cu o voce foarte caldă. De orice...

— Sunt în detenţie?

Dacă dorea să îi fie de folos, atunci să îi fie de folos.

— Desigur că nu. Acţiunea lui Queensberry a fost complet neautorizată.

— Atunci, îţi mulţumesc.

Fiecare mişcare a lui în dansul seducţiei necesita clasă.

— De ce să nu îmi mulţumeşti primind să îmi fii musafiră la serata dată de Catherine Haddock?

Ea îl privi pe sub genele pe jumătate coborâte.

— Dacă ţi-aş refuza oferta, aş fi pusă din nou în detenţie?

— Desigur că nu. Dar compania ta diseară ar fi mult apreciată, rosti el cu o voce blândă.

Ea expiră în cel mai uşor suspin posibil.

— Găsesc că este prea devreme pentru asemenea atacuri amoroase, zise ea, ochii săi violeţi trădând o uşoară oboseală. Nu am nici o intenţie să mă culc cu tine. Încă mai vrei să vin la Catherine?

— Da, foarte mult, răspunse el fără a fi ofensat. Există un număr mare de femei în Edinburgh care doresc să se culce cu mine, dacă asta aş vrea. (Privirea ei se îngustă.) Ce cinică eşti, *my lady*, adăugă el, amuzat.

— Apropierea lui Queensberry îi face pe cei care au de-a face cu el să îşi ascută simţul cinic, şi nu ai fost făcut reprezentant guvernamental doar pentru că reginei i-a plăcut croiala hainei tale.

— Adevărat. Dar cel puţin în seara asta promit să nu te inoportunez. E corect?

— Pe cuvântul tău de Campbell? tatonă ea, ştiind că un reprezentant regal era, prin definiţie, duplicitar.

— Pe cuvântul meu de Campbell.

— O să fiu gata la nouă.

Ea nu flirtă cu el prin răspunsul său şi nici nu îl lăsă să înţeleagă dacă invitaţia lui îi făcea plăcere *sau* nu. Dar sinceritatea ei, probabil mai mult decât orice flirt inutil adresat lui acum că era reprezentant guvernamental, îl intriga cu atât mai mult.

Cum ar fi să ajung în pat cu ea, se întrebă el, *cu această femeie care vorbeşte şi se comportă cu atâta candoare? Este la fel de îndrăzneaţă şi când face dragoste?*

Ce gând plăcut!

CAPITOLUL 6

Doctorul venise şi plecase iar menajera lui Robbie se agita în jurul lui, oferindu-i ba ciorbă fierbinte şi ceai, ba o pernă, ba o carte să citească cât se odihnea în scaunul lui.

— Nu, mulţumesc, replica el amabil la fiecare din ofertele ei. Dar aş bea un grog fierbinte şi o friptură, şi trimite-l pe Holmes la mine, te rog.

— Nu sunt aşa sigură că e bine să beţi în situaţia actuală, domnule. Doctorul nu a spus nimic de băutură.

— Mă simt cum nu se poate mai bine, doamnă Beattie. Sângerarea s-a oprit, sunt bandajat până peste măsură, spuse el ridicându-şi încet braţul rănit, şi dacă aş avea ceva de mâncare şi de băut m-aş vindeca mult mai repede, încheie cu un zâmbet de băieţaş. Aşa că fii o dulce şi adu-mi de mâncare şi pe Holmes.

— Dacă promiteţi să dormiţi măcar puţin.

Ea îl ajutase pe doctor să scoată glontele de muschetă din braţul tânărului, ocazie cu care îi văzuse carnea răvăşită; avea nevoie de odihnă dacă voia să se vindece.

— Promit. *După* ce voi fi vorbit cu Holmes.

Ea aprobă cu o mişcare a capului, mulţumită.

La puţin timp, Holmes a fost trimis într-o scurtă misiune şi, până să îşi termine Robbie masa, bărbatul se şi întorsese.

— Spune-mi, îl întrebă Robbie făcându-i semn să se aşeze faţă în faţă cu el la masă.

— Lady Carberry este în prezent la reşedinţa ei din oraş, deşi soţul ei, Lord Carberry, nu a venit încă pentru sesiunile Parlamentului.

— David îşi preferă vânătoarea.

— Aşa se pare. Servitoarea lor spune că nu se preconizează venirea lui prea curând, şi oricum nu va sta mult când va veni.

— Aş vrea să vorbesc eu însumi cu Amelia.

— Nu v-aş recomanda, domnule. Soldaţii lui Queensberry sunt pretutindeni, şi mai ales pe străzi. Graham vă va duce mesajul şi nu va cauza comentarii.

— Ai vorbit cu el?

— Trebuie să sosească din clipă în clipă.

— Îţi mulţumesc, Holmes, pentru eficienţa ta, rosti Robbie cu o urmă de oboseală în voce.

Nu dormise de câteva zile; intrarea lui clandestină în Scoţia şi călătoria imediată către Edinburgh fuseseră făcute fără pauză de odihnă.

Holmes era un servitor de familie care îşi moştenise poziţia de majordom de la tatăl şi bunicul lui, astfel încât generaţii de Holmes-i îi slujiseră pe cei din familia Carre. Aşa că îşi permise să îi spună lui Robbie:

— Trebuie să dormiţi, domnule. Dacă nu datorită rănii, măcar considerând că nu aţi mai dormit de zile întregi.

— De îndată ce Graham este pus la curent, acceptă Robbie simţind oboseala pătrunzându-i în oase, încât trebui să recunoască şi el că avea nevoie de odihnă. Vreau să vorbească astăzi cu Amelia.

Şi, când George Graham, o cunoştinţă mai îndepărtată de-a familiei Coutts, sosi, Robbie îi explică repede ce mesaj avea de transmis.

— Vreau ca Lady Carberry să ia copiii lui Lady Kilmarnock la ţară — departe de orice primejdie. Lady Kilmarnock este de acord. Sper că şi Amelia. Nu pomeniţi numele meu. Explicaţi-i foarte clar că aceşti copiii au fost ameninţaţi de Agnes Erskine şi rugaţi-o să o viziteze pe Roxane imediat. Timpul este esenţial. Queensberry va fi neobosit şi, de asemenea, fără milă în căutările sale, acum că ştie că m-am întors în Scoţia.

— S-a făcut, domnule.

— Întrebări?

Tânărul avocat clătină din cap şi se ridică:

— Poate una, spuse el după ce îşi luă mănuşile. (Robbie ridică din sprâncene.) Când doriţi să vă recuperaţi biblioteca de la Goldiehouse?

Robbie zâmbi.

— Ţi-au plăcut hărţile în mod special, probabil?

— Totul, domnule, dar camera hărţilor era superbă.

Robbie se mişcă uşor în scaun, deoarece durerea din braţul său atinsese un grad avansat de disconfort.

— Probabil că Douglas ştie mai bine decât oricine, dar cu siguranţă că până în toamnă, a rostit el zâmbind vag. Dacă totul decurge bine, o să petrecem la nunta mea la Goldiehouse.

— Felicitări, domnule.

— Cam prematur, totuşi. Nu sunt sigur că lady Kilmarnock s-a obişnuit cu ideea, spuse Robbie rânjind.

— Sunt convins că o puteţi convinge.

Zâmbetul lui Robbie se lărgi şi mai mult.

— Lucrez la asta.

●

La puţin timp după aceea Lady Carberry era anunţată la castelul Kilmarnock. Imediat ce intră în salonul de primiri unde Roxane lucra cu majordomul ei la problemele financiare ale casei, acesta se retrase şi Roxane sugeră o plimbare în grădină. Discutară de subiecte obişnuite în timp ce traversară holul până la uşa de la intrare. Dar odată ce ajunseră destui de departe de casă, înţelegând că era ceva în neregulă, Amelia spuse cu voce joasă:

— Nu am ieşit ca să admirăm florile, nu-i aşa?

— Nu mai ştiu care din servitorii mei sunt de încredere, răspunse Roxane privind în jur să se asigure că erau singure. Robbie s-a întors, şi Queensberry ştie.

— M-am *gândit* eu că Robbie Carre trebuie să fie în spatele vizitatorului meu matinal de azi, murmură Amelia.

— A *spus* mesagerul că e trimis de Robbie? întrebă Roxane, nerăbdătoare să afle despre starea lui Robbie.

— Nu, când l-am întrebat despre asta a fost evaziv. A spus că este trimis doar să transmită mesajul că urmează să-ţi iau copiii la ţară, dacă eşti de acord, şi că tu ştii restul. Acum spune-mi tot.

Roxane simţi că tensiunea se scurge din trupul ei, temerile pentru Robbie risipindu-se. Numai el ştia de conversaţia legată de necesitatea ca Amelia să ia copiii la ea, asta însemnând că el era în siguranţă — cel puţin pentru moment. Supraveghind repede ferestrele care dădeau în grădină şi nevăzând nici un fel de observatori, îi povesti cu repeziciune evenimentele din seara precedentă.

— Robbie chiar a fost în dormitorul tău?! exclamă Amelie cu ochii măriţi. Îmbrăcat sau dezbrăcat? întrebă ea cu ochii ei mari şi verzi strălucind de curiozitate. (Roşeaţa instaurată pe chipul Roxanei i-a dat răspunsul.) Dumnezeule, ce necugetat este! Te bucuri că s-a întors? adăugă ea, apucând obrajii Roxanei între degete. Nu te-ai mai uitat la alt bărbat de când a plecat.

— Şi nu ai idee ce prost mă simt, a spus Roxane cu o grimasă. E atât de tânăr, Melie... — nu neapărat ingenuu, sau, Doamne păzeşte, inocent, dar, în mod penibil, are doar *optsprezece ani*, adăugă ea vizibil stânjenită. Este total iraţional, de parcă nu aş fi devenit atât de practică de când a murit Jamie. Dar pur şi simplu tremur toată când îl văd, murmură ea, contrariată şi încântată în acelaşi timp. Nu ştiu ce să fac.

Amelia zâmbi în timp ce îşi continuară drumul pe o potecă a grădinii mărginită cu lalele multicolore.

— E un tânăr foarte chipeş, asta cu certitudine. De ce să nu te bucuri de el?

— Cu soldaţii lui Queensberry spintecându-mi uşa? Şi ştreangul pus deja în jurul gâtului său?

— Bucură-te de el mai târziu, când evenimentele politice se vor fi calmat.

Cele două femei erau prietene din copilărie şi îşi făceau confidenţe încă de pe atunci.

— Din nefericire nu e interesat să aştepte.

— Impulsivii bărbaţi din familia Carre, aprobă Amelia printr-o arcuire a sprâncenelor negre. Nu sunt tocmai un model de comportament rezonabil, nu-i aşa?

— Nu pot spune nici că eu am fost, noaptea trecută, se confesă Roxane. Nu am reuşit să îmi controlez sentimentele atunci când ar fi trebuit s-o fac, când riscurile erau extraordinare. Dar când sunt cu el, Melie, mă simt aşa cum mă simţeam cu Jamie, dacă nu te deranjează să îl compar cu fratele tău. Robbie este nesăbuit şi sălbatic, de asemenea. Îţi aduci aminte cum era Jamie: zâmbitor şi având plăcerea să mă tachineze mereu, capabil să se arunce cu capul înainte, fără teamă de nimic! Pare că a trecut o veşnicie de atunci, şopti ea cu ochii în lacrimi.

— Nu plânge, draga mea. (Amelia veni mai aproape de ea, punându-şi un braţ împrejurul umerilor lui Roxane.) Ai dreptul la fericire, chiar ai, spuse ea cu blândeţe, îmbrăţişând-o. Nu plânge pentru că îl iubeşti. Jamie ar fi vrut să fii fericită.

— Măcar dacă nu ar fi fost totul întortocheat în iţele viciosului Queensberry, rosti Roxane printre suspine, ştergându-şi cu o mână lacrimile.

Amelia luă mâna prietenei sale şi o conduse spre o bancă din grădină unde nu puteau fi văzute din casă.

— Măcar lasă-mă să te ajut cu copiii. Lui David oricum nu îi place să vină la oraş, şi eu am venit aici doar pentru că mama avea nevoie de ajutor cu festivităţile ei. Dar şi ea îl detestă pe Queensberry ca toată lumea. Mă va înţelege dacă mă voi întoarce la Longmuir cu copiii tăi.

— Aş fi atât de liniştită dacă i-aş şti departe de aici, afirmă Roxane cu un zâmbet recunoscător. Agnes este groaznică, gata să trădeze pe oricine pentru beneficii în numele familiei Erskine.

— Va fi de acord cu plecarea copiilor?

— Este atât de hotărâtă să îi faciliteze calea lui Argyll către plăcerea trupului, zise Roxane cu dezgust, încât ar face orice pentru a-mi lăsa mai mult timp cu el. Când îi voi spune că merg cu el la dineul lui Catherine, abia dacă va mai observa că iei copiii

cu tine. Ar fi dispusă să cineze cu diavolul pentru un titlu de conte pentru Angus[IV].

— Sau să te pună pe *tine* să cinezi cu diavolul.

Roxane îşi strâmbă nasul a dispreţ.

— Chiar în seara asta, de fapt.

— Ce *ai* de gând să faci cu Argyll? întrebă Amelia cu blândeţe. Nu poate fi dus de nas mult timp.

— I-am zis deja că nu am nici o intenţie să mă culc cu el.

— Şi?

— A fost extrem de politicos.

— A minţit.

— Da. Dar oricum nu mă culc cu el.

— Nici măcar pentru un titlu de conte englez? remarcă Amelia, chicotind amuzată.

— În mod special nu pentru un asemenea motiv. Îmi place libertatea. Îmi oferă spaţiu.

— Mulţumită lui Johnnie Carre, murmură Amelia.

— Da, replică Roxane cu un zâmbet scurt. M-a protejat împotriva tuturor după moartea lui Kilmarnock. Şi eu am făcut la fel în privinţa lui, ţinând cont de toate fetele de măritat ce roiau în jurul lui.

— O prietenie convenabilă.

— Una plăcută. Şi, dacă suita mea de pretendenţi devenea insuportabilă, Johnnie stătea de vorbă cu ei.

— Un avertisment diplomatic din partea lordului de Ravensby este întotdeauna eficient, observă sardonic prietena sa. Îşi va asuma Robbie acest rol?

— Cred că nimic nu i-ar face mai multă plăcere, oftă Roxane. Este interesat să îmi devină mai mult decât amant. Ceea ce presupune o serie de probleme pentru mine pe care el nu este dispus să le înţeleagă. Nu sunt sigură că *vreau* să mă recăsătoresc, accentuă ea. Văduvia prezintă, cu siguranţă, mult mai multă independenţă. Şi ce ştie el despre a fi tată la cinci copii?

— Vrei să spui că nu ar fi posibil ca pur şi simplu să fugiţi şi să trăiţi sub clar de lună şi în extaz?

Roxane îi aruncă prietenei sale o privire plină de regret.

— Nu cu profesori, doici, lecţii de călărie şi dans şi copii care vor ca eu să petrec fiecare minut din zi cu ei. Şi, ca să fiu perfect sinceră, nu sunt sigură că forţa şi energia vijelioasă a lui Robbie Carre nu vor fi devastatoare pentru viaţa mea confortabilă.

— Poţi fi atât de practică, totuşi, punând confortul în balanţă cu farmecele irezistibile? Doamnele stau la coadă pentru a-l cuceri încă de când avea şaisprezece ani. Am auzit că este foarte, foarte bun, termină ea cu un tors prelung, în joacă.

— Nu mă privi aşa, se îmbujoră Roxane. Şi, da, este foarte bun, dacă trebuie să ştii. Încă sper că toate aceste responsabilităţi îmi vor tempera pasiunea nesăbuită, Melie. Cel puţin mă vor determina să cântăresc marile diferenţe dintre stilurile noastre de viaţă. Tocmai de asta ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă ai lua copiii pentru o vreme. Robbie nu este rezonabil. Nu ştie să asculte. Şi este mult prea periculos pentru copiii mei, cu spionii lui Queensberry peste tot.

— Nu prea îl văd pe Robbie Carre părăsind terenul în linişte *sau* ascultând de raţiune.

— Iată motive şi mai temeinice ca eu să fiu cea raţională în această relaţie. Sunt îngrozită să nu fie *omorât* din cauza mea. Ştii că voia să le ţină piept soldaţilor lui Queensberry noaptea trecută şi să mă salveze ca cine ştie ce cavaler rătăcitor? Singurul motiv care l-a făcut să îşi schimbe intenţiile a fost evocarea pericolului pentru copiii mei.

— Presupun că un bărbat care se întoarce în Scoţia la atât de puţin timp după ce e declarat proscris nu poate fi considerat, prin definiţie, prudent.

— Ceea ce mă plasează în mijlocul luptei dintre Queensberry şi familia Carre, remarcă Roxane necăjită. Aş prefera să aştept până este soluţionat procesul familiei Carre, până când nu mai sunt consideraţi proscrişi şi ameninţaţi cu pedeapsa cu moartea.

Robbie pretinde că îşi vor recupera proprietăţile până la toamnă. Nu ar fi mai rezonabil să aşteptăm?

— *Rezonabil* pentru familia Carre?!

— Doamne, ce o să mă fac?

— Ţine-l pe Argyll la distanţă, descurajează-l pe Robbie din *drumul lui intempestiv către autodistrugere*, blochează eforturile hotărâte ale lui Agnes de a ţi-l băga pe Argyll în pat. Şi încearcă să îţi menţii *sănătatea mintală întreagă*, *finaliză Amelia cu sarcasm*. Iartă-mă, draga mea, dar e atât de tulburător de adevărat!

— Şi orice femeie de lume ar trebui să fie în stare să ducă toate astea la îndeplinire fără nici o pată pe calendarul ei social, replică Roxane în glumă, rânjind la auzul monstruoasei absurdităţi a propunerii Ameliei. Ceea ce îmi reaminteşte de petrecerea de diseară a lui Catherine. O perspectivă cel puţin descurajantă. Presupun că nu a abandonat vânătoarea după Argyll.

— Este mai hotărâtă ca niciodată să se culce cu el, draga mea.

— Cel puţin nu am o viaţă plictisitoare, mormăi Roxane.

— *Cu excepţia petrecerii de diseară de la* Catherine, o corectă Amelia amuzată.

Roxane chicoti.

— Presupun că e mai bine să râd decât să plâng de absurdităţile acestei seri. Haddock este plecat ca de obicei? întrebă ea, referindu-se la soţul Catherinei.

— În Aberdeen, după cum am auzit, răspunse Amelia.

— Unele lucruri rămân neschimbate, nu-i aşa? scrâşni Roxane. După cine umbla data trecută, că am uitat?

— *Dundonald*. Nu-ţi aduci *aminte*? A vorbit o seară întreagă despre vitele din Highland, ca un crescător.

— *Ah, Dumnezeule, da!* râse Roxane. Încă îmi amintesc cum recita preţurile vitelor de la târgul din Crieff. *Merci,* Melie, pentru că mă faci să râd cu toate câte se întâmplă, spuse ea aplecându-se să o sărute pe obraz. Şi pentru că ai stat să îmi asculţi necazurile.

— Ca de obicei, îi reaminti aceasta strengăreşte.

— Mi se pare că te-am ascultat şi eu plângându-te de o mie de ori de pasiunea lui David pentru vânătoare, rosti Roxane pe acelaşi ton.

— În timp ce eu am avut de atâtea ori sarcina să îţi dezleg problemele cu pretendenţii, i-o întoarse Amelia prietenește.

— Pretendenţi nedoriţi, preciză Roxane.

— E foarte adevărat... dar de data asta e altfel, nu-i aşa? întrebă Amelia pe un ton grav.

Roxane aprobă din cap şi nenumăratele complicaţii îi reveniră brusc în minte.

— Mă tem că de data asta nu mai e vorba de a respinge cu amabilitate avansurile unui pretendent. Este indefinit mai complex... şi mai confuz, să fii din nou îndrăgostită după atâţia ani, rosti ea încercând să zâmbească dar, în schimb, buzele îi tremurară într-o expiraţie de frustrare. Nu ar trebui să mă implic atât de mult emoţional. O femeie care a îngropat doi bărbaţi ar trebui să fi învăţat ceva despre restricţii autoimpuse şi negate. Aşa am crezut că s-a întâmplat cu mine. Am crezut că am devenit imună la sentimente ca acesta.

— Eşti încă tânără, Roxie. De ce să nu ai sentimente pentru cineva?

Gura ei se strânse de tristeţe.

— De ce nu am putut alege pe cineva sigur şi pe care să mă pot baza?

— Se pare că el te-a ales pe tine iar tu ai rezistat destul de mult timp. Nu sunt sigură că poţi întotdeauna controla evenimentele din viaţa ta. Poţi să te ţii departe de toţi Queensberry-ii din lume, dar nu renunţa la iubire, explică ea cu blândeţe.

— Nu pot avea tot ceea ce spui tu, declară Roxane cu un zâmbet slab.

— Este un regretabil adevăr al lumii adulţilor. Deşi sunt şi avantaje... cum ar fi acest Robbie Carre care te iubeşte, adăugă ea cu o sclipire în ochi.

— Cum reuşeşti întotdeauna să îmi temperezi *pornirile* volatile, dragă Melie, declară Roxane cu recunoştinţă, având atât de multă nevoie de înţelegerea şi blândeţea ei. Îţi mulţumesc... şi îţi mulţumesc şi pentru că îmi iei copiii departe de tot acest tumult.

— Ai făcut la fel de multe sau chiar mai mult pentru mine, *replică Amelia, aducându-şi aminte* cum o ajutase Roxane să treacă prin tragedia morţii fetiţei ei din cauza pojarului.

Nu fusese în stare să se dea *jos din pat* sau să se oprească din plâns, iar Roxane venise la Longmuir pentru o lună întreagă, avusese grijă de toată gospodăria şi de ceilalţi copii, şi tot mai găsise timp să stea cu ea şi să-i aducă alinare timp de ore întregi în fiecare zi şi în majoritatea nopţilor.

— *Acum ai grijă de tine*, o rugă ea cu gingăşie, mângâindu-i mâna uşor. Iar dacă David şi cu mine putem să te ajutăm, te rog să ne dai de ştire.

Roxane oftă.

— Sper să îl pot convinge pe Robbie să se întoarcă în Olanda, zise ea îndreptându-şi umerii şi privindu-şi hotărâtă prietena. În ce îl priveşte pe Argyll, am să mă descurc eu cu el.

— *Mă rog pentru asta*, oftă Amelia.

Ochii lui Roxane sclipiră amuzaţi.

— S-ar putea să am nevoie de două *rugăciuni, luând* în considerare incompetenţa bucătarului lui Catherine.

●

Dineul se ridica la aşteptările pretenţioase ale lui Roxane, Catherine Haddock arătându-şi dispoziţia răutăcioasă încă din primul *moment când realiză* că Argyll şi Roxane veniseră împreună.

— Ce minunat este să vă revăd, miorlăi ea venind în întâmpinarea lor cu un *foşnet de mătase roz, ochii ei de un albastru-pal* evaluând insinuant rochia din muselină ca fildeşul şi cu dantelă neagră a lui Roxane. Arăţi obosită, draga mea, murmură ea cu răutate. Probabil pentru că nu ai apucat să dormi prea mult noaptea trecută, după cum am auzit.

— Lucru pentru care Queensberry a fost aspru criticat, interveni Argyll. A menţionat şi asta?

Privirea lui parcurse încăperea în căutarea lui Queensberry care era în centrul atenţiei într-un grup.

— Desigur că nu, John. I-ar fi stricat povestea. Asta dacă scăparea lui Robbie Carre nu a stricat-o îndeajuns, completă ea şi îşi îndreptă privirea batjocoritoare către Roxane. Sunt fraţii Carre la fel? se interesă cu maliţiozitate.

— Oare de ce să mă obosesc să îţi răspund la asta, Catherine? replică Roxane tăios. Nu văd la ce ţi-ar folosi.

— Băiatul este tânăr ca un mânz, declară gazda nefiind dispusă să fie descurajată în stilul ei ofensator. Probabil că este în mod plăcut diferit faţă de fratele său mai mare, ale cărui pofte trupeşti sunt atât de artistic rafinate.

— Chiar aştepţi un răspuns? remarcă, într-o doară, Roxane.

— Ei, dragă, mieună Catherine abil. Ţi-am încălcat cumva proprietatea?

— Din moment ce nu ai nici cea mai vagă idee ce este proprietatea, Catherine, nu mă aştept s-o recunoşti.

— Nu fi acră, draga mea. O femeie la vârsta ta nu îşi permite să încreţească fruntea. Dar *tu*, John, nu găseşti că iubitele mai tinere sunt mai proaspete? continuă ea, cu glas de felină, privind insinuant către Roxane care era cu şapte ani mai în vârstă decât ea. Par să fie mult mai picante.

— Eu consider că frumuseţea este revigorantă la orice vârstă, replică Argyll, zâmbind către Roxane. În special cea a roşcatelor, punctă el luând mâna lui Roxane. Nu vrei un pahar cu vin, draga mea?

Datorită schimbării abrupte a subiectului de către reprezentantul guvernamental, gazda lor a fost forţată să-şi amâne răutăţile. Deşi Catherine Haddock nu era în stare să-şi amâne prea mult ieşirile dezagreabile.

Îşi aşeză oaspeţii de onoare, pe Argyll şi Queensberry, la stânga şi dreapta ei la cină şi, în ciuda eforturilor ei de a o exila

pe Roxane la celălalt capăt al mesei, Argyll insistă ca ea să fie aşezată lângă el.

Queensberry îşi păstră un aer afabil în timpul mesei, cordialitatea lui nereflectându-se şi în privirile sale îngheţate, impenetrabile. Iar conversaţia lui, fie ea civilizată, necesită un efort remarcabil dată fiind prezenţa superiorului său.

Soţul ei cel în vârstă fiind plecat la Aberdeen, interesul lui Catherine Haddock faţă de Argyll era atât de bătător la ochi încât oaspeţii puteau face deja pariuri privind rezistenţa acestuia. Vocea ei, când i se adresa, era impregnată de sugestii lascive, iar privirea îi era caldă şi strălucitoare. Nu scăpa nici un prilej de a-i atinge mâna sau braţul când voia să îi atragă atenţia în conversaţie, care era axată pe rezultatele lui Argyll în bătăliile de pe Continent.

Într-un moment în care Argyll a fost din nou obligat să îi acorde atenţie lui Catherine, Queensberry remarcă cu jumătate de voce către Roxane:

— E ca şi cum ai urmări o piesă, nu-i aşa?

Iar privirea lui arătă pentru o secundă către gazdă, apoi se reîntoarse amuzată către Roxane:

— Pe mine să mă absolvi de orice discuţie despre bătălii şi manevre soldăţeşti, observă Roxane tot cu jumătate de voce. Eu sunt aici doar pentru cină.

— Îţi place cum găteşte bucătarul lui Catherine?

— Să spunem doar că mă simt în siguranţă, având în vedere lista de invitaţi.

— Te referi la escorta ta..

— Am spus eu asta, James? replică ea dulce.

— Circulă veştile în tot oraşul, notă el în treacăt. Tânărul Carre nu va putea să se ascundă la nesfârşit.

— Oi avea tu spionii tăi dar nu te bucuri de loialitatea nimănui, în special a populaţiei scoţiene. Astfel încât mă îndoiesc de adevărul spuselor tale.

— Probabil că tot ce am de făcut este să te ţin pe tine sub urmărire, afirmă el pe un ton sinistru, deşi în surdină.

— Fă-o cu discreţie, atunci, deoarece Argyll vine în vizite. Nu ţi-au spus spionii tăi? A luat micul-dejun cu noi şi a adus nişte crini superbi, cu siguranţă din sera cuiva fiindcă suntem abia la începutul primăverii. Ai grijă, James, ameninţă ea cu un ton plin de candoare.

— Nu sunt sigur că te pot crede. Tu nu te uiţi la el aşa cum se uită el la tine.

— Cu siguranţă doar nu gândeşti că se petrece ceva romantic, legat de iubire? Sunt surprinsă, James. Am crezut că eşti cinic până în măduva oaselor.

— Probabil amândoi mai avem lucruri de aflat.

— De aflat despre ce? se interesă Catherine cu o dulcegărie excesivă, văzând că atenţia lui Argyll era distrasă.

— Contesa şi cu mine discutam despre diferenţa dintre iubire şi amuzament, remarcă Queensberry sofisticat.

— Şi dintre cinism şi iubire, adăugă Roxane repede. James este nesigur, cred, de distincţie.

— Iubire — ce pitoresc! exclamă Catherine în timp ce sprâncenele i se ridicară delicat spre linia părului ei blond. Crezi în iubire, Argyll? îl provocă, conştientă că amândoi se căsătoriseră din cu totul alte motive decât din iubire.

— Încep să fiu fascinat de subiect, murmură el, zâmbind fermecător către Roxane. Spune-mi, contesă, tu crezi în dragoste?

Dintr-o dată, orice discuţie încetă la masă, de parcă toate urechile doreau să afle răspunsul la întrebarea lui Argyll. Era cunoscut ca un bărbat cu un eminent spirit practic şi moravuri relaxate, în timp ce ştirile despre aventura lui Roxane din noaptea trecută constituia cel mai senzaţional subiect de bârfă.

— Evident că da. Orice femeie pasională crede, replică Roxane ferm. (Observând buzele strânse de furie ale lui Catherine, adăugă:) Dilema cu care suntem confruntaţi atât James, cât şi eu, se referă la persoana potrivită.

— Ar trebui să îmi spui ce fel de bărbat îţi place, declară Argyll de parcă erau numai ei doi.

— Cineva care mă face să râd, răspunse Roxane.

— Înseamnă că trebuie să îmi ascut simţul umorului.

— Nu ştiam că îţi plac bărbaţii amuzanţi, o înţepă Catherine, cu ochii reci ca gheaţa.

— Odată cu câştigarea independenţei prin statutul de văduvă am aflat că râsul este preferabil ardorii excesive.[V]

— Nu mai spune, interveni Queensberry, batjocoritor. Cei din familia Carre sunt renumiţi pentru excesul lor, să ştii.

— Aşa crezi? îl pară ea, senină şi netulburată de pe partea cealaltă a mesei. I-am considerat întotdeauna nişte bărbaţi extrem de rafinaţi.

— Ai o obsesie cu cei din familia Carre, Queensberry, îl atacă Argyll brusc. Sper că vei putea să îţi depăşeşti înfiorătoarea nelinişte. Sunt doar o familie, nu întruchiparea diavolului.

— Pot aduce pe câmpul de bătaie o armată personală la fel de numeroasă ca şi trupele tale.

— Dar nu o vor face. Vor fi preocupaţi să-şi recupereze proprietăţile la tribunal aşa cum orice om raţional ar face-o. Ţi-aş sugera să te preocupi de competenţa avocaţilor tăi înainte de toate. Cei din familia Carre nu au pierdut nici un proces, din câte îmi aduc aminte.

Queensberry se încruntă:

— Trădarea este o acuzaţie serioasă.

— Va trebui să o dovedeşti.

Queensberry nu avea nici o intenţie să se bizuie pe lege pentru a securiza proprietăţile obţinute prin deposedarea familiei Carre. Dar continuă pe un ton neutru:

— O să mă bazez pe justiţia scoţiană — ca şi tine, John, în căutarea de a încheia un tratat unional.

Ambii bărbaţi ştiau prea bine că mituirea şi conspiraţia erau mijloacele limită prin care îşi puteau îndeplini scopurile. Privirea lui Argyll era inexpresivă când şuieră printre dinţi:

— Astfel amândoi nu ne putem aştepta decât la succes, cu asemenea principii înalte de lucru.

Ce vorbe false în gurile acestor bărbaţi pentru care justiţia nu era decât un obiect de inventar în dorinţa lor de putere, şi tocmai din acel motiv fusese solicitată Curtea Engleză de Apel. Însă numai după ce acţiunea lor va fi fost finalizată, miniştrii englezi vor decide dacă recompensele promise de ei vor fi şi acordate.[VI]

Un joc murdar — total lipsit de onoare.

CAPITOLUL 7

Dineul a fost deosebit de plictisitor, se gândea Roxane întorcându-se cu trăsura de la Catherine dar, cel puţin, Queensberry se convinsese cu proprii-i ochi de intenţiile protectoare ale lui Argyll. Desigur că Argyll fusese foarte insistent încă din momentul în care se urcaseră în trăsură astfel încât îi trebuise extrem de mult rafinament să-i stăvilească nerăbdarea. Era un bărbat puternic.

Numai reamintirea de către Roxane a faptului că-şi dăduse cuvântul de Campbell îl determină să o slăbească, în cele din urmă, din strânsoarea braţelor lui.

Întorcându-se la locul său, se lungi în colţ cu un licăr de zâmbet în care se oglindi, pentru o clipă, lumina felinarului trăsurii.

— A fost o greşeală tactică să îţi dau cuvântul.

— Dar altfel nu aş fi acceptat să merg cu tine la dineu, replică Roxane încântată, rearanjându-şi dantela de pe decolteu.

— După cum văd, va fi nevoie de ceva curte, îngână el, tachinând-o zâmbitor.

— De ce atâta bătaie de cap din moment ce Catherine îţi va sta la dispoziţie fără obiecţii? Sunt convinsă că încă e interesată.

— Sunt convins şi eu. Mi-a cerut să mă întorc.

— Vezi?! Toate nevoile tale camale pot fi împlinite în linişte, nu e nevoie de nici un fel de curte.

— La fel cum aş putea cu oricare din servitoarele mele.

Cu un chicotit slab, ea îşi aminti că era denumit „Marele John Roşcatul" de toate femeile tinere.

— De vreme ce ţi-ai asigurat un număr atât de satisfăcător de partenere amoroase, nu ai nevoie de compania mea.

— Dar mi-o *doresc* pe a ta în mod special. Ce trebuie să fac ca să te cuceresc?

Era obosită. Veninul lui Catherine o enervase, pierduse noaptea dinainte, insistenţele lui Argyll nu conteneau. Aşa că vorbi mult mai deschis decât ar fi făcut-o în alte circumstanţe:

— Să spunem, de exemplu, independenţa Scoţiei, renunţarea la acuzaţiile de trădare împotriva familiei Carre, îndepărtarea lui Queensberry din viaţa mea. Deci nimic din ce îţi stă în putere.

— În afară de Scoţia, pot face restul, vorbi el, la fel de deschis. Acesta este preţul pasiunii tale? Spune-mi — dacă aşa e, atunci putem ajunge la o înţelegere.

Rămase înmărmurită. Oferise o plată enormă pentru o relaţie amoroasă cu ea şi, dacă putea fi într-adevăr convins să se ţină de promisiune, posibilităţile erau uimitoare.

— Acuzaţiile de trădare sunt oricum o mare distorsionare a realităţii, observă el în treacăt. Oricine ştie asta.

— Şi, totuşi, i-ai permis lui Queensberry să le ia proprietăţile.

— Disputa lui nu îmi stânjeneşte acţiunile, replică el burzuluindu-se. Nu pot să mă implic în orice dezacord asupra proprietăţii din Scoţia, mârâi el îndreptându-şi poziţia bustului şi mutându-se mai aproape de ea. Ce ar fi să o trimit întâi pe Agnes departe, ca dovadă a intensului meu... interes, sugeră el cu chipul aureolat de părul blond-auriu ce lucea în lumina felinarului. Şi să continuăm negocierea relaţiei noastre din acel punct, zâmbi el satisfăcut. Draga mea, am făcut asta timp de luni de zile cu negociatori de o asemenea îndemânare şi şiretenie, încât înţelegerea noastră va contrasta prin bunăvoinţă. Nu văd nici un motiv de argumentare contra, atâta timp cât te doresc, îi vorbi el aşa cum îi vorbise şi reginei, după cum se zvonea — exprimându-şi cererile direct, fără echivoc. (Nu era ascuns şi şiret precum Queensberry.) Şi dacă doreşti ca familia amantului tău să fie scăpată de persecuţii şi să-şi recapete titlurile şi proprietăţile, ei bine... suntem amândoi adulţi. Nu mă aştept să îmi dăruieşti inima, îşi revelă el siguranţa printr-un zâmbet vag. Odată târgul nostru încheiat, nu am pretenţie decât la fidelitatea ta.

— Te-ai îndeletnicit mai mult decât mine cu chestiuni din astea, declară Roxane, încă uimită.

Îi făcuse o ofertă atât de extravagantă pentru o relaţie încât el ştia că ea nu poate să refuze. Dar ea avea nevoie de timp ca să

digere evenimentele tumultuoase şi avea nevoie de dovezi în sprijinirea promisiunilor lui. Englezii nu puteau fi crezuţi pe cuvânt.

— O să cântăresc oferta ta.

— O să încep prin a o expedia pe Agnes până la orele prânzului, sugeră el, cordial. Şi vom putea discuta în nişte împrejurări mai agreabile decât prezenţa celor din familia Erskine.

— Sunt sincer intrigată, murmură Roxane, dar va trebui să stau întâi de vorbă cu avocatul.

— Vorbeşte cu cine vrei. Dă-i de ştire şi tânărului Robbie, marşă el în treacăt. Nu îmi pasă cui spui. Imediat ce te decizi, vom putea să trecem totul pe hârtie.

— Eşti aşa de sigur, Argyll?

— Ştim amândoi ce vrem şi ce putem oferi. Este evident de simplu, draga mea.

Din fericire trăsura, ajungând la destinaţie, se opri în mod salvator, căci ea devenise foarte tulburată.

— Am nevoie de un timp de gândire, desigur.

Argyll zâmbi cu o deosebită căldură; înţelegea mai bine decât oricine când negocierile erau favorabile.

— Ai la dispoziţie cât timp doreşti, spuse el făcându-i semn valetului să deschidă uşa. Nu sunt iraţional de nerăbdător.

După ce coborî din trăsură, o ajută şi pe Roxane şi îi păstră o clipă mâna într-a sa.

— Trimite-mi un semn în după-masa asta. Voi aduce un funcţionar să redacteze înţelegerea noastră. Adaugă şi luna cu stelele dacă vrei, rânji el — la douăzeci şi cinci de ani nu era încă complet blazat. Vezi cât de nerăbdător sunt să te am?

— În condiţiile în care apărarea mă oboseşte, a spus ea.

— Gândeşte-te la alianţa noastră ca la un act de caritate creştinească, scumpo. Sunt convins că cei din familia Carre îţi vor fi recunoscători.

Dimpotrivă.

Prima reacţie a lui Robbie la citirea biletului lui Roxane a fost să îl mototolească şi să îl azvârle cu dezgust — ceea ce necesită un efort ulterior de a-l netezi pentru a putea fi recitit, pentru a descoperi dacă ea scrisese într-adevăr acele rânduri.

A doua lui reacţie nu a fost diferită de prima, şi înjură pe nerăsuflate în timp ce citea cuvintele şocante. Fraze ca *„e mai bine aşa. Sunt sigură că înţelegi, este un mic preţ" îi* încinseră temperamentul peste limită.

— Holmes! urlă el cu vocea ca un tunet prin uşa închisă, de-a lungul coridorului şi scărilor, auzindu-se până în bucătărie unde furia lui explozivă cauză vibraţii pe suprafaţa ceaiului din ceaşca doamnei Beattie.

Aceasta privi către Holmes, care era tocmai pe punctul de a i se alătura.

— Aş putea zice că nu e deloc încântat de biletul contesei, observă ea. Mai bine fugi la el.

— Servitorul lui Kilmarnock spunea că valetul îl auzise pe Argyll promiţându-i luna cu stelele când au coborât din trăsură în faţa casei ei, declară Holmes ridicându-se repede. Poate că asta a tentat-o.

— Se pare, după cum strigă, că nu a primit cuvinte de dragoste de la ea.

— Vreau ca avocatul Coutts să vină aici *imediat*, ordonă Robbie când Holmes intră în cameră. La naiba cu această detenţie care mă împiedică să rezolv eu însumi lucrurile. Stai, îl întoarse pe Holmes din drum. Mai du un bilet şi către lady Carberry, de asemenea.

Scrise în viteză trei propoziţii scurte, toate sub forma unor comenzi. După ce-şi scrijeli numele la sfârşit îi înmână hârtiile pliate lui Holmes.

— Mai întâi du-te la lady Carberry, şi-apoi caută-l pe Coutts oriunde-o fi şi adu-l la mine în mare grabă.

După asta se învârti prin cameră ca un animal în cuşcă, frustrarea şi furia lui fiind atât de violente încât până şi durerea din braţul său a fost uitată. Se mişca de la un perete la altul simţind acut constrângerea de spaţiu, în timp ce în mintea lui gonea dorinţa de răzbunare.

De parcă aş putea fi de acord să o las să se sacrifice lui Argyll pentru salvarea familiei mele! La naiba cu ea! Este ceva de neconceput, ea să devină martiră în numele nostru! A venit timpul să înlocuiesc toate aceste manevre subtile cu forţă brută, se decise el. *De câţi oameni am nevoie pentru a-l intimida pe Argyll? Probabil de câteva zeci. Trebuie să îl facă să înţeleagă că Roxane nu este disponibilă.*

La fel cum trebuie să procedez şi cu Roxane — cât de curând!

Unde naiba este Coutts? se întrebă el fumegând în tăcere, deja adunându-şi armele pentru o călătorie clandestină prin oraş. Îşi puse o haină de piele pentru a-i acoperi şi proteja braţul bandajat, iar manevrele îi produseră o uşoară durere de cap. Se rezemă de perete pentru a i se diminua măcar o parte din agonie şi continuă să-şi pună cu grijă banduliera cu sabia pe deasupra capului peste umăr. *Cel puţin nu mi-au rănit braţul cu care mânuiesc sabia,* gândi el uşurat, *iar pistolul îl pot ţine cu braţul drept chiar aşa rănit cum este.*

Dar a avut nevoie de câteva guri de brandy pentru a-şi amorţi durerea astfel încât sticla era aproape terminată când a apărut Coutts.

Robbie îi azvârli biletul mototolit tunând:

— Citeşte asta şi spune-mi ce se poate face — rezonabil sau nerezonabil.

Era complet înarmat, după cum putea vedea Coutts alarmat, percepându-i furia. Îi luă ceva timp să citească textul scris delicat pe bucata de hârtie mototolită. Contesa încercase să explice

oferta lui Argyll pe îndelete — motivele ei de a o accepta, cum sfârşitul relaţiei lor era cel mai bun lucru, cum avocaţii ei o asiguraseră că un asemenea acord era valabil din punct de vedere juridic. Şi mai încercase să îi spună lui Robbie cât de mult îl iubea deşi era clar că se luptase mult în luarea deciziei — explicase asta în câteva fraze.

— Ei bine? întrebă Robbie scurt după ce Coutts termină de citit, privindu-l aprig.

— Ştii ce am de gând să spun în calitate de avocat, se pronunţă Coutts cu diplomaţie.

— Pe naiba, da! Dar, lăsând la o parte pledoaria avocăţească, ştii foarte bine că nu se poate avea încredere în Argyll, chiar dacă este de *neconceput* ideea ca el să se culce cu femeia pe care o iubesc. Cum de s-a gândit ea că aş fi de acord!? exclamă Robbie spumegând de furie. Sau că Argyll chiar intenţionează să-şi ţină cuvântul? E până în măduva oaselor de lipsit de cuvânt, precum Queensberry. Este peste măsură de naivă.

Coutts se abţinu de a-şi exprima concluzia evidentă că Roxane nu era naivă. Nu era treaba lui să emită judecăţi referitoare la motivaţia contesei de Kilmarnock.

— Mergi şi vorbeşte cu ea, ordonă Robbie cu asprime, şi explică-i care sunt considerentele juridice pentru care acest act nu este necesar. Pe cele de altă natură i le voi explica eu când mă voi întâlni personal cu ea.

— S-ar putea să nu fiu primit de contesă.

— Încearcă! replică Robbie, punând în acest singur cuvânt un ordin.

— Îndrăznesc să îţi atrag atenţia asupra inoportunităţii ieşirii, *my lord*.

— Mulţumesc pentru sfat, replică Robbie, vizibil nerăbdător.

Coutts şi-a dat seama că Robbie plănuia ceva, după modul scurt în care îl concediase şi privirea inexpresivă. Fratele mai mic şi necugetat al lui Johnnie Carre plănuia o răzbunare.

Era de datoria lui să-l informeze pe Johnnie cât mai repede cu putinţă.

Roxane îl primi pe Coutts cu puţin timp după aceea, dar grăbită cu pregătirile pentru plecarea copiilor săi, îi ascultă numai din poliţeţe explicaţiile calme şi realiste. La sfârşit îi puse şi ea o întrebare directă:

— Spuneţi-mi sincer, domnule Coutts, puteţi să mă asiguraţi că familia Carre va câştiga procesul?

Ezitarea lui răspunse mai concludent decât orice alte cuvinte.

— Vedeţi, afirmă ea cu blândeţe, pe de altă parte calea *mea* va obţine semnătura lui Argyll pe un document care va duce la restaurarea titlurilor şi proprietăţilor familiei Carre. Avocaţii mei m-au asigurat deja că, dacă reprezentantul guvernamental va semna un astfel de document, contractul va fi valabil în orice tribunal din ţinut. Vă rog să-i spuneţi asta lui Robbie.

— Nu va asculta. Este cu desăvârşire *contra* acţiunilor dumneavoastră în această direcţie, *my lady*. Nu am cuvinte destui de puternice să vă exprim opoziţia sa. Chiar şi rănit, este pe punctul de a face ceva necugetat.

Ea îşi duse mâna la gură cu o privire înmărmurită de groază.

— Rănit? Cât de tare? Spuneţi-mi... spuneţi-mi adevărul.

Un val de teroare o străbătu; Jamie murise de la o rană căpătată într-o bătălie.

— E vorba de o rană de muschetă, *my lady*. Este în convalescenţă acum... în felul lui.

— Stă în pat? întrebă ea repede, palidă şi cutremurată. A fost văzut de un doctor? Ar trebui să stea în pat ca rana să nu se infecteze.

— A fost văzut de un doctor, desigur, dar refuză să stea în pat. Este încăpăţânat, *my lady*, după cum îl ştiţi.

— Spuneţi-i că *trebuie* să stea în pat, comandă ea, şi că *trebuie* să-şi schimbe bandajul în fiecare zi şi că *trebuie* să mănânce — turte şi puţină carne — şi că *trebuie* să doarmă pentru a se

vindeca. Spuneţi-i că insist, adăugă ea oprindu-se să respire puţin. Cum arată? Are febră? întrebă cu nervozitate.

Dacă i-aş spune că e înarmat pentru o răfuială nu i-aş stopa îngrijorările, se gândi Coutts decis, aşa că optă pentru un răspuns neutru:

— Contele nu pare să fie indispus de rana sa, *my lady*.

— Slavă cerului, răsuflă ea vizibil liniştită. Duceţi-i rugăciunile mele... şi toată dragostea mea.

— Da, *my lady*, o să-i transmit îngrijorările şi urările de bine.

— Mai spuneţi-i că, adăugă ea cu un zâmbet, o să-l revăd când Johnnie se va întoarce la Goldiehouse.

Coutts evită să menţioneze că îl va revedea considerabil mai devreme. Nu i se acordase permisiunea de a revela această informaţie şi nici nu era sigur că Robbie va putea să îşi croiască drum prin oraş fără a fi prins de soldaţii lui Queensberry.

— O să-i transmit, *my lady*, o asigură el ridicându-se din scaun şi înclinându-se.

— Şi încă ceva, mai zise Roxane, simţind cu ardoare impulsul de a depăşi graniţele discreţiei. Spuneţi-i că nu am uitat „Balada lui Muirland Willie".

●

Abia după o oră de la întâlnirea de mai sus, după graba împachetării în care fusese implicată toată gospodăria Forrestor, Roxane predă copiii, servitoarele, guvernantele şi doicile, împreună cu o trăsură în plus pentru bagaje, la castelul familiei Carberry, unde se petrecuseră manevre similare de împachetare[VII].

Roxane şi copiii săi intrară în însorita cameră de zi de la etajul al doilea, unde copiii Ameliei şi câteva din animalele lor de companie erau pregătiţi de plecare. Doi câini imenşi de vânătoare stăteau lungiţi în căldura soarelui care pătrundea prin ferestrele din sud. Un papagal îi întâmpină pe toţi cu un „hip, hip, hooray" şi alte cuvinte mai puţin delicate, în timp ce două pisici negre stăteau pe spătarele de la sofa, iritate de toată agitaţia împachetării.

Amelia îi întâmpină din mijlocul celor patru copii ai săi zâmbitori.

— Le-am spus copiilor că ne grăbim, aşa că au promis să fie cuminţi până când vă luaţi „la revedere" unii de la alţii.

Băiatul ei cel mare făcu un semn spre buzele sale ca de fermoar închis ceea ce generă un val de chicoteli. Dar toată lumea se relaxă după câteva momente.

— Nu uita să o ajuţi pe mătuşa Amelia cu copiii, draga mea, îi spuse Roxane fiicei sale, Jeannie, şi scrie-mi despre ce face toată lumea, mai adăugă ea sărutând-o şi îmbrăţişând-o.

— Aşa o să fac, mama. Şi mătuşa Amelia a spus că unchiul are trei cai noi minunaţi pe care o să mă lase să îi călăresc, zise ea cu un zâmbet care îi trăda încântarea. Când vei veni la Longmuir o să facem întrecere.

Roxie strălucea, mândră de talentele ecvestre ale fiicei sale. Îi reamintea de propria-i copilărie, când lumea încă îi părea lipsită de griji şi necazuri, şi cea mai mare plăcere a ei era să călărească peste câmpuri.

— Unchiul David are cel mai bun jokeu din Scoţia — din Ayrshire — aşa că o să mergem la o groază de întreceri de călărie.

— Şi eu călăresc, interveni fiul său mai mare, James. Mătuşa Melie spune că pot să particip cu unul din caii ei la curse.

— Te rog să fii atent, dragul meu, murmură Roxane, sărutându-l şi pe fiul ei de doisprezece ani pe nasul pistruiat. Unii dintre jokei călăresc foarte dur.

— Mamă — se strâmbă el a dezgust — deja sunt mai mare decât majoritatea jokeilor. Pot să-mi port singur de grijă.

— Ştiu, dragule, îl aprobă ea, gândindu-se cât de repede crescuse.

Într-un an, cel mult doi, va fi fost gata să piece la universitate.

Îmi mai rămân gemenii şi Angus de crescut, reflectă, deşi gemenii de zece ani deveneau din ce în ce mai independenţi. Erau

extaziaţi de călătoria la ţară, abia putându-şi stăpâni entuziasmul. Andrew şi Alex, râzând cu gura până la urechi, îşi ţineau undiţele în mâini aşa că a fost îmbrăţişată doar cu câte un braţ de către ei.

— O să pescuim în *fiecare* zi, declară cu mândrie Alex.

— Şi *noaptea*, de asemenea, a adăugat Andrew. Mătuşa Melie a zis că putem dormi în căbănuţa de lângă iaz şi să venim acasă numai la cină.

— Şi *eu* pescuiesc, sări şi mezinul ei, ţinându-şi undiţa mai mică în pumn.

— Să-l ajutaţi pe Angus, băieţi, sugeră Roxane, lăsându-se pe un genunchi ca să-şi îmbrăţişeze mezinul.

Spre deosebire de băieţii ei mai mari, care erau bruneţi ca tatăl lor Jamie, Angus nu semăna deloc cu Kilmarnock. Avea părul roşcat al lui Roxane şi trăsăturile familiei ei, a Forrestor-ilor. Întotdeauna considerase că Dumnezeu fusese îngăduitor să nu ia în considerare moştenirea genetică a celor din familia Erskine când i-l dăruise pe Angus.

— Totuşi nu poate să doarmă cu noi nopţile, spuseră la unison Alex şi Andrew.

— Ba da, protestă Angus, cu buza de jos răsfrântă în afară ca semn de încăpăţânare.

— Ba nu! se răţoi Alex.

Buza de jos a lui Angus începu să tremure.

— O să stea Jamie cu tine o noapte, nu-i aşa, Jamie? întrebă Roxane, strângându-l în braţe pe fiul ei de cinci ani, cu tot cu undiţă.

— Angus şi cu mine vom sta în propria noastră căbănuţă de pescuit, se oferi James, subliniind dorinţele mamei sale.

— A *noastră*? Exclamă Angus dintr-o dată îmbunat.

— Acum cereţi-i scuze lui Angus, le comandă Roxane gemenilor.

— Poate să stea dacă *vrea*, se îmbună Alex.

— Poate înota cu noi, se oferi Andrew. Doar că noaptea plânge când e departe de casă, asta e tot.

— Nu o să plâng, promise Angus, încrezător în statutul său de băiat mare acum, că era în braţele mamei sale.

— De ce să nu stăm cu toţii acolo din când în când, propuse Amelia. Dormitul afară în grup mai mare e mai puţin înfricoşător.

— Nu vreau să dorm afară, protestă Jeannie. Şi ştiu că nici Julia nu vrea.

— Tu şi verişoara ta nu va trebui să faceţi asta, replică Amelia, cunoscând faptul că fiica ei şi Jeannie, fiind de vârste apropiate, preferau să stea de vorbă toată noaptea.

Roxane îi zâmbi fiicei sale care, la treisprezece ani, alterna între pasiunea ei pentru sporturi şi obiceiuri mai feminine.

— Să ascultaţi de mătuşa Melie şi unchiul David, le atrase atenţia încă o dată, şi eu voi veni la Long peste două zile, când veţi putea să-mi povestiţi ce aţi mai făcut.

— Să nu lipseşti *prea* mult, o rugă Angus, îmbrăţişând-o strâns.

— O să vin cât de repede voi putea, dragule, răspunse ea sărutându-i obrazul roşu ca mărul, şi punându-l jos pe băieţel. Acum daţi-mi toţi un ultim sărut până când ne vom revedea.

Cei patru copii Carberry aşteptau cu nerăbdare lângă uşă, cu lesele de la câini în mâini, astfel că sărutările lui Roxane fură date în mare grabă, acompaniate de conversaţii copilăreşti şi lătraturi.

După ultima îmbrăţişare şi ultimul sărut, când copiii fugiseră la trăsuri, Roxane se întoarse către Amelia:

— Nu sunt sigură că te vor aştepta, aşa că nu te voi ţine mult. O să plec fără să mă conduci.

— Miss Wade poate să îi supravegheze pentru câteva clipe, replică Amelia, cu o constrângere ciudată în voce. Înainte de a pleca aş vrea să te uiţi la un nou cufăr cumpărat.

Şi îşi duse degetul la buze a tăcere.

— Este în biroul lui David.

Roxane îşi privi contrariată prietena, dar Amelia păşi către uşă.

— Vreau să mă sfătuieşti cum să îl folosesc mai bine, continuă pe un ton ca de conversaţie. Mai ţii minte acea piesă pictată florentină de la Amluxen pe care o admiram amândouă? adăugă ea cu sprâncenele ridicate şi făcându-i un semn sugestiv din cap, buclele negre clătinându-i-se viguros la acest gest.

Răspunzând la acest gest de pantomimă, Roxane zise pe un ton de încântare, acum curioasă:

— Desigur că îmi amintesc.

— Îl folosesc pe moment ca depozit pentru cărţile lui David, dar mă gândeam să îl mut în dormitorul meu şi să îmi pun lenjeria în el, sau aş putea, desigur, să îl folosesc în camera de zi pentru serviciul de argintărie. Nu m-am hotărât... ce să fac exact cu el, aşa că dă-mi o sugestie ce ar fi mai potrivit... sau util — lungea vorba, trădând nervozitate în glasul prea ridicat pentru liniştea din hoi.

Deschizând uşa biroului îi făcu semn lui Roxane să intre. O urmă şi ea cu repeziciune şi încuie uşa în urma lor cu atâta grabă de parcă creaturile iadului erau pe urmele lor.

— Ce Dumnezeu se întâmplă? se miră Roxane privind la prietena sa fără să înţeleagă nimic, conştientă de faptul că ameninţările lui Queensberry prindeau tot mai mult teren.

— Ai un vizitator, o anunţă Amelia mutându-şi privirea de la Roxane către un alcov întunecat dintre două corpuri de cărţi. Şi ai grijă să vorbeşti încet, comandă ea persoanei ascunse acolo. Servitorii trag cu urechea. (Neprimind nici un răspuns, se îndreptă spre uşa dinspre o altă cameră.) Să nu stai mult. Pui pe toată lumea în primejdie. (Se întoarse din nou spre Roxane, cu buzele strânse într-o linie fermă.) Te aştept în camera de primire.

Şi ieşi din birou iar în urma ei se auzi cheia în broască ca semn al gradului de pericol pe care îl prezenta vizitatorul ei.

Roxane a realizat identitatea vizitatorului când a simţit aroma de citrice şi, sfâşiată între frica pentru siguranţa lui Robbie şi bucuria de a-l vedea, s-a năpustit către el simţind un val de exaltare nestăvilită prin tot corpul.

— Ce *naiba* credeai că faci?

Scrâşnetul sălbatic din vocea lui o opri şi, când el păşi la lumină, violenţa expresiei lui o şocă. O mască crudă îi acoperea chipul frumos. Mâna îi stătea sprijinită pe mânerul sabiei de parcă ar fi fost duşmani.

— Credeai că o să-ţi mulţumesc pentru amabilitate şi o să-mi continui viaţa? se porni el. Sau că voi aştepta răbdător să adun rămăşiţele după ce Argyll va fi terminat cu tine?

Se aşteptase ca el să fie supărat de biletul ei — înţelegea gelozia la fel de bine ca şi el — dar nu se aşteptase la această furie implacabilă.

— M-am gândit că este o soluţie rezonabilă la dificultăţile pe care le ai. Argyll mă asigură că va anula acuzaţiile de trădare aduse împotriva familiei tale.

— Aşaaa? îngână Robbie caustic. De parcă nu ar fi cel mai vicios trădător trimis de Anglia vreodată aici, vorbi el cu o figură îngheţată, ochii săi frumoşi arătând acum numai cruzime. Şi e dispus să facă asta pentru *mine*, murmură el lasciv, apăsând pe fiecare cuvânt.

— Nu fi cuprins de atâta ură, spuse ea încet.

— Crezi că mi-aş vrea titlurile şi moşiile înapoi ca urmare a picioarelor tale desfăcute în faţa lui? scrâşni el. Crezi că aş putea trăi la gândul acelei murdării?

— Te comporţi ca un copil râzgâiat, i-o întoarse ea acru. Şi nu-mi vorbi mie de moralitate de parcă ai fi o virgină prezbiteriană fără greşeală, zise privindu-l furioasă pentru faptul că încerca să-i pună ordine în viaţă. Nu sunt proprietatea nimănui, şi în nici un caz a ta!

Îi spusese toate astea cu o voce cutremurătoare deoarece îi luase ani întregi să-şi câştige independenţa şi nu avea nici o intenţie să şi-o piardă în faţa unui băiat de optsprezece ani.

— Dacă ai chef să discuţi acest subiect ca un adult, fără să mă jigneşti, sunt dispusă să te ascult.

Gura lui fină se curbă a dispreţ.

— Despre ce să vorbim? Unde ai de gând să te tăvăleşti cu el? Cât de des? În ce mod?

Simţul lui de proprietate fiind atins, temperamentul său năvalnic era imposibil de potolit.

— Tot ce vreau să ştiu, mormăi el pe un ton jos, este dacă chiar ai de gând să te culci cu el sau nu.

Nările ei tremurară în faţa presupunerii prezentate de el.

— De când ai devenit tu dădaca mea?

— Vrei să te culci cu el? Asta vrei să spui? întrebă el ţintuind-o cu ochii-i arzători.

— Nu.

— Nici să n-o faci.

— O să îţi obţii pământurile înapoi, fir-ai să fii! Nu înţelegi asta? se răţoi ea la el. Oamenii fac asta zilnic pentru o miză mult mai mică.

— Oamenii? vorbi el tărăgănându-şi vorbele. Foloseşti o expresie neutră pentru a nu spune că tu urmezi să te culci cu el. Hai să-ţi spun eu cum facem, mormăi el total lipsit de politeţe, hai să neutralizăm subiectul complet. Nu vreau să mă ajuţi. Nu am nevoie de ajutorul tău. Nu am de gând să îl accept. Este suficient de clar? O să ne luptăm cu ei pe calea noastră.

— Şi probabil că vei muri în derularea afacerii, îl repezi ea.

— Mai bine aşa decât să mor de ruşine, o repezi şi el.

— Noţiunea bărbătească de *ruşine* mă surprinde întotdeauna. Crima şi măcelul nu sunt dezonorante, dar modul meu de a-ţi înapoia pământurile *printr-o înţelegere scrisă*, da.

— Nici să nu te gândeşti să faci asta pentru mine, şuieră el sălbatic.

— Mai degrabă ai fi dispus să-ţi rişti viaţa. E mai bine aşa?

— Pentru mine, da.

— Foarte bine, declară ea, **le fel de furioasă**. Atunci o să judec pentru mine însămi. **Vreau să stai departe de** mine până ce

procesul va fi soiuţionat şi familia Carre nu va mai reprezenta un pericol pentru copiii mei.

— E prea mult.

— Decizia mea nu e negociabilă.

— Şi dacă refuz?

— Vei pune în pericol viaţa mea şi a copiilor mei. Nu îmi place să faci asta.

— Îmi ceri prea mult.

— Nu ţi-am cerut, replică ea cu răceală.

— Aş fi putut să te iau cu mine, şi nu m-ai fi putut opri.

— Ai vrea să mă ai aşa?

— Sunt ca şi Argyll, murmură el pe o voce catifelată. Te vreau în orice mod te pot obţine.

— Mă jigneşti.

— Dar modul în care te doreşte Argyll nu te jigneşte. Al lui este — ce cuvânt ai folosit — rezonabil? Să te culci cu el este un act de prietenie?

— Indiferent de ceea ce crezi tu, nu se învârte totul în jurul sexului.

— Când e vorba de Argyll, da — nu te îndoi de asta.

— Vom avea un acord legal, replică ea scurt şi rece.

— Poţi face o distincţie atât de clară? spuse el inspirând adânc, simţind că sentimentele lui nu erau aşa clar compartimentate, şi, astfel, că nu îi va permite să fie cu vreun alt bărbat, inclusiv Argyll. Cum pot să îţi spun asta fără să te jignesc? completă el căutându-şi cuvintele.

Mai trase o dată adânc aer în piept. Nu putea să îi spună că o dorea trup şi suflet când ochii ei îl priveau aşa de rece. În schimb îi spuse, cu o voce în mod deliberat caldă şi moale:

— Te iubesc. Din cauza asta mai bine mor decât să-i permit lui Argyll să te atingă. Îmi pare rău dacă sentimentele mele te deranjează. Am crezut că şi tu mă iubeşti, conchise el cu un gest de disperare, de parcă ar fi vrut să alunge acea neînţelegere.

Un spasm de durere îi crispă pentru o clipă maxilarul.

Ea făcu un pas către el şi se opri, hotărâtă să nu îşi permită să fie aşa uşor convinsă.

— Ar fi trebuit să fii în pat cu rana asta, murmură ea încet vrând să fi putut să-i alunge durerea, să nu fie aşa suspicioasă în faţa cuvintelor lui de iubire.

— Ar trebui să fii acolo împreună cu mine, replică el cu tandreţe, cruzimea din ochii săi fiind înlocuită acum de blândeţe. Nu ar trebui să ne certăm pentru stupiditatea asta.

Cât de tentant este, se gândi ea. Acesta era bărbatul pe care îl iubea, acum că îi dispăruse toată furia.

— Nu sunt stupidă, doar practică, doar...

El ridică o mână pentru a-i opri cuvintele.

— Nu vom fi niciodată de acord asupra acestui lucru, chiar dacă ar fi să ne certăm până la ziua Judecăţii de Apoi. Vino cu mine. Copiii tăi sunt în siguranţă. Vom fugi să ne stabilim la Cheviots.

— Argyll va răscoli toată ţara după noi. Este hotărât.

— Nu te poate avea, şi asta e o decizie definitivă... dacă poţi să îmi ierţi gelozia, adăugă el cu un zâmbet graţios. L-aş omorî mai înainte.

— Regina şi miniştrii săi îşi vor tratatul. Sunt în stare să te şi omoare pentru a obţine asta.

— Iată un motiv bun ca oricare altul pentru a muri, afirmă el, crescut într-un cod al onoarei pe care ea nu putea să-l înţeleagă.

— Nu muri pentru mine, nici să nu te gândeşti la asta, şopti ea îngrozită că el ar putea să-şi irosească viaţa minunată pentru ea. Aş prefera de data asta un soţ viu.

Ochii lui închişi la culoare sclipiră de surpriză.

— Te căsătoreşti cu mine?

— Nu, nu am vrut să spun asta, se replie ea.

— Asta ai spus, zâmbi el fericit. Va trebui să îmi comand hainele de căsătorie, o tachină el.

— Nu sfida soarta, Robbie, îl rugă ea, nu când sunt viețile noastre la mijloc. Nu trebuia să spun ceea ce am spus. Nu știu de ce am făcut-o, sau de ce simt ceea ce simt pentru tine, termină ea cu un ușor oftat.

— Sunt irezistibil, replică el cu un zâmbet înșelător, plin de farmec și grație, un zâmbet plin de încredere și speranță.

Roxane nu ar fi putut să reziste tachinării arogante din cuvintele sale.

— Poate în vremuri mai bune, când vom fi din nou în siguranță, spuse el, luând în râs rezervele sale, traversând mica distanță dintre ei cu un pas lent. Când zeii ne vor zâmbi din nou, mai adăugă el apucându-i umerii și strângând-o în brațe. Căsătorește-te cu mine atunci.

Cât de optimist era, se gândi ea, și spera că o parte din creierul ei va rămâne imun la ideea că el ar putea avea dreptate. Era infatuată sau îndrăgostită sau pur și simplu nebună deoarece tot ceea ce putea vedea era frumusețea lui și tot ce putea auzi erau doar vorbele lui de iubire, de parcă ar fi fost o ingenuă uimită în fața unui bărbat minunat de frumos. *Și este fără cuvinte de frumos,* gândea ea, zâmbind către el cu obrajii îmbujorați sub privirile ochilor tineri, negri, cu sprâncene lungi, ostentativ de frumoși, cu buzele lui zâmbitoare îmbiind-o.

— Spune-mi, murmură el.

Ea ezită, deoarece ce îi cerea el nu era numai dificil, ci probabil imposibil, iar ea nu era nici pe departe o ingenuă.

— Dacă ar fi vorba doar de mine...

— Spune *da*, o întrerupse el.

— Nu pot.

— Te voi face fericită.

— Știu.

— Este suficient. Nu îți dai seama de asta?

— Toate celelalte sunt irelevante, vrei să spui, cum ar fi copiii mei, vârsta mea, vârsta ta chiar și...

O sărută deoarece nu voia să o contrazică, deoarece el se hotărâse deja.

— Aşa, şopti el, după ce îşi ridică gura de pe a ei, asta ca să nu mă uiţi.

— Nu prea cred, răsuflă ea cu simţurile incendiate.

Un sunet de pe hoi îi atrase privirea.

— Stai departe de Argyll, spuse el tăios acum, că revenise în realitate.

— Voi încerca.

— Ai răspuns greşit.

— Chiar voi încerca, replică ea încet.

— Atunci voi încerca să nu te mai văd, îi răspunse el blând.

— O să mă gândesc la ceva care să-l ţină la distanţă.

— Doamne, cum o să reuşesc să stau departe de tine?

— Numai până — când spuneai — în septembrie?

El înjură.

— O viaţă întreagă.

Se auzeau paşi apropiindu-se de uşă.

— Fugi, îi spuse Roxane neliniştită.

— Ai grijă, murmură el, eliberând-o.

Cineva încercă clanţa iar el o îndepărtă de el în acel moment. Uşa se deschise iar Amelia îl îndemnă, furioasă, să piece.

El mai întârzie o clipă să o privească pe Roxane, nesigur pe necesitatea de a o lăsa în voia avansurilor lui Argyll, după care fugi, resemnat.

CAPITOLUL 8

— Ai văzut unde a plecat?

Amelia, care stătea în dreptul ferestrelor ce dădeau spre grădină, se întoarse la întrebarea lui Roxane.

— Nu, şi nici nu vreau să ştiu. Nici *tu* nu vrei să ştii. Majordomul meu era cel care încerca clanţa biroului şi nu sunt convinsă că nu a tras cu urechea. Spune-mi doar că Robbie va fi rezonabil şi te va lăsa în pace, şi voi dormi mult mai liniştită la noapte.

— Aşa cred.

Amelia îşi dădu ochii peste cap.

— Sună liniştitor, ce să zic...

— Am făcut un soi de pact.

— Mă faci să râd. Foloseşte şi tu cuvinte mai puţin echivoce.

Ea zâmbi, fiind acum într-un acord sublim cu întreaga lume.

— Robbie este pur şi simplu de necrezut.

— De necrezut de prost? De necrezut de naiv? De necrezut de sexy? *Merde* — exclamă Amelia cu o răsuflare explozivă, privind neliniştită spre expresia feţei prietenei sale, eşti afundată adânc, nu-i aşa?

— Nu există nici o explicaţie posibilă, aşa că nu-mi cere una. Dacă aş fi fost o persoană religioasă, aş spune că e voia Domnului.

— Aşa că, nefiind religioasă, poate fi legat de trupul lui viril şi tânăr, de un flagrant carnal?

— Iată categoric un factor, aprobă Roxane cu un zâmbet.

— Vei avea nevoie de o dădacă dacă nu vei reuşi să alungi privirea aia stupidă de bolnavă de dragoste. Şi vorbesc serios. Dacă nu, Queensberry va putea ghici foarte uşor pe chipul tău încotro s-o apuce în căutarea iubitului tău.

— Nu ştiu unde este Robbie, aşa că oricum nu aş putea să-i spun nimic.

— S-ar putea să nu-i pese dacă ştii sau nu. Omul nu e tocmai normal şi nu se ştie cu ce poveşti i-au împuiat capul armata lui de spioni. Gândeşte-te la copiii tăi, de asemenea.

Ultimele cuvinte fură ca o găleată de apă rece ca gheaţa şi şterseră orice urmă de privire de îndrăgostită de pe chipul Roxanei.

— Ai dreptate în ce-l priveşte pe Queensberry. Îţi mulţumesc că mi-ai adus aminte. Trebuie, de asemenea, să îl descurajez pe Argyll.

— Asta va necesita un miracol.

— Dacă *nu* este cooperant, probabil că eu însămi va trebui să dispar pentru o vreme. Dacă se va întâmpla asta, să nu intri în panică.

— Opreşte-te aici, interveni Amelia repede. Nu vreau să ştiu.

Roxane aprobă din cap.

— S-a făcut. Acum ia copiii şi pleacă repede... Queensberry ar putea fi deja pe urmele lui Robbie.

— Să fii prudentă.

— Atât pe cât se poate, considerând că sunt prinsă între familia Carre şi inamicii lor.

Amelia se încruntă.

— Robbie nu trebuia să îţi facă asta.

— Aş fi putut să îl fac să piece acum două nopţi şi nu am făcut-o. Aşa că o parte din responsabilitate îmi revine. Şi, oricum, nu mă pot acuza de nimic altceva decât că m-am culcat cu Robbie Carre, adăugă ea în defensivă.

— Chiar dacă asta este considerată o trădare de către oponenţii săi... iar Queensberry este în fruntea lor. Ţine minte asta, o preveni prietena sa. Dacă vei avea nevoie de ajutor, bătrânul Lannie este de încredere, chiar dacă o parte din noii servitori nu sunt. Trimite-l la mine cu un mesaj scris.

— O să mă descurc, spuse Roxane cu încredere. Degrevată de responsabilitatea copiilor, sunt mult mai liberă în opţiunile mele. Acum pleacă.

Când Roxane sosi acasă o găsi pe Agnes Erskine stând lângă bagajul ei, dând directive servitorilor. Faţa ridată îi era acoperită de zâmbete, bucuria ei fiind atât de mare încât aproape că se revărsă şi spre Roxane când aceasta intră.

— Se pare că tânărul Angus îşi va obţine titlul de conte, remarcă veselă bătrâna. Trimisul lui Argyll a fost aici cu câteva clipe mai înainte. Am auzit că ai avut destulă minte să îmi urmezi sfaturile şi să îl încurajezi pe Argyll, a continuat ea. Se vede treaba că nu eşti complet proastă.

— Argyll mi-a promis că îţi va fi făcut papucii până la ora prânzului, Agnes, i-o întoarse Roxane cu răceală, în timp ce îşi scotea mănuşile. Nu au fost clare instrucţiunile lui? Este trecut de două.

— Plec acasă fericită, târfă nenorocită, dacă astfel rămâi singură cu Argyll. Acum să ai grijă să îl flatezi cum trebuie pe tânărul reprezentant guvernamental.

— Sfaturi de iubire din partea ta, Agnes? Credeam că voi, vrăjitoarele, nu aveţi inimă, îi aruncă ea peste umăr îndreptându-se spre scară.

— Tu ai grijă să îţi faci datoria faţă de fiul tău, i-o trânti soacra ei, sau o să am eu grijă să blestemi ziua în care ai intrat în familia Erskine.

— Eşti cu câţiva ani în întârziere în ce priveşte asta, replică Roxane, referindu-se la faptul că cedase părinţilor ei în privinţa recăsătoririi, decizie pe care o regretase amarnic.

Ajungând la baza scărilor, dintr-o dată obosită de anii de vicisitudini suportaţi, se întoarse către bătrână:

— De acum încolo uşile mele vor fi închise pentru tine şi familia ta, Agnes. Să nu mai revii niciodată în această casă.

— Este casa fiului meu! lătră Agnes, lovind cu bastonul în podea. Nu mă poţi da afară!

— Îţi sugerez să verifici acordul de căsătorie, replică Roxane cu calm. Fiul tău a fost aşa de nerăbdător să se căsătorească cu mine încât a fost foarte receptiv la solicitările avocaţilor mei.

— O să ţi-l iau pe Angus, ţipă bătrâna, făcând pana de la bonetă să se clatine.

— A plecat. Toţi copiii sunt plecaţi. La revedere, Agnes, pentru ultima oară.

Porni plutind în susul scărilor, într-o exaltare nestăvilită, netulburată de ţipetele şi ameninţările ce urmară vorbelor ei, o modalitate de a scăpa în sfârşit de mama bătrână şi plină de ură a lui Kilmarnock. Pur şi simplu ajunsese la capătul răbdării şi ar fi gonit-o din casă cu sau fără ajutorul lui Argyll.

Iubirea îmi dă un sentiment de invincibilitate, reflectă ea, cu sufletul plin de un nou simţ al responsabilităţii. Era din nou stăpână în propria-i casă. Avea controlul legal asupra vieţii şi banilor ei.

Nu mai era o fată nesigură, ci o femeie cu mijloacele şi abilitatea de a obţine ceea ce voia.

Iar septembrie nu era aşa de îndepărtat.

●

La ceasul când Agnes Erskine părăsea casa lui Kilmarnock, doi dintre informatori ţineau sfat de taină cu Queensberry în apartamentele acestuia din castelul Holyrood. Stăteau în cerc, vorbind în şoaptă cu capetele apropiate, deoarece nimeni nu avea încredere în pereţii castelului Holyrood, mai ales un om precum Queensberry. Definiţia lui despre loialitate era una fluidă şi condiţionată, aliniată la orice avantaje politice în favoarea sa.

La rândul său nu se aştepta la altceva de la ceilalţi.

— Argyll a stat la sfat cu avocaţii săi toată dimineaţa, îl informă unul din cei doi. O problemă personală, după cum spunea unul din angajaţii biroului său.

— Privind ce? întrebă Queensberry suspicios.

— Umblă vorba că s-a pus în slujba intereselor contesei de Kilmarnock, completă cel de-al doilea.

— În ce mod?

— Se zvoneşte că sunt puse la bătaie pământurile familiei Carre în schimbul favorurilor doamnei.

Queensberry păli dar nu lăsă să-i cadă masca în faţa acestor bărbaţi în care nu se putea avea mai multă încredere decât în el însuşi.

— Sunteţi siguri? întrebă el aparent calm.

— Pasiunea lui Argyll este intensă. Doamna îl refuză dacă nu îi dă anumite garanţii.

— Iar aceste garanţii sunt terenurile mele?

Până şi spionii englezi ştiau ale cui erau pământurile dar nu doreau să-l contrazică.

— Aşa se zvoneşte, domnule, preciză cel mai bătrân dintre cei doi. Avocaţii lui Argyll ar putea să vă dea mai multe detalii.

— Numele lor, Defoe[VIII].

De îndată ce Queensberry intră în posesia numelor, îi expedie pe cei doi din biroul său şi continuă să stea în fotoliul cu spătar înalt, meditând la inechitatea aroganţei lui Argyll.

— O să vedem noi cine va câştiga acest joc, murmură el cu mâinile încleştate pe piept şi mintea absorbită de maşinaţiile necesare dejucării planurilor lui Argyll.

Nu după mult timp plecă spre castelul Kilmarnock, luând-o pe scurtătură, prin Canongate, cu metodologia pusă la punct. Primul său pas va fi o întrevedere cu contesa. Întotdeauna plătise bine informatorii, dar dorea să se convingă. Era, de asemenea, necesar să îşi înspăimânte unul din duşmani cât mai curând posibil.

De multe ori avertismentul iniţial era singurul lucru necesar în îndeplinirea unei misiuni. Deşi, după conversaţia avută cu contesa la dineul din seara precedentă, se aştepta ca ea să îl utilizeze pe Argyll drept scut.

Dar nu strica să încerce.

Unii oameni se dovedeau a fi mai slabi de înger.

Însă nu Roxane Forrestor.

Ei îi repugnau bărbaţii precum Queensberry, care aveau senzaţia că pot manipula oamenii şi evenimentele fără nici o consecinţă asupra propriilor vieţi. Iar când Queensberry intră în camera ei de primire, la atât de puţin timp după plecarea lui Agnes, ea se întrebă dacă nu cumva erau înţeleşi. Încă o dată se simţi norocoasă că îl iubeşte pe Robbie Carre, o reflecţie dat fiind recenta întâlnire de la Amelia — de fapt, o constantă senină, plină de bucurie în mintea ei.

Queensberry, ale cărui succese depindeau în mare măsură de capacitatea lui de a citi pe chipul oamenilor, văzu femeia îndrăgostită din clipa în care păşi în încăpere. *Şi nu face nici un efort să ascundă asta,* notă el. I-a dat în minte un punctaj ridicat pentru siguranţa de sine.

— Am auzit că Argyll este îndrăgostit de tine, atacă el frontal după ce-i făcu semn servitorului să iasă din cameră, de parcă ar fi fost casa lui.

— Poţi rămâne, Ian, contramandă gestul Roxane. Chiar aşa să fie? Îmi vine greu să îl caracterizez pe Argyll ca îndrăgostit, dar dacă aşa îţi place... De fapt, sunt foarte ocupată, aşa că te rog să fii scurt.

Queensberry se aşeză confortabil arătând că intenţiona să rămână.

— După cum văd, Agnes a plecat.

— După ce îţi dai seama, James? Ai şi aici spioni?

— Mi-a spus unul din servitorii tăi, dacă pui problema aşa.

— Nu serios? Trebuie să-l dau afară.

— Şi copiii tăi sunt plecaţi.

— Tot el ţi-a spus şi asta? E mult prea slobod la limbă.

— Vrei ca servitorul tău să audă asta?

— Orice ai de spus, James, poate fi auzit şi de alţii. Nu inspiri încredere, dar cred că ştii deja asta. De câţi ani lucrezi pentru

englezi? întrebă ea în treacăt de parcă s-ar fi interesat de ultimul lui scor la golf. Atât de multe minciuni!... continuă ea cu un zâmbet strălucitor. Cum de mai poţi dormi noaptea?

— Pari nespus de veselă. Efectul amanţilor tineri, nu-i aşa?

— De unde să ştii tu? Nu am vrut să te ofensez, rosti ea cu dulcegărie. Şi da, amanţii tineri sunt aducători de bucurie ca dimineţile proaspete de primăvară sau ca aroma delicioasă a liliacului în bătaia brizei. Vrei să auzi mai mult? Îl pun pe Ian într-o situaţie delicată.

— De ce ai fi dispusă ca să îl salvezi?

— De ce nu-i pronunţi numele, James? Mă uimeşti. Atâtea prejudecăţi din partea unui şarpe veninos.

— Ai fi în stare să îmi laşi pământurile mie pentru a-l salva? întrebă el direct, relativ imun la remarcile ei usturătoare.

Ea îşi mască surprinderea; sursele lui de informare erau bine plasate.

— De ce nu îl întrebi pe Argyll?

— Prefer să te întreb pe tine.

— O să discut cu John. Hai să lăsăm lucrurile în acest punct.

— Nu cred că vei discuta cu el. Tânărul cred că te iubeşte atât de mult încât şi-ar risca viaţa. Mă îndoiesc că poţi fi falsă în faţa unei pasiuni atât de devotate.

— Îmi zdrobeşti inima cu asemenea sentimente dulci dar ia în calcul că nu eşti singura persoană din Scoţia care are instincte mercenare. Şi, la urma urmei, o văduvă care trebuie să îşi croiască singură drum în lume trebuie să ia în calcul toate opţiunile...

— De mult ar trebui să te găseşti în acea postură, draga mea, îşi tărăgănă Queensberry cuvintele pe un ton mieros.

— Iar tu ar trebui să fii în închisoare, *my lord*.

— Lăsând la o parte toate aceste remarci neserioase, i-o reteză el, cu o privire care nu mai era de mult afabilă, dă-mi voie să îţi dau un mic avertisment. Nu am nici o intenţie să-mi cedez pământurile familiei Carre, în ciuda pasiunii trupeşti a lui Argyll, a inimioarei tale bolnave de iubire sau a onoarei clanului Carre. Iar

John Campbell este foarte tânăr, continuă el meticulos. Ceea ce constituie un dezavantaj când se pune problema unei confruntări cu mine. Aşa că fii cu băgare de seamă ce târguri închei. Nu îţi recomand să te vinzi lui Argyll decât dacă stipulările acordului vostru sunt un subiect mai puţin dezagreabil pentru mine. Asta pentru că nu vei ajunge niciodată să culegi foloasele din contractul încheiat. Sper că am vorbit cât se poate de clar. Nu aş vrea să îmi înţelegi greşit intenţiile.

— Eşti cât se poate de clar, James. Totuşi, dă-mi voie să mă adresez cu nişte cuvinte la fel de directe. Doar nu credeai că sunt atât de ingenuă încât să cred că vei ceda pământurile Carre fără luptă. De aceea mai e nevoie de Argyll. Şi este vorba de un aranjament de afaceri, dacă te gândeşti să redai această discuţie şi în faţa lui. Ştie deja de ce sunt interesată de el. Nu caută iubire, James. Nu e nici el ingenuu. Cred că de asta el este reprezentant guvernamental, şi nu tu, spuse ea ridicându-se. Ian te va conduce.

Dar de acum era în gardă.

Şi înţelegea că nimic nu îl va opri pe Queensberry.

●

Totuşi, întrevederea ei cu Queensberry fusese uşoară, în comparaţie cu discuţia pe care urma să o aibă cu Argyll — ştia foarte bine asta, şi de aceea făcu preparative speciale pentru acest eveniment.

Înţelegea destul de bine comportamentul bărbaţilor pentru a-şi da seama că John Campbell nu va agrea ceea ce va auzi. Şi preferă să-l aştepte, decât să trimită după el.

În seara aceea sosi la ora cinei de parcă ar fi fost invitat şi, când intră în sufragerie, traversă hotărât larga încăpere iluminată cu lumânările candelabrelor, trase scaunul de lângă ea, la masa unde ea lua cina singură, şi se aşeză spunând:

— Am aşteptat să trimiţi după mine în după-masa asta.

Roxane expedie servitorii afară din sufragerie cu un semn al capului. Spre deosebire de Queensberry, care nu ţinea deloc la mândrie dacă avea de câştigat, Argyll nu ar fi permis să fie umilit în public. După ce plecă şi ultimul servitor, ea îi înfruntă privirea provocatoare:

— M-am răzgândit.

— Te-ai văzut cu el.

Sprâncenele ei se ridicară a uimire.

— Pe Robbie Carre. Trebuie să-l fi văzut. Şi se pare că nu este dispus să fie rezonabil.

— Decizia îmi aparţine, John. Conceptul de a mă vinde mi s-a părut inacceptabil în clipa când a trebuit să mă confrunt efectiv cu asta. Dar îţi mulţumesc pentru interesul tău amabil.

— Doar nu crezi că am de gând să mă comport manierat şi îndatoritor în această situaţie? (Îşi împinse scaunul mai departe de masă şi se tolăni în el în toată splendoarea uniformei lui roşii cu epoleţi aurii). Hai să cântărim opţiunile, sugeră el aplecându-se doar puţin pentru a lua o sticlă cu vin roşu de pe masă. Presupun că amantul tău se opune.

— De ce să nu presupunem că *eu* mă opun?

— Deoarece am negociat vieţile şi averile oamenilor pentru prea mulţi ani ca să nu recunosc interesul când îl percep, draga mea. Erai chiar dornică să îmi încălzeşti patul noaptea trecută, a zis el turnându-şi un pahar de vin.

— Doar luând în calcul stipulările contractuale.

— Care încă sunt relevante, spuse el bând îndelung şi zâmbind a încântare. Excelent. Unul din transporturile familiei Carre?

— Nu tot vinul bun din Scoţia e adus de ei? confirmă ea. Queensberry a venit în vizită, continuă ea încercând să schimbe subiectul Carre. Poate că ar fi bine să verifici confidenţialitatea oamenilor din birourile tale.

Expresia lui se lumină instantaneu.

— Să fie Queensberry? Dacă asta te îngrijorează, *lasă-l* în seama mea. Te asigur că va fi deposedat de pământurile familiei Carre şi nu îţi va mai pricinui nici o supărare. Ai cuvântul meu.

Pentru o fracţiune de secundă fu tentată. Cât de uşor ar fi fost — o alianţă sexuală fără nici o consecinţă pentru ea în schimbul unui asemenea rezultat!

O urmărea, cu privirea pătrunzătoare.

— O să treacă peste asta, chiar dacă îţi spune că nu poate.

— Aşa e şi cu soţia ta?

El făcu un gest nerăbdător.

— Comparaţia nu este potrivită. Haide, Parlamentul va fi dizolvat în septembrie, octombrie cel mai târziu. O absenţă de câteva luni din viaţa noastră — cât de mult ar putea să-l rănească pe Robbie Carre la cei optsprezece ani ai săi? Peste câţiva ani nici nu-şi va mai aduce aminte.

— Nu ai fost niciodată îndrăgostit?

— De data asta sunt foarte aproape, draga mea, răspunse el cu un zâmbet senin. Abia aştept să experimentez sentimentul.

— Din păcate nu este atât de simplu.

— Complici lucrurile mai mult decât este necesar. Draga mea Roxane, trebuie să judeci rezonabil premiul pe care ţi-l ofer. Chiar şi o femeie cu renumele tău trebuie să-şi dea seama că nu este o bagatelă. Iar eu nu sunt un puştan pe care să îl învârţi pe degete.

— E o ameninţare? susură ea.

— Doar o evaluare realistă a evenimentelor actuale.

— O să iei decizia — sau deja ai luat-o? Asta aud acum?

— Iubito, nu mă considera atât de mârşav. Pur şi simplu mă atragi — enorm! Spune-mi că vei respecta înţelegerea şi te voi trata cu cea mai mare deferenţă.

— Îmi pare sincer rău, replică ea. Nici nu pot să exprim în cuvinte cât de mult.

Ochii lui îşi pierdură luminozitatea.

— Acesta este ultimul tău cuvânt?

— Este alegerea mea.

— Cu părere de rău, te contrazic: de fapt nu este *a ta*.

— Îţi supraevaluezi puterile asupra mea.

— Câtuşi de puţin, spuse el îndreptându-se în scaun şi punându-şi paharul de vin pe masă. Oamenii mei ţi-au încercuit casa. Vor rămâne aici pe toată durata... alianţei noastre. Nu încerca să pleci, o avertiză el aranjându-şi dantela manşetei. Deşi nu sunt total negeneros. Sunt mai mult decât dispus să ader la înţelegerea noastră şi să retumez pământurile Carre aflate în prezent în posesia lui Queensberry.

— Care *pe tine* nu te costă nimic, şuieră ea, aşa că nu-mi vorbi mie de generozitate.

— Mă costă duşmănia lui Queensberry.

— Pe care o ai deja.

— Deposedarea de pământurile Carre îi va cauza o mare hemoragie. Şi mă aştept la mult mai mult decât la animozităţile curente din partea lui. Aşa că mă vei costa destul, fii sigură de asta. (Se ridică în picioare şi schiţă o plecăciune.) Gata cu această discuţie inutilă, declară el cu o tentă de bruscheţe în voce. Să fii gata într-o oră, cu tot cu avocaţi. Mă voi reîntoarce cu ai mei.

— Mă uimeşti. Această impunere e normală pentru tine?

Râse.

— Nu prea. Tu eşti o rară excepţie, iubită contesă. Ar trebui să fii flatată.

— Nu eşti primul bărbat care m-a râvnit, Argyll. Te rog să îţi stăpâneşti aroganţa.

— Poate nu primul, iubito, dar unul din cei mai norocoşi bărbaţi, te asigur, îşi tărăgănă el vorbele. Mă voi întoarce în curând. Cheamă-ţi avocaţii. Nu mai doresc o nouă amânare.

După plecarea lui se ridică, fugi la ferestre şi trase draperiile la o parte atât cât să poată vedea în curte. Avusese dreptate. Cel puţin o trupă stătea pe loc repaus în faţa casei ei. În oricare încăpere a casei deschidea ferestrele putea vedea inelul de soldaţi care îi încercuia locuinţa.

Chiar este hotărât, realiză ea.

Ceea ce însemna că nu mai avea mult timp. Întorcându-se în dormitor îi dădu liber cameristei spunându-i că are o durere de cap şi că doreşte să se întindă puţin. Se simţea puţin vinovată că o minte pe Geillis care era de atât de mult timp în serviciul ei, dar în timpurile astea nici o precauţie nu era în exces.

Trase în viteză o mică valiză de sub pat şi scoase de acolo hainele fiului ei James. Acesta era un băiat dezvoltat la cei doisprezece ani ai săi astfel încât pantalonii şi cămaşa lui de călărie îi veneau numai bine. Îşi scoase cu îndemânare rochia şi lenjeria feminină şi se îmbrăcă repede. În numai câteva momente era echipată, completându-şi costumaţia cu cizmele ei de călărie şi cu jacheta servitorului pe care o luase în fugă din holul care ducea spre bucătărie.

Răsucindu-se în faţa oglinzii, decise că deghizarea ei era adecvată dacă noaptea era suficient de întunecată deoarece, deşi îşi legase sânii, dintr-o parte nu ar fi putut trece bărbat dacă era privită de aproape. *Desigur că trebuie să renunţ la păr,* realiză ea cu o uşoară dezamăgire; coama bogată de bucle era prea greu de ascuns.

Apucă foarfeca mică de aur şi, după câteva momente, buclele mătăsoase zăceau pe podea. Şuviţele roşcate rămase le strânse într-un coc la baza gâtului şi-şi trase o bonetă de stofă adânc peste frunte. Din oglindă o privea acum un rândaş. *Dacă nu este lună,* gândi ea, *şi cu puţin noroc...*

Privind la ceasul de pe şemineu observă cu îngrijorare cât timp trecuse. Un sfert de oră deja se dusese. Dar, nedorind să lase dovezi asupra deghizării ei, se apucă să strângă părul de pe covor îndesându-l în sacul de voiaj.

Bijuteriile şi le pusese deja înăuntru, inclusiv colierul de la Robbie; avea, de asemenea, bani şi suficientă mâncare pentru o zi sau două. Principalul ei obiectiv era ca pur şi simplu să scape din Edinburgh în seara aceea. După aceea, va străbate pădurea Edgarhope dându-se drept un rândaş care duce stăpânului calul înapoi.

Cu bocceaua pe umăr se mai privi o dată în oglindă, cercetând să vadă dacă era vreo discrepanţă care ar fi putut să o trădeze. Mai adăugă o eşarfă la gât şi îşi ascunse mai bine pielea albă şi obrajii. În cele din urmă îşi frecă degetele în cenuşa din şemineu şi apoi, cu degetele mânjite, se frecă pe faţă.

Iar acum, reflectă ea neliniştită, cu o ultimă privire spre pendulă, *trebuie să trec de cercul de soldaţi.*

●

* Argyll străbătea în lung şi lat biroul, cu pas rapid, dând ordine grăbite subordonaţilor săi.

— Să vină avocaţii la mine. Am nevoie ca programul de dimineaţă să fie modificat — nici un fel de întâlniri până la prânz. Unde sunt darurile alea după care l-am trimis pe Lawson? Şi să fie trimisă nişte şampanie din pivniţa mea la castelul Kilmarnock. Agnes Erskine a plecat din oraş? A fost urmărită plecarea ei? Bine, pronunţă el cu o mişcare a capului către tânărul căpitan care îi răspundea afirmativ. Trimiteţi o notă lui Queensberry — unde este funcţionarul meu? întrebă el cu vocea ridicată, cu o nerăbdare vizibilă. Ah, făcu el observându-l pe bărbatul ce intra în fugă pe uşă cu nişte hârtii în mâini. Să-i spui lui Queensberry că este oficial anunţat de returnarea pământurilor familiei Carre proprietarilor de drept *şi* de revocarea acuzaţiilor de trădare împotriva lor. O să semnez actul înainte de plecare.

Sigur de cucerirea frumoasei contese de Kilmarnock, acum că avea trupele în jurul casei ei, considera că notificarea lui Queensberry este un gest de curtoazie faţă de ea. Va ajunge acasă la ea cu acea datorie îndeplinită.

Un gest conciliant, alături de darurile pregătite.

O ofertă de pace.

●

Holmes intră în fugă în camera lui Robbie după scurta sa călătorie pe străzile Edinburgh-ului iar urcarea rapidă pe scări îl lăsă fără respiraţie.

La sunetul paşilor de pe scări Robbie se ridicase de pe scaun şi ieşi în întâmpinarea omului său, cu un pistol în mână.

— Soldaţii lui Argyll... au baricadat... castelul Kilmarnock, anunţă dintr-o suflare Holmes.

— Câţi sunt? întrebă Robbie deja punându-şi jacheta pe el.

— Trei corpuri de armată.

Se încruntă şi mai tare.

— El este acolo cu ea?

— A fost... dar s-a întors la sediul lui acum... cu funcţionarii şi locotenenţii zumzăind în jurul lui de parcă se pregăteşte o bătălie.

— Aşa şi este, mormăi caustic Robbie, încheindu-şi ultimul nasture al jachetei. Câţi oameni de-ai noştri sunt în oraş?

— Şaizeci.

— Şi e pusă o pază la castelul Kilmarnock?

— Şi în faţă şi în spate... plus zidul dinspre grădină. Ştiaţi că o s-o facă, afirmă Holmes ca o concluzie la îndelungile discuţii avute împreună despre motivele şi programul lui Argyll.

— Nu credeam că va fi atât de neîndemânatic, rosti Robbie cu sprâncenele din ce în ce mai apropiate în timp ce îşi punea banduliera. Ar fi putut să aştepte o zi sau două pentru a o curta, continuă el cu o grimasă la exprimarea acestui gând. Să ne dublăm echipa care supraveghează, comandă el scoţându-şi sabia din

teacă şi fandând pentru a-şi verifica nivelul durerii şi stabilitatea. Trebuie să ştiu unde este ea, şi unde este Argyll, adăugă el cu dinţii încleştaţi de durere în timp ce o picătură de sudoare i se prelingea pe frunte. Trimite-o pe doamna Beattie înăuntru. Şi spune-le oamenilor că urmează să îi întâlnesc la locul stabilit, în zece minute.

Doamna Beattie era rudă cu Geillis, camerista Roxanei, datorită faptului că servitorii din Edinburgh erau strâns apropiaţi prin legături de sânge.

●

Roxane traversase holul din capul scărilor şi pornise în jos pe scara servitorilor fără să întâlnească pe cineva, dar bucătăria era plină de cei din personal, unii curăţând resturile de la cină, alţii adunaţi în jurul focului cu pipe în mâini, acum că responsabilităţile lor curente erau mai lejere odată cu plecarea lui Agnes şi a copiilor.

A aşteptat în umbra cămării dar şi-a dat repede seama că ar fi fost imposibil să treacă prin bucătărie fără a fi văzută. Aşa că se decisese să plece pe uşa dinspre grădină chiar dacă ruta asta îi cerea să traverseze o bună porţiune de curte.

Urcând din nou treptele, se strecură cu atenţie prin sala de recepţie, în permanenţă atentă să nu întâlnească vreun servitor, dar reuşi să ajungă până la bibliotecă nevăzută. Uşile de sticlă dinspre grădină luceau în lumina lunii de parcă ar fi ademenit-o spre libertate. *Sau spre dezastru,* gândi ea neliniştită. Potecile de piatră ale grădinii străluceau palid în lumina lunii. Una din aceste poteci ducea spre grajdurile din curte.

Mâinile ei tremurau când apăsă mânerul uşii, şi balamalele parcă se încleştară a protest. Îngheţată la auzul sunetului, aşteptă cu inima zvâcnindu-i în piept. Dar zidurile grădinii erau înalte şi groase, iar după câteva momente tensionate realiză că gărzile nu auziseră.

Făcând un pas în exterior, îşi ţinu respiraţia când închise uşa din nou, pentru a nu o lăsa deschisă în urma ei. Auzea acum caii în grajduri, şi nechezatul lor moale o linişti. Dar în liniştea grădinii se auzeau şi vocile gărzilor lui Argyll, pe deasupra zidului plutind până la ea câte un cuvânt, o frază, un hohot de râs.

Tăcerea a fost întreruptă de un clopot de biserică ce bătea ora. Numără până la zece.

Mai avea doar o jumătate de oră până când Argyll se va întoarce.

Pentru un moment îşi dori, aşa cum făcea şi în copilărie, să fi putut să zboare pe deasupra zidului grădinii şi să plutească precum norii de deasupra, ajungând în zbor lin şi liniştit în pădurile Edgarhope, acolo unde familia mamei ei îi lăsase o cabană.

Dar vraja zborului se spulberă. Oţelindu-se împotriva realităţii dure îşi impuse să se mişte. Nu voia să se culce cu Argyll — nici în seara asta şi nici în cele ce vor urma.

Mergea terorizată, cu paşi mici şi nesiguri şi, în modul ăsta dezlănat, reuşi să traverseze grădinile cultivate murdărindu-se de noroi pe ghete, către poarta de lemn care despărţea grădina de grajduri.

Nimic din frumuseţea sau aromele grădinii nu reuşi s-o distragă în trecerea ei, ochiul minţii fiindu-i aţintit numai asupra necesităţii de a ajunge la poartă. Când reuşi, îşi presă faţa de lemnul aspru şi aşteptă ca bătăile violente ale inimii să se liniştească.

Dar nu îşi îngădui un respiro îndelungat şi, după numai câteva clipe, deschise poarta o fracţiune de secundă pentru a putea vedea grajdurile.

Inima i se opri în loc.

Trei dintre spadasinii lui Campbell erau sprijiniţi cu spatele de uşa grajdului, trecându-şi unul altuia o sticlă.

Ar fi trebuit să treacă printre ei pentru a-şi putea lua calul.

Îi trebui un moment pentru a-şi lua inima în dinţi, şi încă un moment pentru a-şi reaminti că nu avea nimic de pierdut. Dacă rămânea, ar fi devenit cu siguranţă amanta lui Argyll. Dacă ar fi putut să-şi croiască drum printre gărzi, mai avea o şansă de libertate.

Împingând uşa cu îndrăzneală, păşi în curtea grajdurilor.

Trei perechi de ochi se îndreptară în aceeaşi clipă către ea.

— Ştiţi cumva câte din astea sunt în pivniţa de acolo? strigă Roxane pe o voce cât o putu de joasă, ridicând în mâini o sticlă de whisky pe care o adusese pentru o posibilă mituire.

— Şi de unde ai adus aia? întrebă cu asprime unul din soldaţi.

— Doamna este singură, ştiţi... şi cine să observe într-o casă mare ca asta dacă o sticlă sau două lipsesc?

— Ei, băiete, mai ai din astea? întrebă un altul, interesat.

— Poate că da, zise ea scoţând altă sticlă din boccea. Dar pivniţa nu e departe, aşa că puteţi merge voi să vă luaţi şi nu va observa nimeni.

O asemenea tentaţie îi făcu pe toţi cei trei bărbaţi să-şi scuture amorţeala din trupuri şi, pe măsură ce se apropia, atenţia lor era îndreptată nu spre ea ci spre sticlele pe care le ţinea în mâini.

Whisky-ul a fost repede smuls din mâinile ei şi ridicat la gură în timp ce ea aştepta în picioare sperând ca ei să se dea la o parte pentru a putea intra în grajd.

— E al naibii de bun, aprecie unul din ei, făcând o pauză să respire între două înghiţituri.

— Ce-ai zice să ne arăţi unde este pivniţa, băiete?

— Nu pot să îmi las treaba chiar acum. Dar vedeţi uşa aia? spuse ea arătând poarta grădinii. Treceţi prin ea şi veţi vedea uşile cu geam, iar în casă nu e nimeni decât contesa care îi aşteaptă pe Argyll.

— Aha, „Marele John Roşcatul" îi va dărui doamnei o noapte de pomină! Exclamă unul din soldaţi, chicotind. Dar arată-ne unde e pivniţa, băiete, dacă ştii drumul.

Clopotul bisericii bătuse sfertul de oră iar ea luase, pentru o clipă, în considerare alternativa de a o zbughi spre stradă.

— Hai, băiete, vino cu noi, o îndemnă cu un glas aspru soldatul.

— Reprezentantul guvernamental are nevoie de rândaş, interveni Alec, şeful grajdurilor, ieşind de acolo cu un cal de căpăstru. Spunea că doreşte acest cal încă de acum o jumătate de oră şi ai face mai bine să te grăbeşti, băiete, altfel o să te biciuiască.

— Da, domnule, mormăi Roxane, cu nervii întinşi la limită, încât şeful grajdurilor trebui să-i înfăşoare hăţurile el însuşi pe încheietura mâinii şi să-i dea un pumn încurajator în spate.

— Şi-acum dă-i drumul, băiete!

Forţându-şi picioarele să meargă mai repede, trecu prin poartă în stradă, ridicând o mie de rugăciuni la ceruri pentru inspiraţia lui Alec. Avea nevoie de calul său în seara aceea, aşa cum îi spusese cu câteva ore în urmă; restul fusese improvizat de el cu măiestrie.

Obligată să treacă de trupele care formau frontul din faţa casei ei, se menţinu în umbra murgului imens, rotind mănuşile de călărie cu nervozitate. Dar castelul Holyrood era chiar în vârful dealului, şi pe-acolo trebuia să meargă.

Reuşind să iasă din câmpul vizual al soldaţilor, putu să se arunce în şa şi să pornească în galop.

CAPITOLUL 9

Doamna Beattie intră în bucătăria casei Kilmarnock fără dificultate; o servitoare, mai ales în vârstă, era mai presus de orice suspiciuni. Dar, după ce o luă pe Geillis deoparte, îi spuse încet:

— Trebuie să vorbesc cu contesa. Nu te uita aşa la mine. Amândouă ştim că nu doreşte compania lui Argyll iar el se îndreaptă încoace. Am un mesaj de la tânărul meu stăpân.

Geillis aprobă din cap; activităţile din noaptea trecută erau cunoscute tuturor din casă. Îi făcu semn doamnei Beattie s-o urmeze şi o conduse sus pe scări, spre dormitorul lui Roxane.

— Se odihneşte, are o cruntă durere de cap de la toate presiunile astea, ştii, şi a dat ordin să nu fie deranjată.

— O s-o reţin numai o clipă. Stăpânul meu doreşte să ştie dacă este bine.

Un minut mai târziu, doamna Beattie fugea pe scări, în măsura în care putea face asta o bătrână dolofană de şaizeci de ani. După cinci minute se întâlni cu Holmes şi-i şopti:

— A fugit.

— Unde?! întrebă acesta uimit.

— Pur şi simplu a fugit. Nu ştie nimeni.

— E în mâinile lui Argyll?

Ea scuturâ din cap, a neştiinţă.

— Nu a spus nimănui de planurile ei, nici măcar cameristei, care varsă şuvoaie de lacrimi pentru că a fost abandonată după ce a servit-o pe contesă încă din copilărie.

— Ar putea fi mâna lui Argyll, atunci. Du-te acasă. Îi voi spune stăpânului.

●

Queensberry merse la biroul lui Argyll din castelul Holyrood însoţit de propriile-i gărzi de data asta, o duzină de scoţieni fiind martori ai furiei lui. Dar Argyll luptase împotriva armatelor străine timp de un deceniu; nu era uşor de intimidat de sunetul de marş.

Queensberry năvăli în anticamera sediului lui Argyll şi se năpusti spre intrarea în birou cu faţa roşie de furie.

— O să mă duc cu asta până la regină, la Camera Lorzilor, lua-te-ar naiba! urlă el fluturând hârtia înmânată de către omul lui Argyll. Dacă tu crezi că poţi să-mi iei pământurile pentru o târfă de-a ta, te înşeli!

Subordonaţii lui Argyll se retraseră cu diplomaţie la izbucnirea lui Queensberry, dar Argyll nu se clinti din poziţia lui tolănită.

— Dar deja ţi le-am luat, observă el în treacăt. Doar vezi sigiliul Angliei în josul documentului! Autoritatea mea este supremă aici, în Scoţia, în timp ce a ta... nu este, sublinie el succint. Şi, te rog, James, să-ţi aminteşti de ce eşti în Scoţia, în cazul în care ai uitat. Eşti aici datorită intervenţiei mele. (Vocea sa era joasă, temperată, ca a unui părinte care îşi potoleşte copilul răzvrătit.) Aşa că du-te la regină, dacă vrei, şi sărută-i fundul ăia gras cât vrei. Dar ea preferă pupatul meu pe fund în momentul ăsta, motiv pentru care eu sunt la conducere aici în Scoţia, iar tu eşti doar o amărâtă de unealtă politică.

— O să plăteşti scump pentru asta, urlă Queensberry, nefiind deloc calmat de vorbele mult prea precise ale lui Argyll. Şi eu am prieteni la Londra.

— Dar nu prea mulţi.

— Destui, insistă James Douglas. Destui încât să ai nevoie de mine pentru a trece acest tratat prin Parlament. Te-ai gândit la asta în goana ta turbată după contesă?

— Tu ai nevoie de mine mai mult decât am eu de tine, James. Din câte ştiu, nepotul tău, Mar, ar fi mai mult decât fericit să-ţi uzurpe rolul în deservirea mea, zise el, ridicând un cuţit pentru scrisori de pe masă şi clătinându-l înspre Queensberry. După cum văd nu te găseşti într-o poziţie prea puternică la momentul actual. Aşa că fii, te rog, amabil, şi porunceşte personalului tău să elibereze imediat proprietăţile Carre. Am trimis deja funcţionari şi soldaţi să aibă grijă de integritatea inventarului lor, aşa

că nici nu te gândi să le devalidezi. Contesa este, am auzit, interesată în mod special de Goldiehouse. Pe proprietatea aceea nu-ţi va fi deloc permis accesul. Noapte bună, James. Mă cam grăbesc, îl concedie el, ridicându-se într-o postură care îl punea în umbră pe Queensberry, acesta fiind mai scund.

— Ai câştigat această bătălie, Argyll, nu şi întregul război, crede-mă, şuieră Queensberry printre dinţii încleştaţi, fiind nevoit să privească în sus la Argyll. Ai să mai auzi de mine, aşa că nu o lăsa pe contesă să-şi facă speranţe prea mari.

Tânărul general oftă.

— Te rog, ai grijă să nu mă deranjezi măcar până mâine după-masă. Am nişte planuri şi am dat ordin să nu fiu deranjat. Înţelegi...

— Când mai găseşti timp să lucrezi, Argyll, cu gusturile tale trupeşti nesăţioase? lătră cuvintele Queensberry.

John Campbell se holbă la Queensberry o clipă, de parcă i-ar fi pus la îndoială sănătatea mintală.

— Mi se pare revigorant, dacă vrei să ştii — aşa cum ţi se pare ţie hoţia de tip machiavelic care îţi guvernează viaţa. Dar, pe de altă parte, eşti cam bătrân pentru plăceri trupeşti, nu-i aşa, James? Păcat. Rezultatele sunt cu mult mai satisfăcătoare decât să jefuieşti pe cineva de bani.

Queensberry se întoarse pe călcâie şi părăsi încăperea.

●

Queensberry era roşu de furie şi arăta de parcă era pe punctul de a face explozie, astfel încât personalul lui Argyll se întreba dacă nu cumva vor fi martorii unui acces de apoplexie. Dar ducele, în ciuda decăderii actuale politice şi în ce priveşte averea personală, încă era un om cu o putere considerabilă. Aşa că s-au abţinut precauţi, aşteptând să piece.

Ceea ce a şi făcut, după ce a lovit cu călcâiul în pământ ca un copii supărat.

— Argyll chiar *are* o pasiune prea mare pentru plăceri trupeşti, comentă aghiotantul acestuia.

— Ceea ce poate constitui un avantaj în anumite ocazii. A reuşit s-o farmece pe regină, preciză funcţionarul care fusese cu Argyll la Londra în timpul negocierilor sale pentru postul de reprezentant guvernamental.

— Asta reprezintă mai mult decât poate face Queensberry, observă un alt funcţionar. Pe el îl urăşte de moarte.

— Deşi farmecul lui Argyll nu a avut efect şi asupra contesei, după cum am auzit, susură un tânăr căpitan.

— Cu casa înconjurată, nu cred că se mai poate apăra prea mult timp de „Marele John Roşcatul".

— Mezinul Carre va fi extrem de furios, declară cu un rânjet unul din locotenenţi.

— El şi-a luat porţia. Acum e rândul lui Argyll.

— Mi-ar plăcea şi mie să-mi vină rândul cu ea, pe toţi sfinţii, rosti căpitanul şi fluieră uşor.

— Şi ce ar avea soţia ta de spus la asta? întrebă unul din bărbaţi cu un rânjet răutăcios.

— Care soţie?!

•

— Urmăriţi-l pe Argyll, supravegheaţi-i casa, urmăriţi-i pe servitorii contesei — unde merg, cu cine vorbesc, comandă Robbie oamenilor pe care îi postase spre supraveghere. Vreau să aflu cât mai repede cu putinţă unde este contesa.

În timp ce vorbea, paşii săi lungi traversau încolo şi-ncoace marele hoi al palatului din oraş, în jurul căruia soldaţii lui Carre se grupau. Oamenii se strânseseră toată ziua ca urmare a convocării, iar numărul lor ajunsese acum la aproape optzeci.

— De îndată ce Argyll pleacă de la sediul său vreau un raport.

— Doamna Beattie s-a întors la castelul Kilmarnock, anunţă Holmes, intrând.

— Atunci o să stăm aici şi o să aşteptăm, decise Robbie pe un ton aspru, bătând darabana cu degetele pe mânerul sabiei.

— În curând vom afla ceva. Venirea lui Argyll se preconizează într-o oră, după cum a spus un servitor de la castel.

Conversaţia lui Roxane cu Argyll din sufragerie nu fusese privată. Servitorii trăseseră cu urechea; era ceva obişnuit.

●

În acele momente Argyll se îndrepta cu paşi mari spre Canongate urmat de doi servitori care duceau darurile şi mantaua, de trei avocaţi şi de funcţionari. Nu era deloc atent la cei din anturajul său, ci avea gândurile complet îndreptate asupra nopţii care urma. Intenţiona să se instaleze în casa lui Roxane în măsura în care programul îi permitea. Abia aştepta să savureze lunile care urmau.

Era copleşit de încântare de parcă ar fi fost fermecat. *Acum înţeleg cum de există pe lume menestreli care scriu sonete — sunt inspiraţi de femei ca Roxane Forrestor,* se gândea el. Avea acea senzualitate luxuriantă a unei curtezane regale — răsfăţată, libertină, mult prea frumoasă faţă de ce ar fi trebuit să permită Dumnezeu, inefabilă, de parcă îmbrăţişările ei ar fi oferit unui bărbat fragmente din paradis.

Poeţii înţelegeau asta; plăcerile trupeşti aveau ceva special, captivant, când era la mijloc o femeie care să aţâţe simţurile. *Iar seducţia capătă o alură încântătoare în contrast cu sexul obişnuit,* reflecta tânărul general.

Stranie, fascinantă. Parcă ar fi cucerit un teritoriu nou.

Intră zâmbind în casă şi ciocăni scurt şi poruncitor în uşă.

Servitorul îl salută cu o privire inexpresivă; majordomul aflat în spatele său îl privi la fel de inexpresiv.

— Să fie anunţată contesa că m-am întors, porunci Argyll.

— Nu este aici, Înălţimea Voastră, anunţă şoptit servitorul.

— Poftim?! exclamă generalul, cu o voce ascuţită ca lama de cuţit. (Înfuriat, păşi înainte de parcă era pe punctul de a-i ataca pe cei doi servitori.) Unde naiba este?

— A dispărut, *my lord*, răspunse majordomul păstrându-şi ţinuta şi demnitatea intacte, spre deosebire de celălalt servitor care se strecură în spatele uşii.

— A dispărut cu toţi *oamenii* mei înconjurându-i palatul? Imposibil! tună el. Să fie cercetată casa! comandă el scurt. Imediat!

Se întoarse şi îşi croi drum printre oamenii aflaţi în spatele lui, coborî pe scări şi lătră comenzi scurte către trupele sale.

După câteva minute, spadasinii lui Campbell năvăliseră claie peste grămadă în castel, scotocind de la parter până în pod, chiar şi pe sub paturi, răscolind dulapurile de lenjerie şi cabinetele de toaletă. Astfel cercetară cu minuţiozitate fiecare centimetru pătrat din casă timp de aproape o oră până când comandantul lor, care aştepta în sufragerie, albit de furie, le ordonă să întrerupă căutările.

Argyll interogase servitorii în timp ce soldaţii răscoliseră fără succes casa. Dar un scoţian vândut, care credea că este la conducerea Scoţiei în numele reginei, nu avea nici o şansă să obţină vreo informaţie de la personalul loial contesei. Nici măcar sub ameninţarea cu închisoarea.

Întrebările generalului obţinură ca răspuns doar nişte priviri inexpresive sau negări; nimeni nu o văzuse pe contesă de la cina luată cu el.

Chiar şi Geillis rămase tăcută; nu avea de gând să îi spună trădătorului de Campbell nici un cuvânt despre stăpâna sa, indiferent de ameninţările a căror ţintă era. *Numai peste cadavrul meu,* gândea ea, cu gura strânsă într-o rezistenţă încăpăţânată.

Dar nu dură mult până ca spionii lui Argyll să obţină informaţiile de care aveau nevoie. Bine antrenaţi în această ocupaţie, vorbiseră cu soldaţii care păzeau casa şi îi interogaseră detaliat. Astfel descoperiră că un băiat plecase de la grajduri cu un cal. De

fapt, băiatul respectiv trecuse chiar prin mijlocul soldaţilor care stăteau de pază pe latura dinspre Canongate.

— Când? întrebă Argyll scurt.

— Acum vreo două ore... probabil.

— Şi în ce direcţie a apucat? Vreau răspunsuri, mârâi John Campbell, pentru prima dată păcălit de o femeie, frustrat pentru că trebuia să îşi reprime plăcerile trupeşti.

La naiba cu ea! O să fac sex cu ea până o să o las lată, când o voi găsi. Şi o s-o găsesc chiar dacă va trebui să răscolesc fiecare casă sau cabană din Scoţia.

— Noi credem că a pornit-o spre sud.

— Credeţi? tună el. Aţi face mai bine să obţineţi informaţii exacte, sau vă trimit înapoi la Londra unde veţi avea drept ocupaţie plicticoasă să o urmăriţi pe amanta grasă a lui Godolphin, tună el pe un ton răspicat. Deocamdată veniţi cu precizări. De ce spre sud?

— Avem informaţii precum că un băiat călărind un cal mult prea de rasă pentru modul în care arăta se îndrepta spre sudul Gilmerton-ului şi a fost semnalat din nou la Dalkeith.

— Aşa da. (Pe faţa lui Argyll apăru un început de zâmbet.) Când a apucat-o acest băiat spre Gilmerton?

— Acum o oră.

— Găsiţi-mi pe cineva care să o cunoască pe contesă şi care să fie dispus să-mi explice de ce a apucat-o spre sud. Proprietăţile ei sunt în nord. Are prieteni în sud? Şi dacă da, unde?

— Numai inamicii ei ar fi dispuşi să vă spună ceva. Iar aceştia vor cere o plată.

— Plăteşte-i, la naiba! Ştii cum să procedezi.

Cuvântul „inamic" i-a dat o idee.

— Ne întâlnim aici peste o jumătate de oră. Soldaţii să fie pregătiţi.

— Îmi cer scuze pentru vizita atât de târzie, rosti Argyll câteva minute mai târziu, făcând o plecăciune în faţa Catherinei Haddock, care servea ceaiul cu câteva doamne în camera de zi.

— Niciodată nu este prea târziu pentru o vizită de-a ta, dragul meu reprezentant guvernamental. Te rog să intri, replică ea aruncând o privire triumfătoare către prietenele sale, vrând parcă să spună că tot reuşise să-l ademenească pe Argyll acolo.

— Aş dori să vorbim ceva în particular, a murmurat el.

Râsul ei cu subînţeles trezi un zâmbet similar pe feţele prietenelor sale, reamintindu-i de ce îl obosea atât de mult să facă curte femeilor. Doamnele binecrescute flirtau, pretinzând că nu voiau şi ele acelaşi lucru ca şi bărbaţii. Ipocrizia îl enervase dintotdeauna. Mai bine era cu fetele din clasa mijlocie sau cu servitoarele, care nu se ascundeau în spatele acestor vanităţi.

Dar îşi impuse să fie politicos şi păşi în urma siluetei care îşi legăna şoldurile spre o altă cameră de primire, mai mică. Ea se întoarse către el într-un foşnet de mătase albastră şi îi spuse pe un ton de parcă torcea:

— Ştiam că o să vii.

Îşi stăpâni primul răspuns usturător ce îi stătea pe vârful limbii printr-un scrâşnet al dinţilor, şi în schimb zise politicos:

— Mi-e teamă că este o chestiune de afaceri.

Figura pe care o făcea când punea botic nu o prindea. Cineva ar fi trebuit să îi spună asta. La fel de neatrăgătoare erau şi buclele acelea de un blond pal; dădeau o senzaţie de casant şi răceală. *Spre deosebire de Roxane,* gândi el, *al cărei păr roşu-auriu şi piele caldă străluceau de senzualitate, împreună cu trupul ei voluptuos care promitea o găzduire călduroasă unui bărbat.*

— Speram că ai putea să mă ajuţi, continuă el zâmbind.

— Desigur, John, replică ea cu dulcegărie, sunetul invitaţiei părându-i-se dintr-o dată mai plăcut. *Orice* îmi stă în putinţă... voi face.

— Am venit să te întreb ceva în legătură cu contesa de Kilmarnock, care a încălcat legea, adăugă el repede pentru a netezi încruntarea ce începea să se formeze pe fruntea ei de porţelan. Se găsea în arest la domiciliu pentru găzduirea tânărului Carre...

— Aşa îi trebuie, zise Catherine tăios. Arunc-o în închisoare.

Nevoia ei de a aplica o pedeapsă era atât de evidentă încât el realiză că venise la persoana potrivită.

— De fapt, deşi exact asta merită, din păcate a evadat.

— Târfa! Robbie Carre a fost cel care a eliberat-o, poţi fi sigur de asta.

— Aşa crezi? întrebă el calm, nefiind de aceeaşi părere.

Nici unul din spionii săi nu raportase că ar fi existat grupuri semnificative de călăreţi care să părăsească oraşul în noaptea aceea. Iar Robbie Carre se găsea încă în Edinburgh.

— Ceea ce speram că îmi poţi spune, continuă el cu tact, este dacă ştii vreo posibilă locaţie a vreunei rude sau prietene de-a contesei pe drumul care duce spre Jedburgh.

— Mama ei era din Lauderdale.

— De unde anume?

— Nu sunt sigură... dar voi afla, murmură ea cu un chicotit cochet, dacă asta îmi va aduce beneficiul atenţiei tale depline.

— Desigur, confirmă el cu un zâmbet forţat.

Ar fi fost în stare să doarmă cu însuşi bătrânul Haddock dacă asta l-ar fi pus în posesia informaţiei de care avea nevoie.

Acum că era în posesia premiului pe care îl dorise de mult, lady Haddock deveni dintr-o dată nesperat de domică de a ajuta.

— Sunt convinsă că Janet ştie. Au crescut împreună în acelaşi loc uitat de lume. O voi întreba, şi mă întorc *imediat*, îl asigură ea cu un susur catifelat.

Cine s-ar fi gândit la o parohie atât îndepărtată, reflectă el. Nu era de mirare că Roxane fugise acolo. Ardea de nerăbdare să pornească pe urmele ei dar se forţă să adopte un aparent calm când Catherine se întoarse.

Din uşă, îi aruncă un sărut de pe vârful buzelor.

— Mă aştept ca acum să îmi acorzi mult mai mult timp. *Am făcut* rost de informaţia de care ai nevoie.

— Vei avea devoţiunea mea nelimitată, draga mea, te asigur, rosti el aceleaşi vorbe pe care le auzise şi regina, şi care erau la fel de false în ambele cazuri.

— Mama Roxanei a crescut în pădurea Edgarhope, iar Janet spune că, deşi casa din sat este lăsată de câţiva ani în paragină, cabana din pădure se află încă în stare foarte bună. Nu eşti mulţumit de cum m-am descurcat? întrebă ea afectată.

Şi ţinându-şi braţele deschise, îşi ridică buzele pentru a primi un sărut.

Nu era nimic de făcut decât s-o sărute în acea postură de inocenţă pe care o adoptase, şi chiar aşa şi făcu. Dar nu simţi nimic, deoarece mintea lui deja contempla traseul pe drumul spre sud. După câteva momente îi desfăcu uşor braţele din jurul gâtului său şi se retrase într-o parte cu atât de multă curtoazie pe cât era în stare în impetuoasa lui grabă.

— Îţi mulţumesc mult.

— Să-mi mulţumeşti când te vei întoarce, John, într-o manieră decisiv mai intimă, replică ea, zâmbind sigură pe sine.

Trebuie să fii beat, gândi el, *ca să te decizi să te urci în pat cu ea.* Dar îi zâmbi cald când îi zise:

— Cu siguranţă aşa voi face! şi, cu o plecăciune rapidă, ieşi.

●

Doamna Beattie o întrebase pe Geillis aceleaşi întrebări pentru Robbie, investigaţii care vizau nu numai posibile ascunzători, dar şi dacă Argyll era cauza fugii ei.

— Verişoara mea Geillis nu crede asta, *my lord*, îi raportă doamna Beattie lui Robbie, întoarsă cu informaţii suplimentare. Argyll era foarte furios, preciză Geillis. Oamenii săi aproape că au răsturnat casa cu fundul în sus, iar el nu ar fi ordonat asta dacă era în posesia ei. Au confirmat toţi că au fost ameninţaţi cu închisoarea Toolbooth dacă nu îi spun în ce direcţie a fugit.

Robbie mulţumi în tăcere tuturor sfinţilor. Cel puţin Roxane nu era cu Argyll, lucru care explica parţial de ce soldaţii acestuia erau pregătiţi să plece în cercetare. Informatorii lui tocmai îi aduseseră această veste.

— Mulţumesc, doamnă Beattie, pentru tot ajutorul dat, spuse Robbie. Şi mulţumeşte-i şi verişoarei dumitale.

— Sper să o găsiţi dumneavoastră primul, afirmă menajera lui, observând toate pregătirile care se făceau pentru plecare.

— Aşa intenţionez. Nu putem să o lăsăm să cadă în mâinile lui Argyll, acum că a reuşit să îl evite într-atât.

— Oamenii sunt gata, domnule, declară Holmes căruia pintenii şi mânerul sabiei îi străluceau în lumină. (Luptase în războaiele cu Ţările de Jos şi acumulase experienţa unui soldat viguros.) Aşteaptă ordinele dumneavoastră.

— Vom pleca în tăcere şi ne vom menţine la o distanţă rezonabilă de gărzile lui Argyll, hotărî Robbie, punându-şi mănuşile. Iar dacă Argyll ştie unde s-a dus contesa, vom afla asta destui de repede. Dacă nu, cel puţin ştim că este în siguranţă.

— Şi nu am făcut o plimbare călare noaptea degeaba, rosti Holmes cu un zâmbet.

— Sper doar că a plecat suficient de departe.

— Cel puţin până acum, observă Homes. Dar armata de spioni ai lui Argyll i-au adus ceva veşti.

— Aşa presupun. Asigură-te că toată lumea e bine înarmată, preciză Robbie concis. Câţi oameni avem?

— Peste o sută.

— Iar Argyll?

— Trei sute.

Robbie zâmbi uşor.

— Ne vom descurca. Cei din familia Carre pot întotdeauna să se pună cu cei din familia Campbell.

— Desigur, domnule, replică Holmes cu un zâmbet larg.

●

Cei din familia Campbell porniră din Edinburgh, sub lumina lunii în două unităţi de cavalerie, reuşind să trezească locuitorii de pe drumul către Jedburgh cu zgomotul făcut.

Ce punea Argyll la cale nu era de bine, murmurau cei care cunoşteau standardele trupelor reprezentantului, şi care le urmăreau acum trăgând cu ochiul pe la ferestre. Dar moralul li se ridică la vederea călăreţilor lui Carre care veneau la mică distanţă. Iată câţiva scoţieni loiali ţării lor, care porniseră să le dea o lecţie detestabililor membri ai familiei Campbell.

Spumegând de furie şi patimă trupească, Argyll îşi conducea oamenii într-un pas vioi cu intenţia de a o ajunge din urmă pe Roxane. Robbie Carre şi oamenii săi menţineau aceeaşi viteză, dar la o distanţă prudentă. După câteva ore, soldaţii lui Argyll porniră pe drumul sud-estic spre Oxton. Robbie se întoarse către Holmes observând de pe o colină, de la câteva mile distanţă, traseul urmat de trupele lui Argyll, şi întrebă:

— Oare de ce nu m-am gândit la asta? Mama lui Roxane era din Edgarhope.

— E un sătuc prea mic pentru patru sute de oameni, zise Holmes laconic.

— Chiar şi pentru o sută, observă Robbie. Cred că e mai bine să îl atacăm mai devreme.

— Ar salva-o pe doamna de pericol.

— Aşa gândesc şi eu. Spune oamenilor că scurtăm drumul pe la Cleekhimin Bridge. Pregătim o ambuscadă pentru oamenii lui Campbell la Scour Glen.

●

Pe coasta de est a Scoţiei, într-un colţişor ascuns din Dunbar, ancora un vapor care avea, în afară de echipaj, şaizeci de pasageri. Marea era brăzdată de valuri de peste un metru astfel că marinarii trebuiră să tragă tare la vâsle pentru a aduce vasul la mal.

După ce ambarcaţiunea scrâşni pe scoicile malului de la Margaret Cove, un bărbat înalt şi brunet sări în apă primul şi păşi prin spuma valurilor până la ţărm. Ceilalţi pasageri îl urmară, fiecare din bărbaţi plecând repede de pe malul care îi expunea către întunericul oferit de culmile stâncoase.

Bărbaţii urcară repede şi în tăcere, cu armele ascunse, şi numai scrâşnetul cizmelor li se auzea când şi când prin sunetul vântului puternic. Deasupra, pe alee, era un pâlc de fagi şi castani la care bărbaţii ajunseră după câţiva paşi repezi.

— Bine ai revenit, a spus un bărbat înalt cu părul de un roşcat închis, şi întinse mâna.

— Ce bine mă simt acum că mă aflu în Scoţia!

O pală de vânt adie printre copaci şi răscoli părul lung şi negru al bărbatului, o şuviţă acoperindu-i chipul. A dat-o la o parte înainte să întindă şi el mâna celuilalt într-o strânsoare fermă.

— Fratele tău a şocat prin apariţia acasă la contesă. Nu se aşteptau la atâta îndrăzneală.

Johnnie Carre zâmbi.

— Presupun că încă e în siguranţă, altfel nu ai fi aici.

— Aşa era când am plecat din Edinburgh.

— Bine, pentru că Elizabeth este în stare să-mi ia gâtul dacă i se întâmplă ceva.

— Deci ea te-a trimis.

— Am venit cu ordine clare, râse larg lordul Ravensby.

— Am dedus şi eu asta din biletul trimis de ea, chiar dacă era scris într-un limbaj criptic pentru a-i induce în eroare pe spioni. Întotdeauna a ştiut ce vrea, rosti bărbatul care o servise de o viaţă.

— Aşa se pare. Mi s-a spus că depinde de noi, Redmond, să-l salvăm pe fratele meu de indiscreţiile comise, spuse Johnnie cu un zâmbet larg.

— O sarcină nu prea uşoară, comentă Redmond, zâmbind şi el, cu Argyll şi oamenii lui în oraş. Iar reprezentantul reginei intenţionează să pună el mâna pe Roxane.

— Ei ca să vezi... murmură Johnnie Carre. Este cu atât mai complicat.

— Cât de complicat este vei vedea cu ochii tăi în câteva ore. Şi probabil că vei putea să îi bagi minţile în cap fratelui tău.

Johnnie chicoti.

— *Chiar* ai simţul umorului. Dacă aş fi fost în stare să fac asta, ar fi acum în Olanda. Cunoşti pe toată lumea, nu-i aşa? îl întrebă lordul Ravensby arătând către anturajul său.

— Câţi oameni ai adus cu tine din cele trei regate? întrebă vărul lui Johnnie, Munro, apucând căpăstrul unuia din caii ţinuţi de însoţitorii lui Redmond.

— Trei sute, câţiva fiind deja în oraş.

— Iar împreună suntem...

— Cinci sute, termină Munro.

— Asta ar putea să îl mai tempereze pe Argyll, spuse Johnnie zâmbind. Şi vom vedea dacă va trebui să adunăm mai mulţi oameni sau este dispus să negocieze.

— Argyll poate fi cumpărat, altfel nu ar fi unealta mârşăviilor englezilor, remarcă Redmond sec.

— Exact asta voiam să spun şi eu, murmură încet Johnnie. Suntem gata cu toţii?

CAPITOLUL 10

Soldaţii lui Carre flancau cotul râului, aşteptând să apară cercetaşii lui Argyll. Aceştia vor fi obligaţi să îngusteze rândurile, poteca nepermiţând accesul a mai mult de doi călăreţi alăturaţi.

— Încărcaţi-vă pistoalele.

Ordinul se transmise printr-un murmur în rândul soldaţilor, fiind doar o formalitate pentru acei bărbaţi care erau obişnuiţi să lupte încă din copilărie. Dar la sunetul călăreţilor care se apropiau în liniştita vale îşi mai verificară o dată armele. Forţele lui Robbie, mascate de o pădure deasă de fagi, erau organizate în rânduri strânse de ambele părţi ale potecii.

Fusese necesară doar o discuţie laconică pentru stabilirea strategiei adoptate.

Nu vorbea nimeni, aveau ochii aţintiţi asupra potecii pe unde urmau să vină inamicii lor, umbrele nopţii şi desimea pădurii făcând vizibilitatea dificilă.

Brusc se zări un luciu metalic şi sute de mâini se îndreptară către arme. Cercetaşii lui Campbell mergeau în pas uşor în spatele scuturilor şi cu feţele protejate de vizierele coifurilor, croindu-şi drumul cu mare băgare de seamă. Chiar în momentul în care cercetaşii ajungeau la apă, tuturor le-a fost atrasă atenţia de uniforma cu fireturi aurii a lui Argyll.

Bărbaţii din ambuscadă se priviră şi zâmbiră, aprobând din cap. Era uşor de reperat un filfizon fudul ca Argyll, chiar dacă se afla în mijlocul trupelor sale. Dar era nevoie de un dram de răbdare pentru a reuşi anihilarea efectivă a întregii forţe armate. Soldaţii lui Robbie aşteptară până când jumătate din coloană traversă râul, deoarece toţi înţelegeau necesitatea separării coloanei în două. Fără să facă nici o mişcare, muţi, numărau secundele.

Înconjurat de verii săi, Robbie îşi menţinea poziţia la râu, numărând soldaţii lui Campbell pe măsură ce aceştia îl traversau

şi urmărind cum Argyll se apropia el însuşi de râu. Nerăbdător să lovească, Robbie abia îşi putea stăpâni graba.

— La naiba, grăbiţi-vă, comandă el în tăcere.

După un răstimp care păruse egal cu o eternitate, Argyll ajunse în cele din urmă la râu. Mâna înmănuşată a lui Robbie se ridică pentru a da semnalul, acesta trecând de la om la om în întuneric, fiecare fiind atent la cel de lângă el.

Când Argyll ajunse la jumătatea distanţei în apă, mâna lui Robbie se lăsă cu repeziciune în jos, îşi înghionti calul şi strigătul de luptă al neamului Carre se auzi în noapte. O sută de războinici, urlând sângeros, cu puştile strălucind, se năpustiră peste oamenii lui Campbell, galopând afară din desişuri ca duhurile rele din iad.

Oamenii lui Argyll de-abia avură timp să se dezmeticească. Unii îşi împunseră caii în galop; cei prinşi în apă se luptau să îşi menţină poziţia la verticală. Rândurile din faţă erau izolate, majoritatea celor din spate prea departe, lăsându-l astfel pe Argyll şi garda sa izolaţi în faţa săbiilor care luaseră locul puştilor, totul într-o confuzie generală. Garda lui Argyll adoptă o poziţie de rezistenţă solidă, dar oamenii lui Carre îşi croiau drum fără să ţină cont de nimic, domici de a-şi obţine prada. Prima linie de apărare căzu, rănită de moarte, iar apoi a doua linie fu scindată, acum nemaifiind vorba doar de o vendetta între Carre şi Campbell, ci de vechea luptă între scoţieni şi englezi.

Argyll şi paza sa fură curând copleşiţi. Robbie era în mijlocul luptei sângeroase şi, când îşi puse sabia la gâtul lui John Campbell, se lăsă dintr-o dată tăcerea.

— Spune-le oamenilor tăi să se retragă sau te ucid, ordonă Robbie.

Argyll înţelegea când o bătălie este pierdută şi înţelegea, de asemenea, că nici o femeie nu merita să mori pentru ea. Făcu repede semn gornistului să sune retragerea.

— Comandă-le soldaţilor tăi să se întoarcă la Edinburgh, porunci Robbie.

Argyll se supuse.

— Iată un bărbat rezonabil, observă Robbie, punându-şi sabia la loc în teacă.

Încă în şa, cei doi bărbaţi se priveau de aproape, reprezentantul reginei fiind furios din cale-afară dar afişând un calm desăvârşit.

— În timp ce tu nu eşti deloc rezonabil, replică Argyll cu răceală. Ai fi putut să îţi obţii pământurile înapoi fără să fie necesară această exercitare de forţă. Regina este întotdeauna gata să ierte un sprijinitor al ei.

— Nu doresc iertarea reginei, spuse Robbie.

— Eşti nebun.

— Nu putem fi toţi politicieni.

— După cum văd, procesul tău este condamnat să dureze foarte mult timp, ameninţă Argyll. Ar fi trebuit să iei asta în considerare înainte să mă ataci.

— Iar tu ar trebui să iei în considerare încarcerarea ta până voi obţine ceea ce doresc, i-o întoarse Robbie.

Argyll era un bărbat inteligent; ştia că erau închisori în Scoţia unde un om putea fi ascuns şi uitat pentru veşnicie.

— Ce doreşti?

Robbie privi în sus spre el, cu o uitătură afabilă.

— Numai ce este al meu. Nu sunt lacom.

— Şi dacă obţii asta, ce urmează?

— Nu va trebui să zaci într-o groapă întunecată unde nimeni nu va putea să-ţi aprecieze dantela hainelor, preciză Robbie.

— Şi ce doreşti, de fapt?

— Două lucruri. Contesa de Kilmarnock este a mea. Stai departe de ea. Iar dacă intervii în defavoarea procesului nostru, vom avea grijă să îţi facem şederea în Scoţia neplăcută.

— Aş putea să fiu acum de acord şi să mă răzgândesc mai târziu.

— La fel şi eu.

— Aşa că aş fi nebun să te contrazic.

— Mă îndoiesc că o vei face.

Norii obscuri dezveliră acum luna pentru un moment, expunând ochilor privirea şireată a lui Argyll.

— De acord.

Robbie aprobă din cap, nefiind atât de imatur încât să-l creadă, dar interesat să câştige timp pentru a o duce pe Roxane departe.

— Vei fi escortat înapoi spre Edinburgh.

— Iar frumoasa Roxane îţi rămâne ţie.

— Ţine minte, nu accept braconieri. Un avertisment pe care îţi sugerez să îl iei în serios.

— Cum doreşti, replică Argyll pe un ton egal.

Un ton mult prea indiferent pentru a sugera altceva decât disimulare. Dar avea la dispoziţie cel puţin câteva ore ca să o escorteze pe Roxane într-un loc sigur.

●

În curând Argyll, însoţit de o escortă considerabilă, se afla pe drumul de întoarcere spre Edinburgh — unul ocolit, departe de cel pe care apucaseră soldaţii săi, care îşi cărau morţii şi răniţii spre casă. Răniţii lui Carre fură duşi la o moşie din apropiere, a unui prieten, în timp ce Robbie, cu o gardă mică, îşi continua călătoria către Edgarhope.

Satul părea părăsit şi, impacientat pe moment, Robbie se întrebă dacă nu cumva şi el şi Argyll judecaseră greşit. Dar la o inspecţie mai amănunţită zări o luminiţă la o mică fereastră. În timp ce oamenii lui rămaseră să aştepte, Robbie descălecă şi se apropie de intrarea de la bucătărie.

Uşa era închisă, aşa că ciocăni.

Lumina se stinse imediat.

El o strigă pe Roxane iar o secundă mai târziu lumânarea se reaprinse şi uşa se deschise. Roxane îl privi surprinsă.

— Ce *faci* aici?

— Aşteptai pe altcineva? spuse el cu vocea transformată instantaneu într-un mârâit de suspiciune la ideea că ea ar fi putut să-l aştepte pe Argyll.

— În acest sat îndepărtat — nu prea cred. Sunt surprinsă, atâta tot. Credeam că nu trebuie să încerci să mă vezi până în septembrie.

— Argyll pornise după tine, aşa că m-am răzgândit.

— Pornise?

— S-a răzgândit şi el. Dar trebuie să plecăm imediat. Nu se poate avea încredere în el.

— Numai puţin, a spus ea. Chiar nu am nimic de spus în privinţa asta?

— Vrei să îţi petreci următoarele luni cu Argyll?

— Aş fi fugit dacă voiam? Şi eu pot fi nepoliticoasă.

El respiră uşurat.

— Să o iau de la început. Am pornit spre sud să-i oprim pe oamenii lui Campbell, care veneau să te facă amanta lui Argyll. Acum, vrei să vii cu mine într-un loc mai sigur? În ciuda promisiunii, Argyll *s-ar* putea să se întoarcă după tine.

Un zâmbet uşor întâmpină explicaţia lui.

— E mai bine aşa.

— Învăţ, replică el cu un zâmbet larg. Deşi eşti şi tu destul de irascibilă.

— Nu reacţionez bine la ordine.

— O să ţin minte asta. Acum, că suntem din nou prieteni, murmură el, pot să întreb ce ţi-ai făcut la păr?

— A trebuit să trec drept rândaş pentru a evada din casă. Nu-ţi place aşa? cochetă ea trecându-şi o mână peste buclele scurte.

— E adorabil, rosti el cu o voce amuzată. A fost suficient de diplomatic? Deşi cred că al meu e mai lung decât al tău acum.

— Atunci o să adopt eu rolul masculin, îl tachină ea.

Ochii lui se măriră şi el rosti, scuturând din cap:

— Nici să nu te gândeşti, draga mea. (Se apropie de ea şi îi luă mâna într-a lui.) Acum chiar trebuie să plecăm.

— Eşti rănit! Exclamă ea când îl văzu în lumină.

— Blestemăţia de rană s-a redeschis. Dar nu e grav. Cât bagaj ai?

— Robbie, sângerezi.

Chiar şi în lumina stinsă a lumânării se vedea o alarmant de mare pată de sânge.

El privi în jos. Pata se extindea spre cot.

— O să-mi pun un alt bandaj imediat ce ajungem la Cheviots.

— Ar trebui să faci asta acum. Ca să nu se infecteze.

— Mie niciodată nu mi se întâmplă asta, replică el. Iubito, o avertiză, chiar trebuie să mergem acum. Ia-ţi lucrurile.

După câteva minute porniseră la drum şi continuară să călărească până la lăsatul zorilor când, preocupaţi de faptul că garda lor bine înarmată ar fi putut atrage atenţia, se despărţiră la sud de Galashiels.

— Ne îndreptăm spre Leithope Glen, se adresă Robbie oamenilor săi, unde vom fi în siguranţă. De îndată ce vă întoarceţi la Edinburgh trimiteţi-i fratelui meu un bilet în Olanda şi spuneţi-i de planurile mele. Şi să nu călătoriţi în timpul nopţii. Argyll îşi va pune spionii în alertă.

— Pădurea Mossburnford vă va proteja, cel puţin astăzi, sugeră Holmes.

Robbie aprobă din cap.

— Şi aveţi grijă de braţ, adăugă Holmes, înmânându-i un pachet de bandaje şi medicamente.

Mâneca jachetei din stofă cafenie a lui Robbie era îmbibată cu sânge.

— Oricum nu mai puteaţi continua drumul fără urme.

— Sunt conştient de asta, Holmes, rosti Robbie cu un zâmbet abia schiţat datorită durerii din braţ. Contesa va avea grijă ca ordinele tale să fie îndeplinite.

— De îndată ce ne oprim, Holmes, confirmă ea cu fermitate. Abia m-am abţinut până acum.

— Vezi?! chicoti Robbie.

— Fiţi atenţi! Chiar şi pe dealuri v-ar putea vedea o trupă de spadasini. Nu se mai poate spera în loialitatea oamenilor, de când Argyll mituieşte şi ameninţă în stânga şi-n dreapta.

— Vom fi prudenţa întruchipată.

— Le-am spus copiilor mei că îi voi revedea în două zile, spuse Roxane. Poţi trimite Ameliei un mesaj?

— Scrie-le că vom ajunge în nord peste două zile, adăugă Robbie ferm.

Roxane clătină din cap.

— Nu e necesar, Holmes. Copiii vor înţelege dacă Amelia le explică.

— Atunci spune-le că s-ar *putea* să venim la ei peste două zile, îl instrui Robbie cu hotărâre în voce.

— Vom avea grijă să o informăm, confirmă Holmes.

Cum orizontul se lumina, Robbie şi Roxane porniră la drum. Peisajul de dealuri şi râuri, punctat de mici pâlcuri de fagi şi ştejari, oferea un oarecare grad de siguranţă, dar pădurea Mossburnford era încă la o distanţă considerabilă şi mai aveau mai puţin de o oră la dispoziţie.

●

Argyll îşi plănuia răzbunarea chiar în momentul în care se întorcea în mijlocul gărzilor lui Carre, contemplând mental ţinuturile sudice cu cele mai bune ascunzişuri. O ţară mică precum Scoţia nu putea ascunde la nesfârşit un fugar. *Voi pune afişe peste tot,* cugetă el, *şi trâmbiţaşi care să anunţe că se oferă recompensă pe capul lui Robbie Carre, mort sau viu.* Tânărul conte era deja expus — ca proscris — şi fără ajutorul lui Argyll. Iar în ceea ce o

privea pe frumoasa Roxane, va plăti în alt mod pentru inconvenientele pe care i le cauzase. Şi pentru umilirea lui.

O să o biciuiască mai întâi — nu prea mult pentru a nu-i strica pielea aceea minunată, ci doar suficient pentru a-i da o lecţie de supunere. Şi probabil că va fi util şi un colan de argint în jurul gâtului, ceva de care să poată atârna un lanţ. Apoi va avea grijă ca ea să i se ofere oricând i-o va cere, oriunde o va dori. Poate îl va pune şi pe Robbie Carre să privească, dacă va fi prins de viu.

A trebuit să-şi schimbe poziţia în şa din cauza erecţiei datorată fanteziilor obscene.

●

În vremea aceasta, Robbie Carre era răpus de durere, supus la tortura de a-i fi scos bandajul. El şi Roxane găsiseră un adăpost în cabana unui pădurar, făcută din buşteni şi împletituri de nuiele.

Braţul îi era periculos de umflat, iar carnea începuse să se învineţească. Îşi încleştă dinţii de durere în timp ce Roxane îi şterse puroiul cu o bucată de bandaj umezită în alcoolul găsit în desăgile lui de la şa.

— Ai nevoie de un doctor.

— Nu vreau doctor, refuză el cu o respiraţie grea. Doamna Beattie mi-a dat o alifie. Unge-mă cu ea.

— Rana va necesita cauterizarea.

— Poţi s-o faci mai târziu. O să mă întind în lacul de la Leithope Glen. Apa face minuni la rănile purulente.

— Cât mai avem de mers până acolo?

— Încă o noapte.

— Putem porni astăzi? întrebă ea îngrijorată.

El privi la rană şi apoi la copacii deşi din jurul lor.

— Leagă asta şi o să mergem până la liziera pădurii.

Păli când îşi puse haina pe el, dar îşi reprimă geamătul. După câteva momente, aproape leşinat de durere, după ce reuşi să urce în şa, o rugă şoptit:

— Dă-mi o înghiţitură de whisky.

Numai mâinile, încleştate pe şa, îl mai ţineau drept.

Ce am făcut? se gândi Roxane cu spaimă, grăbindu-se să tragă plosca din bagajul lui. *Ar putea să moară din cauza acestei răni, şi toate numai din cauză că nu am fost destul de hotărâtă să îl resping. Aş fi putut să nu mă gândesc numai la plăcerea mea; aş fi putut, să insist ca el să piece din Edinburgh chiar din prima noapte.*

— Nu aş fi plecat, şopti el, ghicindu-i gândurile.

Ea se uită fix la el, stupefiată.

— Nimic din ce mi se întâmplă nu e din vina ta. O să-mi revin, zise el făcând un efort să-i zâmbească. Imediat ce iau o înghiţitură.

Îi întinse cu repeziciune plosca şi îl urmări cum bea jumătate din conţinut dintr-o înghiţitură.

— Aşa, zise el cu un oftat, punând dopul la loc cu dinţii. Haide, iubito, nu e aşa de rău. Am mai fost rănit. Hai să plecăm de aici.

Cu durerea adormită de alcool, culoarea feţei lui se înviora; reuşi chiar să îşi mişte puţin mâna.

— Am putea să o apucăm peste islazurile satelor? întrebă ea, conştientă de necesitatea de a ajunge repede la un loc sigur. Chiar dacă ne vede cineva, am putea să-i mituim să uite că am trecut pe acolo.

— Argyll călătoreşte cu oameni care intimidează localnicii, o preveni Robbie. Nu sunt sigur că aceştia vor rezista presiunii, cu sau fără mituire.

— Dar oamenii nu agrează trupele autorităţilor. Cred că ar trebui să călătorim azi în timpul zilei şi să ne încercăm norocul.

— Nu te contrazic, acceptă el înţelegând limitele propriei rezistenţe la durere.

Cu sau fără whisky, ştia că nu mai putea supravieţui încă o zi în şa.

— *Cum* te simţi? se interesă ea, alarmată de abdicarea lui imediată.

— Dacă leşin înainte să ajungem la Brundenlaws, leagă-mă de şa, ia-o la dreapta pe poteca spre Upper Hind şi continuă drumul spre vârful dealului, unde se termină lanurile. Trezeşte-mă când ajungem în punctul acela şi o să te ghidez eu de acolo.

— Ai nevoie de un doctor, a şopti ea.

— Nu pot să pun pe cineva în pericol din cauza mea. Şi oricum un doctor nu prea mai poate face multe în situaţia mea. Du-mă la lacul de la Leithope Glen, zâmbi el uşor, şi rostogoleşte-mă în apă.

Roxane apucă hăţurile calului iar el nu se mai împotrivi, ceea ce o îngrozi şi mai mult.

În următoarele ore au continuat să meargă în tăcere, cu excepţia vorbelor lui de „la stânga" sau „la dreapta". Nu-şi putea permite să se lase pradă groazei ci doar să urmeze obedientă vorbele lui.

De două ori zăriseră turme de oi, dar de la distanţă, iar singurul sat întâlnit fusese ocolit de ei fără incidente.

— Alarma nu a ajuns încă aici, constată Robbie cu vocea strânsă de durere. Trupele guvernamentale nu au pornit încă.

— Cât mai e până ajungem?

— Suntem mai aproape cu un sfert de milă faţă de ultima dată când m-ai întrebat asta.

Un geamăt de durere înăbuşi chicotitul lui.

— Iată lanurile! exclamă ea uşurată.

— Dă-mi plosca, comandă el abia şoptit.

Ea desfăcu tolba şi trase afară ultima ploscă, opri caii pentru o scurtă haltă şi îl ajută să bea.

— Lasă-mă să aduc pe cineva în ajutor, îl imploră ea.

Ardea de febră, cămaşa şi haina îi erau îmbibate de transpiraţie, faţa îi era cenuşie.

— Aproape am ajuns... rosti el stins, şi, cu dinţii încleştaţi, îşi mână calul înainte.

Îl urmă imediat, la mică distanţă. Poteca se îngusta pe măsură ce urcau dealul, iar ei se loveau de crengile care atârnau la joasă înălţime. Mai aveau o jumătate de oră de mers prin desiş iar ea se minuna de spiritul lui curajos care îl ţinea conştient.

Degetele lui erau albite de strânsoarea hăţurilor în tentativa de a se menţine în şa. Mica cabană de pescuit din vale, a familiei Cheviot, nu le va fi numai ascunzătoare ci şi o sursă de alcool care să-l susţină în lupta agonizantă cu durerea din corp.

Când au ajuns, în sfârşit, la mica vale unde cabana abia se zărea dintre pinii argintii care fuseseră plantaţi de un moşier „emancipat" cu multe decenii în urmă, ea realiză că tocmai fusese martora unui miraculos act de curaj.

El se îndreptă direct către micul lac de munte încadrat de flori alpine şi căzu din şa înainte ca ea să-l poată ajuta să descalece.

Folosindu-se de faptul că el nu simţea nimic, Roxane îl apucă de picioare şi îl târî centimetru cu centimetru spre apă. Îi tăie haina şi cămaşa cu pumnalul ei şi îl dezbrăcă până la pantaloni. Odată parţial dezbrăcat, îl împinse în apă. Cizmele lui se afundară în nisipul moale când ea încercă să-l ducă la o adâncime care să îi cuprindă braţul rănit. Atunci confecţionă o pernă din ambele jachete şi i-o puse sub cap pentru a i-l menţine la suprafaţă, după care se ghemui lângă el. În cele din urmă el se foi, gemând la atingerea apei reci pe camea mutilată a braţului său, dar ochii i se deschiseră doar pentru o clipă înainte să devină din nou inconştient.

Nu şi-a dat seama cât a stat lângă el, urmărindu-i respiraţia, supraveghind cu regularitate rana de parcă ar fi putut îndepărta prin voinţa ei răul pentru a-l vindeca. Dar, pe măsură ce soarele

apunea şi temperatura scădea, începu să tremure. Nu îndrăznea să-l lase pe Robbie acolo şi nici nu se punea problema să aprindă un foc în loc deschis din cauza posibililor urmăritori. Nesigură, confuză, începu să se întrebe dacă înfrigurarea corpului lui Robbie era un tratament oportun.

E mai rău pentru el să aibă febră sau îl omor cu baia asta?

Neajutorată în tentativa de a-i mişca corpul, se întreba cum o să-l care până la cabana din depărtare, dacă va trebui.

Când au apărut primele stele, se decise că trebuie, într-un fel sau altul, să-l scoată din apă, altfel riscând să îngheţe amândoi. Nu putea să îl scoată pe jumătate dezbrăcat cum era, cum nici perna improvizată nu putea să-l susţină deasupra apei.

Frustrată la culme, începu să înjure în lumina apusului.

— Ai nevoie de ajutor?

La sunetul binecuvântat al vocii lui, chiar slabe, ea izbucni în lacrimi.

El încercă să se mişte când îi auzi suspinele, ridicându-se pe jumătate în mâna sănătoasă, dar mişcarea îi provocă o durere atât de acută încât căzu la loc în apă.

Îl împroşcă cu apă şi îngenunchie lângă el pentru a-l săruta.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, murmură ea atingându-i pielea rece cu gura ei fierbinte.

— Mi-e frig, şopti el, neîndrăznind să se mişte, simţind în continuare durerea cum îi vibra în tot trupul datorită primei tentative impulsive de mişcare.

— Asta e minunat, spuse ea răsuflând uşurată, punându-şi mâna pe fruntea lui. Înseamnă ca ţi-a scăzut febra. Acum trebuie să te scot de aici.

— Am nevoie de o gură de alcool ca să mă mişc. Găseşti în cabană.

— Cum să te las singur?

— Stai liniştită că nu mă mişc de-aici, zise el, schiţând un zâmbet ştrengăresc.

Roxane se ridică cu o mişcare rapidă şi străbătu în fugă poiana până la scările dinspre verandă. Deschise uşa de perete lăsând lumina lunii să pătrundă înăuntru.

Stătu o clipă în mijlocul încăperii întrebându-se unde era alcoolul, când zări lumânări şi cremene pe o măsuţă aproape de uşă. Aprinse una şi porni cercetarea, zâmbind victorioasă la vederea sticlelor pe un raft din sufragerie.

După numai câteva momente era înapoi la lac unde-i ducea sticla la gură lui Robbie, ajutându-l să bea. După alte cincisprezece minute, anesteziat cu o bună porţie de alcool, Robbie se ridica încet în genunchi. Sprijinit de Roxane, se odihni până când respiraţia i se reglă într-un ritm normal, care îi permise să-şi controleze durerea.

— Când ajung la trei, ajută-mă să mă ridic, spuse el gemând, şi nu te opri chiar dacă ţip.

Îi mai luă câteva clipe să-şi adune puterile împotriva durerii insuportabile şi începu să numere cu ultimele picături de energie. Când ajunse la trei se apucă cu forţă de Roxane.

Sprijinit de ea, cu dinţii încleştaţi, horcăind, scăldat tot într-o sudoare rece, îşi apropie picioarele pentru a se putea susţine în poziţie verticală. Mai făcu o pauză să-şi adune puterile, timp în care se sprijini cu toată greutatea de Roxane, după care se forţă să facă un pas, apoi încă unul, şi încă unul, deplasându-se într-un stil sacadat cu privirea îndreptată spre cabană ca spre locul de salvare. Aproape inconştient, ajunse la scări unde se lăsă în genunchi, târându-se spre ceea ce-i păru un munte nesfârşit de trepte, trecu în cele din urmă şi de prag după care se prăbuşi inconştient.

Incapabilă să-l trezească, Roxane amenajă un pat din pături pe podeaua încăperii de la intrare. Apoi, cu aceeaşi tehnică experimentată deja, îl trase de picioare până la pat, îl acoperi cu alte pături şi, ştiind că fumul nu era vizibil noaptea, făcu un foc în imensul şemineu care domina încăperea.

În timp ce Robbie dormea, temperatura camerei se încălzi şi, când el se opri din tremurat, plecă după cai. Duse animalele în grajd şi le pregăti pentru noapte. Zâmbi cald, amintindu-şi de copilăria ei de la ţară când avusese grijă de ponei, de găleţile de apă cărate pentru ei, de aroma dulce şi plăcută a fânului pe care-l ronţăiau mulţumiţi.

Ceva mai târziu, după ce cărase toate bagajele în cabană, contemplă situaţia în care se aflau. Erau în siguranţă — temporar. Îşi dezbrăcă hainele ude şi se schimbă în altele uscate. Materialul moale al hainelor îi mângâia pielea catifelată. Păşi cu picioarele goale pe podeaua încălzită şi îngenunchie lângă Robbie, atingându-i fruntea cu degetele. *E mai bine*, se gândi ea. *Nici fierbinte, nici rece, iar pentru moment pare să doarmă liniştit.*

Cât timp se odihni el, căută ceva de mâncare în bucătărie. Spre încântarea ei, descoperi o adevărată comoară de alimente — rafturi cu fructe uscate, peşte afumat, ouă, câteva borcane cu turte de orz aromatizate cu scorţişoară. Le puse pe toate pe o tavă şi le aduse, împreună cu o sticlă de vin pentru ea şi încă una de whisky pentru Robbie. În timp ce cără cina aceea intimă spre holul de la intrare, îşi spuse hotărâtă că circumstanţele lor se îmbunătăţiseră în ultima oră.

Familiarizată cu viaţa la ţară, se aşeză confortabil pe podea, lângă Robbie, şi gustă câte ceva până când se trezi şi el.

— Chiar trebuie să beau ceva — vocea lui se auzi mai puternică, şi deschise ochii.

— Ai putea să şi mănânci ceva, afirmă ea ducându-i sticla la gură.

— Mai târziu, zise el şi se încordă, când ea îi aşeză capul înapoi pe perne.

— Am găsit caise uscate, marmeladă de portocale şi turte de orz. Sau preferi heringi?

— Nu acum. Încă nu sunt convins că trăiesc.

— Lacul ţi-a scăzut temperatura.

— O să mai fac o baie mai încolo. Holmes m-a învăţat despre meritele terapiei acvatice.

— Aş vrea să mănânci.

— Da, *mami*, glumi el şi zâmbetul îi străluci în lumina focului.

— Vorbesc serios. Şi nu îmi reaminti cât eşti de tânăr, murmură ea ridicând o sprânceană.

El zâmbi larg.

— Destui de mare ca să te iubesc cum trebuie.

— Nu îmi reaminti. Dacă nu erai aşa, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Cum adică? Să fiu în Scoţia şi să nu fac dragoste cu tine? Şi dacă nu era Agnes, nu ar fi aflat nimeni.

— Din nefericire, acum ştie jumătate din populaţie.

— Atunci va trebui să-i invităm la nunta noastră.

— *Chiar* că ai febră.

— Probabil. Dar mă căsătoresc cu tine, aşa că ai face mai bine să te obişnuieşti cu ideea.

— Poate că *nu vreau* să mă recăsătoresc, replică ea uşor. Te-ai gândit la asta?

— Nici măcar timp de o secundă. Am o aversiune de Covenant să trăiesc în păcat[IX].

— În mod evident, eşti convertit de curând, observă ea sardonic.

— De foarte curând, rosti el zâmbind. Şi intenţionez să îţi schimb opinia.

— S-ar putea să nu fie posibil.

— Dă-mi la dispoziţie o jumătate de oră până când alcoolul să-mi dea curaj să mă mişc şi, de îndată ce voi face asta — zâmbi el larg — te voi convinge.

— Nici măcar să nu te gândeşti!

— Mai dă-mi să beau, îi comandă el. Îmi place provocarea.

Dar, chiar şi după ce a băut, a simţit durerea atât de intens, încât nu a putut decât să ridice capul pentru ca ea să-i dea ceva de mâncare. Mai târziu în noaptea aceea, când febra i-a crescut, s-a chinuit să-l târască până la lac unde l-a cufundat iar în apa rece, vindecătoare.

Până când, în cele din urmă, au adormit extenuaţi, mână în mână.

CAPITOLUL 11

De îndată ce Argyll ajunse la porţile Edinburgh-ului, gărzile lui Carre îl abandonară şi plecară în galop fără să-i adreseze un cuvânt. Se îndreptă direct spre castelul Holyrood, debordând de furie când păşi în biroul său. Ţipă la întreg personalul, vocea auzindu-i-se de-a lungul coridoarelor ca un val de teroare. Şi, de îndată ce subordonaţii se aliniară în faţa sa, ordonă aducerea contesei de Kilmarnock sub controlul lui cât mai grabnic cu putinţă. Instrucţiunile sale erau rapide, bruşte, sistematice — fratele lui Roxane, Colter, trebuia adus de la Londra. Odată ajuns, trebuia să-şi aducă nepoatele şi nepoţii înapoi la Edinburgh. Între timp, servitorii contesei erau ţinuţi în arest la domiciliu.

— Şi aduceţi-mi-i pe cei mai buni spioni ai lui Queensberry. Vreau să compar rapoartele asupra numărului de oameni pe care Carre îi poate aduce pe câmpul de luptă.

Mai târziu, în acea zi, se întâlni cu agenţii care erau ochii şi urechile ministrului englez în Scoţia. Oamenii lui Queensberry au fost precauţi la început, neştiind de ce fuseseră convocaţi de rivalul angajatorului lor. Dar stilul direct al reprezentantului guvernamental i-a asigurat repede că nu aveau motiv să se teamă; dorea informaţii nelegate de Queensberry. Fapt pentru care au fost mai mult decât bucuroşi să-şi împărtăşească cunoştinţele spionilor lui Argyll.

— Cei din familia Carre se bucură de loialitatea tuturor celor din ţinuturile de la graniţe, afirmă omul lui Queensberry care era însărcinat cu zona sudică.

— În timp ce ţinuturile din jurul Edinburgh-ului sunt loiale tânărului conte de Greenlaw, a adăugat un altul.

— Câţi oameni pot aduna? se interesă Argyll direct.

— Patru mii, afirmă unul din ei. Poate cinci. Considerabil mai mulţi decât trupele regulate ale Scoţiei.

— Fără a mai socoti oamenii soţiei lordului de Ravensby, preciză omul care aducea informaţii legate de zona de sud-vest.

— Dă-mi un număr, mârâi Argyll.

— Încă o mie.

— O mie? De ce naiba are ea nevoie de o armată ca asta?

— Pentru a-şi proteja moştenirea de la Redesdale. O sumă frumuşică.

— Localnicii de sub Carre, în special din teritoriile Leith, ar putea ajunge la încă cinci sute, declară un bărbat mărunţel, privind amuzat expresia furtunoasă a lui Argyll.

— Iar trupele guvernamentale din Edinburgh s-ar putea să nu fie de încredere, dacă vor fi obligate să ia o poziţie între regină şi familia Carre. Contele este favoritul mulţimii din oraş, afirmă Defoe. Se pariază deja că-şi vor recăpăta proprietăţile în mai puţin de o lună.

Argyll înjură. Trupele familiei Carre erau mai numeroase decât ale sale. Le admira judecata. Ar fi putut să utilizeze forţa armată pentru a-şi recăpăta proprietăţile.

— Asta e tot, lătră el scurt, şi le făcu spionilor semn să piece.

A continuat să stea aşezat la biroul lui, cântărind cum să-şi atingă scopurile fără a angrena un război la scară largă.

●

Nici unul din oamenii lui Johnnie Carre nu dormise, sosirea lor suprapunându-se cu întoarcerea soldaţilor lui Robbie. Au fost repede puşi la curent de încăierarea avută cu oamenii lui Campbell, şi de călătoria lui Robbie către sud. Iar când apăru Holmes, în ziua următoare, acesta le-a oferit mai multe detalii despre destinaţia lui Robbie, descreţind astfel fruntea înnegurată a lui Johnnie.

— Dar este grav rănit, adăugă Holmes, şi ar fi trebuit văzut de un doctor.

— Tu şi Munro porniţi cu o trupă spre sud, împreună cu un doctor, ordonă Johnnie. Eu voi aduna oamenii în cinci zile. Ordinele au fost deja transmise. Ducele de Argyll are nevoie să îi reamintim limitele puterii lui în Scoţia.

— Care nu prevăd sechestrarea contesei de Kilmarnock, preciză Munro.

— Este o bună prietenă a noastră, murmură Johnnie. Probabil că nu a înţeles asta până acum.

— Îi vom explica noi, afirmă Adam Carre, cu un zâmbet larg. Ce bine că ne-am întors!

Inactivitatea forţată din Olanda din ultimele luni pusese la grea încercare răbdarea tinerilor membri ai anturajului lui Johnnie. Erau obişnuiţi cu stimulativele raiduri ca sport.

— Vom aştepta întâi veşti de la Robbie, hotărî Johnnie privind către Munro. Rămâi cu el, totuşi, împreună cu o gardă. Este prea impulsiv.

— Nu vrei să se întoarcă să îl provoace pe Argyll la un duel? întrebă Munro încet.

— Sub nici o formă.

— Nu cred că va mai putea călări o bună bucată de timp, observă Holmes. Aflat între rana lui şi frumoasa contesă, cabana îi va servi ca refugiu.

— Încearcă să îl ţii acolo cât de mult poţi, Munro, dispuse Johnnie.

Vărul lui îi aruncă o privire amuzată:

— Eu n-am să reuşesc, poate contesa.

— Garantat. Vorbeşte cu Roxane, atunci. Nu avem nevoie acum de nici un duel, nu avem nevoie să fie rănit din nou. După ce îl voi întâlni pe Argyll, acesta sigur o să-şi îndrepte privirile amoroase spre altcineva.

— Dacă îl plăteşti suficient. Cei din familia Argyll sunt de vânzare. Nu numai el, dar şi tatăl lui a fost la fel, spuse Kinmont, pufnind.

— Ceea ce face negocierea cu atât mai uşoară, notă Johnnie tolănindu-se în scaun.

Sprâncenele lui Munro se ridicară.

— Cât de cinic eştil

— Trăim vremuri cinice, acum că aventurile lui Darien au mers prost, cu anii de recolte proaste, cu „Actul de Înstrăinare" aproape punând Scoţia în vânzare. Toţi moşierii şi magnaţii sunt

disperaţi după *cash*. Singurii oameni cu principii sunt doar cei care au avere mare sau cei care nu au familii[XI].

— Atunci ne întâlnim întâi cu Argyll şi, dacă nu ţine...

— Vom vedea dacă John poate să se bată la fel de bine şi pe teritoriul natal... spuse Johnnie cu blândeţe.

●

Mesagerilor lui Argyll le-a luat trei zile de mers călare pentru a duce biletul acestuia fratelui lui Roxane la Londra. Precum i se ordonase, Colter plecă imediat în nord. Agenţii care stăteau de veghe la Longmuir au fost suplimentaţi cu noi soldaţi şi cu instrucţiuni de a aduce copiii contesei de Kilmarnock înapoi la Edinburgh.

●

Primele zile petrecute la cabana de vânătoare au trecut într-o binecuvântată izolare, de parcă fugarilor li s-ar fi oferit o perioadă de respiro din partea lumii. După două zile de îmbăiere în lac, braţul lui Robbie a început să se vindece. Dozele de băutură au fost diminuate de la un nivel medical la unul social şi a devenit capabil să meargă singur la lac. În timpul după-amiezelor târzii el şi Roxane stăteau lungiţi în poiana verde, încălzindu-şi trupurile la soare. Ea l-a însoţit în ultima lui cură de apă, folosind momentul pentru a-şi spăla părul şi veşmintele.

— Nu am mai stat aşa la soare de când eram copii. Priveşte acel nor, murmură ea, arătând cu mâna.

— Un urs.

— Un buchet de flori.

El întoarse capul către ea şi îi zâmbi.

— Cu siguranţă un buchet de flori.

— Nu trebuie să îmi faci pe plac. E suficient că sunt aici, singură cu tine, în soarele cald şi în liniştea care ne împresoară.

— Vreau doar să fii fericită — tot timpul.

Ea se rostogoli pe iarba parfumată şi, stând pe burtă, se întinse şi îl sărută uşor pe obraz.

— Nu am mai fost de ani de zile atât de fericită. Te vindeci, suntem în siguranţă. Te ador.

— Am putea rămâne aici, rosti el atingându-i cu blândeţe chipul şi plimbându-şi degetele prin buclele ei umede.

— Ce frumos ar fi! exclamă ea. Dacă lumea ar fi lipsită de lăcomie...

— Te referi la Argyll?

— La toţi: Queensberry, Seafield, Tweeddale, Argyll, fratele lui Archie... Lista este nesfârşită.

— Aici nu ne pot atinge, cel puţin nu până când ne decidem să plecăm.

Tristă, îşi îndreptă chipul spre el şi-i zise:

— Iar atunci totul va începe de la capăt.

— Te-a speriat.

Ea răsuflă uşor, aducându-şi aminte de spaima trasă în momentul evadării.

— Este nemilos.

— Acum nu mai eşti singură. Nu vei mai fi lăsată singură cu el niciodată.

— Argyll va sta în Scoţia cel puţin până la toamnă.

— Am suficienţi oameni să te protejez.

— Şi copiii mei?

— Da, şi pe ei. Am oameni mai mult decât suficienţi, spuse el ridicându-se încet. Dacă te temi pentru copii, putem pleca spre Amelia mâine.

— Nu, zise ea repede, ridicându-se şi ea şi mângâindu-i degetele. Sunt doar foarte îngrijorată. Vom pleca numai atunci când braţul tău se va vindeca.

— Vei putea să te relaxezi în acest timp? Dacă nu, mai bine mergem la Longmuir acum. Braţul meu e mai bine.

— Mă simt perfect! Sincer, întări ea zâmbind.

— Ştiu o cale sigură de a te face să te relaxezi, murmură el în joacă.

— Asta dacă nu leşini de efort.

— Nu cred că voi leşina.

Privirea ei se înăspri.

— Nu, Robbie. Fii rezonabil. Abia dacă te poţi mişca, şi dacă ţi se deschide rana...

— Atunci mai bine te îmbraci. Priveliştea ta întinsă în iarbă ca a unei nimfe acoperite de rouă este al naibii de îmbietoare.

Ea se uită după hainele care erau întinse pe un tufiş la uscat şi care încă mai erau ude.

— Sau ai putea să îmi dai un sărut, sugeră el.

— Par eu a fi atât de naivă? întrebă ea privind precaută la erecţia lui vizibilă. O să-mi pun nişte haine din cabană, decise, ridicându-se în capul oaselor.

— Ei, la naiba, nu te obosi. Mă voi controla.

— Eşti sigur? Este spre binele *tău*, adăugă ea pe un ton doct.

— Da, doamnă, replică el pe un ton de ironică obedienţă.

— Nu ţi-o lua în cap.

— Nu mi-o iau, zise el însă se întoarse pe partea cealaltă fixând un punct îndepărtat de pe lac.

— Am mai văzut copii bosumflaţi, iubitule, observă ea, lungindu-se înapoi pe iarbă şi închizând ochii, iar cea mai bună metodă este ignorarea unei astfel de atitudini.

— Păcat, murmură el, tocmai când doream să-ţi sug sfârcurile... până când ţi-ai fi dat drumul.

La vorbele lui, sfârcurile i se întăriră ca nişte creste ferme, patima din vocea lui apelând o mie de receptori senzuali.

— La naiba! înjură ea şoptit, închizând ochii şi mai mult, de parcă ar fi vrut să se protejeze împotriva promisiunii lui.

— Nu am nevoie decât de aprobarea ta, marşă el, recunoscând reacţia sexuală cu un ochi de cunoscător.

Rostogolindu-se uşor pe o parte, cu grijă să nu atingă rana, se întinse lângă ea. *Este încântătoare,* gândi el, privind transformările subtile generate de cuvintele sale. Pielea îi devenise de un roz strălucitor, sfârcurile erau tari, în aşteptare, respiraţia i se schimbase, iar picioarele se desfăcuseră într-o mişcare neastâmpărată, de parcă l-ar fi invitat între ele.

— Sau mai bine să intru încet în tine, declară el, să văd cât de departe pot merge, cât de mult ar lua ca să ajungem la momentul acela ademenitor în care suspini.

— Opreşte-te, Robbie!

Vocea ei era forţată, mâinile se încleştaseră de-o parte şi de alta a corpului, ochii i se închideau strâns pentru a rezista tentaţiei, dar nu se ridică să piece. Aşa că el continuă:

— Nici măcar nu ar trebui să mă mişc. Ai putea să vii peste mine. Braţul meu nu va fi solicitat, şi tu vei putea să vii de câte ori vei dori, spuse el cu o voce care se afunda din ce în ce mai mult în simţurile ei. Gândeşte-te cât este de bine când te ating, când micul tău clitoris vibrează, cum senzaţia de penetrare dintre picioare se împrăştie prin tot corpul ca un extaz lichid. Şi cum, de fiecare dată, ţipi la sfârşit.

Buzele ei tremurară la această descriere lascivă, şi o nevoie debordantă îi invadă simţurile.

— Mi-ai face o favoare. După...

— Nu, spuse ea ascuţit, dar încă nu îndrăznea să privească spre el şi nici nu plecă — lucruri de care el luă seamă.

— Simt că sunt pe punctul de a exploda dacă nu ajung la orgasm, susură el. După aceste zile de celibat, aş putea să te umplu de râuri de spermă.

— Robbie, te rog, şopti ea, nu trebuie să faci asta.

— Sunt aşa de excitat încât mă doare. Iubito... priveşte!

Nemaifiind capabilă să reziste, îşi întoarse capul către el, îi zări lungimea splendidă şi se înroşi ca focul. Penisul erect se

sprijinea de abdomenul lui, cu venele pulsând, cu vârful lucind în lumina soarelui, dimensiunea magnifică intoxicându-i simţurile.

Nici ea nu mai avusese orgasm... de zile întregi.

— Dacă aş fi de acord, va trebui să stai nemişcat.

— Îţi promit, îşi dădu el repede acordul, propria lui excitare învingând durerea din braţ. Vino mai aproape de mine, şopti el, ca să te pot atinge.

Ezită doar un moment, până să se decidă să se abandoneze dorinţelor ei camale. Dar se mişcă mai aproape de el, cu un geamăt scurt, deoarece labiile ei umede, pulsânde, se frecară una de alta, într-o fricţiune abundent camală.

Satisfăcut de exclamaţia ei fervent㠹 el însuşi fiind nerăbdător, se lăsă pe spate, în aşteptare.

— O să te fac să plăteşti pentru asta, într-o bună zi, îl ameninţă ea, ridicându-se în genunchi, corpul ei trădător înfierbântându-se la vederea mărimii lui ostentative.

— De ce să nu-mi plăteşti *acum*? murmură el seducător, susţinând-o cu mâna sănătoasă în timp ce ea se aşeza deasupra lui. În orice mod vei dori.

— Şi dacă leşini? întrebă ea legănându-se pe coapsele lui.

— Nu cred, inima îmi bate de trei ori mai tare.

Nu mai avea nimic din figura de invalid. Corpul musculos strălucea în soare, cu o virilitate flagrantă a tinereţii, potent, intens. Chiar şi cu braţul bandajat forţa lui brută era palpabilă.

— Nu ar trebui să facem asta, rosti ea, un fragment din raţiune părând să se deştepte în febra excitării. Eşti absolut *sigur*?

— Tu nu eşti? insinuă el, urmărindu-i linia taliei cu o atingere blândă.

Ea respiră adânc.

— Nu sunt încă total dusă.

— Chiar aşa? zise el alunecând cu mâna în jos, strecurând două degete în vaginul ei. (Zâmbetul lui larg era impudic, neruşinat

de vesel.) Dar eşti pregătită, aşteptând să simţi înăuntru asta, murmură el strecurând un al treilea deget în sus, pe peretele umed şi fierbinte, palpându-l încet.

Ea tremura la atingerile lui, cu mintea în tumult, dorind simultan ca el să se oprească şi să continue. Dar mesajul lui delicat îi împingea simţurile pe marginea prăpastiei senzoriale, degetele lui lungi şi subţiri având o experienţă magică, astfel încât toate rezervele ei se stinseră în faţa extazului care îi invadă creierul.

Îşi scoase degetele uşor afară din ea, o împinse pe genunchi, sprijinindu-şi erecţia în sus, în timp ce cu arătătorul şi mijlociul îi îndepărta labiile pentru a-l primi înăuntru. Împinse cu atenţie vârful întărit în despicătura pulsândă şoptindu-i:

— Ai grijă acum, când te laşi în jos.

Ea avea ochii pe jumătate închişi, creierul fiindu-i asaltat de consumarea actului.

— Da, da, şoptea ea, pustie de orice altceva decât de nevoia ei nesăţioasă.

— Încet, o preveni el, oprindu-i mişcarea tumultoasă, cu mâna între picioarele ei.

Ea încercă să-i dea mâna la o parte dar el îi spuse:

— Nu încă, şi o opri ferm după care-i dădu drumul în jos puţin câte puţin. O să te răneşti.

Simţi un uşor discomfort la atingerea mâinii lui care o reţinea, după care amândoi se abandonară în valul plăcerii lichide.

— Nu mă vei răni. Robbie, te rog, nu mai pot aştepta, este prea încet, o să mor dacă...

— Nu o să te las atât de mult, promise el. Priveşte-mă, iubito, priveşte, îi spuse mai lăsând-o puţin în jos.

Şi când ea deschise ochii cu ezitare privind în jos spre el, adăugă:

— Numai prima dată. După asta va fi totul bine.

— Mi-e bine *acum*, spuse ea luptând împotriva gestului de reţinere.

— Încă un minut, iubito, te rog, o alintă el, nefiind sigur dacă celibatul era singura cauză a supraexcitării sale.

A trecut mai puţin de un minut, timp în care fiecare senzaţie fusese alimentată până la limita insuportabilului, timpul părând suspendat, oprit în loc, penetrarea deliberată a lui Robbie fiind ţinta febrilă a fiecărui nerv, a fiecărei celule a creierului.

Poate că amândoi erau inconştienţi când el s-a oprit, în cele din urmă, în stadiul în care îşi dorea să rămână, când ea a depăşit limitele finite ale extazului, când căldura soarelui nu i-a mai atins. Uitaseră de braţul rănit al lui Robbie, de planurile legate de convalescenţă. Numai plăcerea pură conducea.

Cu respiraţia întretăiată, el a făcut o pauză:

— Eşti...

— Nesăţioasă, a şoptit ea, cu ochii aprinşi.

— Cât de neobişnuit! a comentat el cu un zâmbet obraznic.

— Aşa că du-mă unde vreau să ajung.

Şi aşa a şi făcut, într-un ritm susţinut care cerea, incita, aprindea, aţâţa, împingându-i pe amândoi spre un orgasm sălbatic, devastator, care îi aruncă într-un vârtej.

După ce pulsul le reveni la normal, îşi dădu părul ud la o parte de pe fruntea transpirată şi deschise ochii să vadă perfecţiunea lumii — o lume în care iubita lui Roxane era în imediata apropiere.

— M-ai salvat, murmură el cu satisfacţie în glas.

— Ne-ai salvat pe amândoi, frumosul meu iubit, şopti ea, încă sub amintirea dulce a orgasmului.

— Eşti o călăreaţă grozavă, rosti el cu un zâmbet plăcut.

— Dacă am unul din cei mai buni armăsari sub mine, replică ea cu o privire aproape răutăcioasă de sub buclele încâlcite.

— Singurul armăsar la care ai dreptul, mârâi el.

— Vrei să spui, poate, singurul pe care îl doresc.

— Şi asta, confirmă el. Putem delimita proprietatea în următoarele ore de călărie.

— Ore? întrebă ea cu ochii aprinşi de dorinţă nestăvilită.

— Ore, confirmă el cu blândeţe.

— Te rog să notezi că eu sunt deasupra, murmură ea.

— Numai temporar.

De-a lungul după-amiezii de vară, variatele lor stări contradictorii au fost dezarmate, temperate şi calmate în cele mai încântătoare moduri.

Iar mai târziu, în mijlocul evenimentelor amoroase, când Robbie a susţinut-o în poziţie superioară, ea l-a privit din adâncurile languroase ale senzaţiilor şi a murmurat:

— Ce puternic eşti!

— Atât cât trebuie ca să intru în tine, *my lady*, a spus el.

●

Şedeau în faţa focului din şemineu, când auziră zgomot de cai; o secundă mai târziu, se auzi în noapte strigătul de luptă al familiei Carre.

— Probabil s-a întors Holmes, comentă Robbie cu un zâmbet.

— Cu mâncare, sper. Nu sunt bună ca bucătăreasă.

— Ai fost mai bună decât mine dar, totuşi, Holmes găteşte foarte bine.

După câteva momente, Robbie şi Roxane stăteau pe verandă privind grupul de bărbaţi călări ce străbăteau poiana.

— Îmi dau un sentiment de siguranţă, observă Robbie cu un zâmbet vag.

— Da, întări şi Roxane simţindu-se mult mai liniştită acum.

După puţin timp, masa din sufragerie era înconjurată de cei din clanul Carre şi se schimbau amabilităţi în timp ce carafele cu alcool se plimbau de la unul la altul. Roxane şedea lângă Robbie, mână-n mână, şi toţi au putut observa frecventele surâsuri îndreptate

către ea. Toată lumea din clan înţelegea cât de implicat este în această relaţie cu frumoasa contesă.

— Deci — dori să ştie Robbie, de îndată ce află toate detaliile întoarcerii lor din Olanda — care sunt planurile lui Johnnie?

— Să-ţi salveze pielea, pe moment, răspunse Adam râniind.

— Se îngrijorează prea mult. Nu am nevoie să fiu salvat de nimeni.

— Atunci, să-ţi confere protecţie, interveni Munro. Argyll va încerca să se răzbune crunt. Fratele tău a convocat toate forţele.

— Serios?

Robbie îi privi surprins pe deasupra paharului său.

— Ca măsură de precauţie, explică Holmes.

— Împotriva cui? întrebă Robbie, îndreptându-şi spatele.

— Referitor la discuţia sa cu Argyll.

— În regulă atunci. Argyll trebuie să-şi înţeleagă foarte bine poziţia în Scoţia. Nu a fost trimis aici pe post de Dumnezeu.

— Cred că Johnnie intenţionează să îi explice lucrul ăsta, preciză Munro.

— Împreună cu o propunere care s-ar putea dovedi lucrativă, adăugă Adam.

Robbie privi către Roxane şi zâmbi.

— Sunt sigur că va fi dispus la compromis pentru o sumă potrivită, murmură Munro. Aşa că odihneşte-te aici până când ţi se vindecă braţul, iar la întoarcerea ta Edinburgh-ul se va dovedi un oraş mai prietenos.

— Audierile la tribunal sunt *en train*?

— Johnnie a venit pregătit să elibereze fondurile comercianţilor şi burghezilor din băncile voastre din Rotterdam în schimbul unei decizii favorabile.

— Vrea să contribuie şi în Parlament, nu-i aşa?

— A fost invadat cu solicitări de la cei din Partidul Naţional.

— Acum că Hamilton umblă cu cereri ba la francezi, ba la englezi.

— Exact, adeveri Munro cu o grimasă.

— Deci, sunt în vacanţă.

— Toţi suntem în vacanţă, replică Munro.

Robbie făcu ochii mici şi izbucni în râs:

— Voi avea atâţia gardieni?

— Johnnie se teme să nu fii prea impulsiv.

— Că el nu a fost niciodată, replică Robbie batjocoritor.

— Speră că experienţa lui te-ar putea salva de la dificultăţi.

— Ascultă-l, te rog, interveni Roxane.

— Totuşi va trebui să plecăm după copiii lui Roxane.

— De ce să nu mergem noi? propuse Munro.

— Sau aş putea să merg eu, sugeră Roxane.

— Nu atâta timp cât e Argyll în ţară, se impuse Robbie cu bruscheţe.

— Când trebuie să plecaţi? întrebă Munro, distingând unda de impunere din vocea lui Robbie.

— În opt zile.

— Atunci, toţi vom avea o scurtă vacanţă, replică el binedispus. Peştii muşcă?

În zilele următoare, în ciuda gărzii numeroase din preajmă, Robbie şi Roxane au fost lăsaţi singuri. În prima zi, Robbie petrecuse o oră sau mai mult cu oamenii săi, înainte de trezirea lui Roxane, pentru a se pune la curent cu ultimele evenimente din Edinburgh. Dar le explicase foarte clar că dorea să aibă intimitate şi, când micul dejun al lui Roxane fusese gata, i-l adusese el însuşi sus în cameră, cu un sărut.

Adesea călăreau dimineţile, când roua era proaspăt depusă pe pământ, luând cu ei un coş de picnic, şi stăteau lungiţi pe iarba

dealului din susul cabanei simţindu-se de parcă erau singuri pe pământ. Găsiseră un alt lac mic, curat şi rece, unde înotau şi tratau braţul lui Robbie şi făceau dragoste, cu trupurile alunecând unul de altul, căldura lor făcându-i indiferenţi la frigul din apă. Preţuiau timpul petrecut împreună deoarece amândoi ştiau că, oricât de mult doreau să li se îndeplinească visele, nesiguranţa şi pericolele lumii exterioare se vor interpune între ei în curând.

Au dormit lângă lacul montan în noaptea dinaintea plecării spre Longmuir, dorind să fie singuri, conştienţi că scurta lor idilă se apropia de sfârşit. În lumina dimineţii au înţeles că trebuia să se întoarcă în oraş.

— Argyll va fi curând gonit din vieţile noastre, afirmă Robbie, încercând să calmeze neliniştea lui Roxane. De îndată ce se întoarce din vest, Johnnie intenţionează să se întâlnească cu el. Vieţile noastre vor fi mult mai plăcute după aceea.

— Nu ar fi minunat? murmură Roxane cu capul sprijinit de umărul lui Robbie.

Stăteau într-un pat din blănuri în care le era foarte cald, în ciuda aerului rece de munte, iar stelele străluceau ca nişte briliante pe catifeaua neagră a cerului.

— Nu e doar un vis, iubito.

— Sper să ai dreptate, spuse ea, realizând că nu va uita niciodată furia oarbă a lui Argyll din noaptea aceea.

Cum nu uitase ameninţările sinistre ale lui Queensberry. Iar când oamenii puternici sunt asmuţiţi unul împotriva altuia, nu se poate prezice rezultatul.

— Am dreptate, zise el cu fermitate. Aşa că va trebui să stabilim data nunţii.

Zilele de la cabană fuseseră atât de perfecte încât ea nu mai avea nici o rezervă faţă de ideea de căsătorie.

— Eşti sigur că vrei să îmi preiei şi ceata neastâmpărată de copii?

— Sunt sigur de asta cu mult timp înaintea ta, iubito.

— Sunt foarte tentată, şopti ea, înţelegând că iubirea ei pentru el era o certitudine.

— „Tentată" este suficient pentru mine. Hai să zicem, săptămâna viitoare.

— Săptămâna viitoare?

— Spune da, sau o să te ţin prizonieră în această poiană din munţi.

— Şi asta este tentant, murmură ea jucăuş.

— Aştept...

— Da, şopti ea fericită.

Strigătul lui de exaltare se auzi în noaptea înstelată, formând ecou peste dealuri şi văi, făcând câinii de la cabană să latre.

Ea începu să râdă.

— O să te fac fericită, iubita mea Roxie, promise el vesel şi tandru. Timp de un milion de ani...

CAPITOLUL 12

— Angus este bolnav, nu ar trebui supus unei călătorii lungi, imploră Amelia. Cel puţin lasă-l pe el cu mine, dacă trebuie într-adevăr să-i iei pe ceilalţi.

— Va fi bine, replică Colter Forrestor, scuturându-şi mâneca de praf. Trimite şi toţi servitorii. Unde naiba e trăsura aia? Nu am toată ziua la dispoziţie să fac pe dădaca pentru plozii lui Roxane, spuse şi privi încruntat, pe deasupra lanurilor, spre grajduri.

Copiii lui Roxane erau adunaţi pe drumul care ducea spre Longmuir, îmbrăcaţi cu hainele de călătorie, cu ochii măriţi de teamă, ţinându-se strâns unul pe altul de mâini. Jeannie îl ţinea pe micul Angus lipit de ea, încercând să-l liniştească când el tuşea, cu faţa înroşită de febră.

— Cel puţin lasă-mă să vin şi eu, se plânse Amelia. Promit să-i explic lui Argyll că eu am insistat. Nu te va învinovăţi pe tine.

Şi-ar fi dorit cu disperare ca David să fi fost acasă să se confrunte cu fratele cel arogant al lui Roxane. Dar era plecat la vânătoare şi venirea lui nu era aşteptată până a doua zi.

— Uite ce e, Amelia, îţi spun nu pentru prima dată, ci pentru a zecea oară, cred. Acum dă-te naibii la o parte din calea mea sau pun să te târască în casă!

Mic şi slab cum eşti nu ai putea să mă cari tu, gândi ea răutăcios, dar şi-a dat seama de inutilitatea eforturilor ei aşa că a mers la copii pentru a încerca să îi ajute cum putea. Le-a vorbit pe un ton jos, promiţându-le că va veni şi ea la oraş şi că va avea grijă ca mama lor să fie imediat informată de răpirea lor.

— De ce ne face unchiul asta? întrebă Jeannie pentru a zecea oară de parcă spera să primească un răspuns consolator.

— E de partea englezilor, ca şi Argyll. Aşa că urmează ordinele de la ministerele din Londra. Dar voi găsi o cale să vă readuc la mine de îndată ce ajung la Edinburgh. Încercaţi să nu vă îngrijoraţi prea tare şi aveţi grijă ca lui Angus să-i fie cald şi să bea multe lichide.

Era îndurerată, ea însăşi înspăimântată, dar încerca să nu-i alarmeze pe copii şi continua să le vorbească pe un ton pe care îl spera calm:

— Colter nu face decât să urmeze nişte ordine. O să clarificăm asta de îndată ce se va putea.

— Mama nu-l place pe Colter, a murmurat Jeannie.

— E o jigodie laşă, mârâi Jamie. Ar trebui să-l provoc la duel.

— Nu, nu, nu face nimic din ce l-ar putea înfuria, dragule, îl linişti Amelia. E irascibil după zilele de călătorie călare de la Londra.

— E un filfizon nenorocit, şuieră Jamie şi toţi ceilalţi copii îl îngânară.

Uniforma unchiului lor era atât de împopoţonată încât cu dificultate puteai să-ţi dai seama că era doar un simplu soldat. Avea o haină de catifea drapată cu broderie, pantaloni cu panglici aurii, mănuşi albe, mai potrivite unei săli de dans decât pentru călărie, iar peruca din cârlionţi elaborat aranjaţi era ridicolă în acel mediu rural.

Dar aveau ochii înlăcrimaţi când se urcaseră în trăsură iar Amelia suspinase în timp ce le făcea semn cu mâna.

Privise în urma lor până trăsura dispăruse la orizont, iar după aceea îşi chemase majordomul din grămada de servitori adunaţi în faţa uşii.

— Pregăteşte caii în zece minute. Trebuie să vii cu mine, Crauford, fiindcă David lipseşte. Adu toţi banii pe care-i găseşti şi trimite un mesaj lui David ca să ne urmeze imediat.

Trimisese şi după camerista ei pe care o instruise să-i împacheteze doar strictul necesar unei călătorii la oraş.

La numai douăzeci de minute mai târziu, ea şi Crauford încălecaseră pe cei mai buni cai şi porniseră în galop după copii, iar după o oră ajunseseră trăsura din urmă. Avură grijă, totuşi, să rămână la o distanţă de la care Colter şi soldaţii săi să nu-i vadă, şi au continuat urmărirea copiilor până la Edinburgh. După ce au intrat în oraş, Amelia i-a comandat majordomului să rămână prin preajmă până când îşi va da seama de destinaţia lui Colter, iar apoi

să vină să-i raporteze. Ea se îndreptă către taverna lui Steil, al cărei proprietar era ştiut ca fiind loial familiei Carre.

În ciuda orei înaintate, Johnnie primi mesajul Ameliei, iar zece minute mai târziu venea un servitor la ea.

Urmară împreună un circuit alambicat pe străzile întunecate, oprindu-se din când în când pentru a vedea dacă nu sunt urmăriţi şi, nu după mult timp, ajunse să se salute cu Johnnie.

— Sper că nu ţi-am înţeles bine mesajul, rosti el, vădit tulburat.

— Din nefericire, este exact. Argyll a dispus sechestrarea copiilor lui Roxane.

— Isuse! mârâi Johnnie, cu mintea căutând deja posibilele mijloace de a-i redobândi. Povesteşte-mi, o rugă, invitând-o să ia loc.

— Colter a apărut cu o trupă de soldaţi de-ai lui Argyll şi pur şi simplu i-a luat. Iar Angus este bolnav.

— O să trimit imediat un mesaj lui Argyll, replică Johnnie. O să-i recuperăm cu maximă urgenţă. Nu te îngrijora.

— Îţi mulţumesc din suflet, spuse ea cu ochii dintr-o dată umpluţi de lacrimi. Slavă Domnului că eşti aici!

Nu îl întrebă cum şi de ce, era doar mulţumită că găseşte în el un salvator.

— Voi trimite un servitor să te conducă acasă, şi nu-ţi mai face griji. Voi lua măsuri ca cei mici să fie eliberaţi.

— Crauford a urmărit trăsura. Se va întoarce la localul lui Steil cu informaţia privind destinaţia lor.

— Bine. Te-ai descurcat de minune. Acum lasă-mă pe mine să preiau sarcina, zise lordul Ravensby, deja elaborând în minte cuvintele mesajului către Argyll. Nu îndrăznesc să pornesc o ceată călare în noaptea asta — nu vreau ca cei mici să fie răniţi în timpul atacului. Cred că e mai bine să vorbesc întâi cu Argyll.

Imediat ce Amelia a fost condusă, Johnnie l-a chemat pe Kinmont pentru a duce mesajul lui către Argyll.

Dar Kinmont se întoarse cu ştiri nesatisfăcătoare.

— Argyll nu este acasă. Iar subalternul lui nu ştie unde este. Probabil la vreo doamnă, schiţă el o grimasă. I-am dat douăzeci de lire ca să-i înmâneze lui Argyll scrisoarea imediat ce va reveni.

— Nu putem aştepta, dacă Angus e bolnav. Dă-le de ştire cercetaşilor. Vreau ca Argyll să fie găsit.

Argyll a fost localizat în mai puţin de o oră şi, de îndată ce citi mesajul lui Johnnie, o părăsi pe doamna în al cărei pat se găsea cu o privire de parcă i-ar fi fost un partener.

În zorii dimineţii cei doi bărbaţi se întâlniră singuri, pe teren neutru, fără anturaj. Sosiseră în faţa altarului de la biserica Tolbooth neînarmaţi, conform convenţiei.

— Aş putea să te arestez, îl ameninţă Argyll.

— Dar asta nu ar fi atât de profitabil pentru tine, replică Johnnie ştiind ce-l adusese pe Argyll acolo singur; oferta lui fusese înaintată discret, dar tentaţia banilor era clară.

Argyll se îmbrăcase cu uniforma: haina roşie, medaliile din războaiele continentale, sabia cu mânerul decorat — toate embleme ale servituţii sale faţă de englezi, dar Johnnie se întrebă pentru o clipă cum era omul care îşi trădase ţara.

— Cât de profitabil? întrebă Argyll direct.

Acest tip de om, reflectă Johnnie cinic. *Din fericire, genul care îmi este util în cea mai mare măsură în acest moment.*

— Spune-mi ce crezi despre o ofertă de cincizeci de mii de lire. În monedă engleză, desigur[XII].

— Dacă m-aş însura cu Roxane aş obţine jumătate din suma asta şi pe contesă.

— Din nefericire, eşti deja căsătorit.

— E bolnavă[XIII].

— Deci ţi-ai făcut planuri deja.

— Orice om rezonabil şi-ar fi făcut.

— Atunci un bărbat rezonabil ar lua în calcul o sumă de şaptezeci şi cinci de mii de lire?

— O sută, iar trupele tale dispersate într-o săptămână. În plus, ţine-ţi fratele în lesă. Nici o femeie nu merită un duel.

— Copiii contesei vor fi eliberaţi imediat?

— După ce primesc banii.

— Ne întâlnim la apartament cu fondurile.

Deoarece Angus era bolnav, nu-şi putea permite nici un fel de întârziere.

— Te invidiez pentru lichidităţile de care dispui, zise Argyll.

— Aceste lichidităţi vor fi ale tale când vei dori, replică Johnnie, care tocmai de aceea avea bănci.

— Mi s-a spus că unul din plozi e bolnav.

Remarca asta îl alarmă pe Johnnie. Dacă Argyll fusese informat, însemna că starea lui Angus nu era deloc bună.

— Atunci sugerez să nu mai pierdem timpul.

— Fără soldaţi.

— Doar un bărbat care să mă ajute să car monezile.

Fiecare din cei doi ştia că celălalt îşi va păstra un as sub mânecă, dar fiecare deţinea ceva ce celălalt îşi dorea. Aşa că, pentru moment, erau de acord.

Johnnie însuşi a condus trăsura cu care au mers la apartamentul unde erau copiii, iar el şi Kinmont au cărat banii în casă în trei transporturi. Numai după ce ultimul sac a fost depozitat, Argyll i-a dat cheia lui Johnnie.

— Sus, a indicat el scurt.

— Ca precauţie, a replicat şi Johnnie arătând către Kinmont care ţinea două puşti îndreptate către Argyll.

În timp ce vărul său îl păzea pe şeful clanului Campbell, Johnnie fugise pe trepte şi descuiase uşa de la camera de sus a apartamentului.

Copiii stăteau într-un grup strâns în jurul lui Jeannie, care îl ţinea pe Angus în poală. Când Johnnie păşi în cameră, gemenii alergară către el, cu feţele în lacrimi.

— Unchiule Johnnie, ajută-ne, te rugăm, ţipară ei deodată. Angus e aşa de nemişcat şi palid!...

— Ne-au luat servitorii — suspină Jeannie — iar Angus nu se mai mişcă de mult timp.

— O să-i facem rost de un doctor în zece minute, promise Johnnie, ridicându-l pe micuţ în braţe. Acum urmaţi-mă. Kinmont este jos şi poate să ne ajute, preciză el ducându-l încet pe Angus în josul scărilor.

Îi urcă pe copii în trăsură.

— De îndată ce vine şi Kinmont plecăm. Numai un minut, mai zise el închizând uşa trăsurii.

Intrând în camera unde Argyll stătea sub supraveghere, Johnnie îl cercetă cu o privire rece şi gravă.

— Dacă băieţelul moare, Argyll, voi avea grijă ca şi tu să mori. Nu e o ameninţare în van, aşa că ai face mai bine să te rogi pentru însănătoşirea lui.

Urmat de Kinmont, se întoarse şi plecă din faţa acelui bărbat demn de dispreţ care conducea Scoţia în numele reginei Angliei.

●

După câteva minute Angus fusese culcat în pat iar doamna Beattie deja îi pregătea o cană de lapte fierbinte. Un servitor fusese trimis după doctor iar Johnnie îi alina pe copii cât de bine se pricepea.

— Doctorul va sosi în câteva minute. Doamna Beattie ştie cum să vindece pe oricine, şi deja am trimis după mama voastră.

— Îţi mulţumim, rosti Jeannie grav, aşezată la capul lui Angus pe care îl ţinea de mână.

Semăna atât de bine cu mama sa când era tânără, încât Johnnie îşi aduse aminte de adolescenţa lui, când el şi Roxane pescuiau şi călăreau împreună cu verişorii lor, Drummond şi Jamie.

— Angus trebuie să bea foarte multe lichide, aşa ne-a spus mătuşa Amelia.

— Să vedem dacă poate bea o gură de apă până să vină doamna Beattie înapoi, spuse Johnnie turnând puţină apă într-un

pahar, sperând să poată face ceva pentru detensionarea atmosferei. Uite, lasă-mă să-l ţin eu puţin şi o să vezi că o să bea.

Când Johnnie îi ridică uşor capul, ochii copilului se deschiseră puţin, îngroziţi — până când îl zări pe Johnnie. Încercă să zâmbească dar ochii îi erau plini de lacrimi.

— Vreau la mama, şopti el pe un ton piţigăiat.

— Vine imediat, murmură Johnnie. Jeannie vrea să bei ceva acum, ca să te faci bine.

Ascultător, Angus deschise gura dar sorbi cu dificultate.

— Vreau la mama, repetă el răguşit, cu gâtul congestionat, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Va veni în curând, îl asigură Johnnie.

Doamna Beattie intră în viteză, purtând o tavă plină de căni şi vase, toate fumegânde.

— Acum vom avea grijă ca acest micuţ să se facă bine imediat, declară ea veselă, venind către pat. Şi fraţii şi surorile tale pot bea şi ei din această ciorbă şi limonadă, mai zise ea aşezând tava lângă pat. Vrei întâi limonada, sau o gură de ciorbă cu turtă de orz?

Veselia şi optimismul ei schimbară atmosfera din jur şi, după câteva minute, micul Angus se hrănea cu ciorbă şi limonadă, doamna Beattie dându-i lingură după lingură, în timp ce le spunea copiilor poveşti cu fantome şi oameni ciudaţi.

Doctorul sosi cu o geantă plină de medicamente şi, la scurtă vreme după aceea, Angus dormea liniştit, ajutat de o mică doză de laudanum. Paturile fuseseră aranjate pentru copii, Jeannie dormind în aceeaşi cameră cu Angus, împreună cu doamna Beattie. Johnnie şedea într-un scaun lângă pat, simţindu-se responsabil de soarta copilului în absenţa mamei.

Până în zori respiraţia lui Angus se îmbunătăţise — suficient ca să îndepărteze temerile tuturor. Când ceruse turte de orz, după micul-dejun, sora lui se lumină la faţă.

— Se simte mult mai bine, şopti Jeannie către Johnnie în timp ce o priveau pe doamna Beattie cum îl aşeza pe Angus în patul

proaspăt făcut. Ieri nu a vrut să mănânce nimic, nici măcar o prăjitură dată de Amelia la plecare.

— Ciorba de vită a doamnei Beattie vindecă pe oricine, spuse Johnnie cu un zâmbet. Mama ta va fi încântată.

— Nu şi unchiul Colter, se strâmbă fetiţa.

— Nu o să vă mai necăjească.

— L-ai gonit?

— Nu tocmai, dar cred că ordinele i-au fost schimbate. Nu aş fi surprins dacă acum este în drum spre Londra.

Dar nu era aşa. De fapt, Colter îl luase la întrebări pe Argyll. Cu o aroganţă care îl enervă pe acesta.

— De ce naiba am fost zorit de la Londra să aduc odraslele lui Roxane dacă oricum au fost trimise înapoi?

— Dacă trebuie să ştii asta, o să-ţi spun, replică Argyll cu răceală, întrebându-se ce văzuse Marlborough în acest om.

Dar ţinând cont că el şi Marlborough se detestau reciproc, nu merita să disece un astfel de detaliu legat de tânărul conte de Garrin.

— Atunci, sunt liber să mă întorc la Londra? întrebă el cu aroganţă, ridicându-şi bărbia peste dantela scumpă de Flandra care îi forma gulerul. Biroul lui Marlborough este foarte ocupat cu campania.

— Nu încă, rosti Argyll. Încă mai am nevoie de tine.

— Pentru ce, te-aş ruga să-mi spui? Nu primesc des însărcinări de dădacă.

— O să-ţi dau ce însărcinări poftesc, Forrestor. Sau ai uitat care ţi-e rangul?

— Nu, domnule, murmură Colter, cu un şuierat aproape imperceptibil în voce. Sunt la dispoziţia dumneavoastră, *sir*.

— Să ţii minte asta.

Şi îi făcu un semn din mână să iasă.

Bosumflat şi iritat, Colter îşi petrecu după-masa bând cu ofiţerii. Pe seară, porni pe Royal Mile spre castelul Kilmarnock,

unde îşi stabilise reşedinţa. Trebuia să se îmbrace elegant pentru distracţiile nopţii.

•

Călătoria spre nord de la cabana de pescuit fusese uşoară, pasul fiind dictat doar de nevoia de a ajunge la Longmuir în cea de-a patruspre zecea zi. Iar grupul avea destul timp la dispoziţie.

Robbie şi Roxane, înconjuraţi de oamenii din clan, călăreau într-un trap lejer. Zilele erau splendide, soarele — cald, agitaţia politică din Edinburgh şi Londra păreau departe de acea frumuseţe aromată a peisajului verde. Roxane călărea cu buclele scurte strălucind în soare. Iar ea şi Robbie îşi zâmbeau cum îşi zâmbesc îndrăgostiţii, intim, exclusivist, mulţumiţi.

Dar, de îndată ce trecuseră de dealurile Cheviot, fuseseră interceptaţi de mesagerul lui Johnnie şi, încă înainte ca raportul său spus pe nerăsuflate să fie terminat pe deplin, Roxane îşi biciui calul care porni în galop.

Ajungând lângă ea, Robbie încercă să o liniştească dar, înlăcrimată şi furioasă, îl îndepărtă vehement de lângă ea. El se aplecă spre ea încercând să-i prindă hăţurile şi să o oprească puţin pentru a-i putea vorbi.

— Dă-te la o parte din calea mea, ţipă ea, lovindu-l cu cravaşa peste mână. Nu vreau să vorbesc cu tine!

Şi îşi forţă calul să alerge şi mai repede. Grăbindu-şi calul mai să-l omoare, în cele din urmă Robbie reuşi s-o convingă să se oprească îndeajuns cât să facă rost de un cal odihnit dar, pe parcursul drumului până la Edinburgh, ea rămase într-o tăcere împietrită.

Ce ar fi putut Robbie să-i spună pentru a-i îndepărta sentimentul de frică şi vină? Cum ar fi putut orice cuvânt să alunge teroarea care o cuprinsese la gândul că nu ştia unde îi sunt copiii, sau cât de înspăimântaţi sunt, sau la cine erau? Se învinovăţea că nu era acum cu copiii ei şi, pe măsură ce orele treceau, îl

învinovăţea pe Robbie de asemenea că o implicase în răzbunarea lui Argyll[XIV].

O obseda un sentiment amar de *déjà vu*, acea relaţie strânsă între iubire şi posesiune masculină din viaţa ei. *Nu merită pentru o femeie,* gândea ea, *să se dăruiască total în iubire deoarece bărbaţii compromit puritatea emoţiei prin nevoia lor de putere sau subjugare a unui rival, prin impulsul lor de a stăpâni, de a câştiga prin orice mijloace.*

Ar fi trebuit să fiu mai conştientă şi să nu cedez dorinţei. De fapt pot asta, atunci când Robbie Carre nu este în preajmă. Dar, dacă li se va întâmpla ceva copiilor din cauza lui, nu-l voi ierta niciodată — şi nici pe mine. Niciodată.

Mesajul lui Johnnie fusese scris imediat după conversaţia cu Amelia dar, totuşi, în el o asigura pe Roxane de siguranţa copiilor. Însă lungul drum nu făcea decât să-i agraveze îngrijorarea şi să-i accentueze regretele.

Numai când a ajuns la apartamentul lui Johnnie, s-a liniştit. A fugit pe scări, auzind sunetul familiar, şi s-a năpustit în dormitor unde i-a găsit împrejurul lui Angus. A fost întâmpinată de strigăte de fericire, de râsete, de plânsete, şi se aruncă în braţele lor.

Angus stătea în pat mâncând o bucată de plăcintă.

— Preferata ta, *maman*, ţipă el, întinzându-i-o. Plăcintă de mere!

Zâmbi printre lacrimi şi îl îmbrăţişă în timp ce toţi ceilalţi erau strânşi împrejur, şi încerca să îi asculte pe fiecare, asaltată de o istorisire în cor, pe nerăsuflate, legată de răpire şi de boala lui Angus.

— Eşti îmbrăcată ca un băiat, *maman*, spuse Angus cu vocea încă răguşită.

— Aşa puteam călări mai repede, dragul meu, explică ea, aranjându-i părul ciufulit.

— Johnnie ne-a salvat de răul unchi Colter, exclamă Angus. Şi eu am fost bolnav, dar mă simt mai bine acum. Uite, pune

mâna pe fruntea mea. Doamna Beattie zice că e rece ca un castravete.

Roxane îşi puse mâna pe fruntea mezinului său, zâmbind.

— Eşti gata să mergi acasă? întrebă ea, dorind să-şi ducă copiii acasă, departe de toată lumea, departe de orice alt pericol.

— Poate veni şi doamna Beattie? Plăcinta ei este foarte bună.

— Desigur că poate, interveni Johnnie.

— Atunci cred că suntem gata de plecare, declară Roxane.

— S-a avut grijă de tot, raportă Johnnie încet, transmiţând un mesaj criptic prin această scurtă propoziţie.

Faţa lui Roxane se îmbujoră.

— Copii, hai să vă strângeţi lucrurile, îi îndemnă ea, cu o tentă de răceală în voce. Am de vorbit cu unchiul Johnnie.

Lordul Ravensby avea destul de multă experienţă cu femeile ca să recunoască gravitatea din tonul ei şi, cu un gest plin de curtoazie, o conduse afară din cameră.

— Hai să discutăm jos, sugeră el.

— Ca să nu mă audă copiii ţipând.

— La asta mă refeream şi eu.

Îl cercetă o clipă, apoi se întoarse şi coborî scările atât de repede încât abia se ţinu după ea. Dar ultimele trepte le sări şi, atingând-o pe braţ, îi indică o cameră mică plină cu armuri şi arme.

— Ce convenabil, se răsti Roxane, văzându-l înăuntrul camerei pe Robbie cum îşi scotea armele. Veţi putea auzi amândoi ce am de spus.

Johnnie închise uşa şi se sprijini de ea.

— Îţi înţeleg furia.

Se întoarse către el cu flăcări în priviri.

— Nu ai cum să-mi înţelegi furia. Voi, bărbaţii, credeţi că puteţi face orice vreţi şi apoi nu aveţi decât să spuneţi „s-a avut grijă de tot" iar noi trebuie să vă mulţumim şi să ne considerăm fericite. Ei bine, pentru informarea voastră, a amândurora, nu am nevoie de nimeni să-mi poarte de grijă. Nici de voi, nici de Argyll sau Queensberry, nici de nenorocitul de frate-meu, nici de cei din familia Erskine. Din acest moment nu mai vreau să fiu un pion cu

care cineva se joacă sau încearcă să-l captureze. Vă rog să ne lăsaţi pe mine şi copiii mei în afara disputelor voastre masculine pentru supremaţie. Vreau să fiu lăsată în pace!

Se răsuci pe loc şi se îndreptă spre uşă.

Johnnie se mută repede într-o parte iar, după câteva secunde, răsună tot palatul de zgomotul uşii trântite.

Fraţii se uitară unul la celălalt.

— Întotdeauna a avut un temperament năvalnic, murmură Robbie.

— Cred că vorbeşte serios, spuse Johnnie expirând uşor.

— Argyll a fost oprit? întrebă Robbie, fiind în primul rând preocupat de siguranţa lui Roxane.

— Plătit.

— Dar oprit? sună din nou întrebarea, cu un anumit accent.

— Nu poţi fi niciodată sigur de el, dar cred că da. Ştie câte trupe putem aduna. E îngrijorat de asta. Şi îi plac banii, desigur.

— Cât de mulţi?

— O sută de mii.

— Englezeşti?

Johnnie făcu un semn afirmativ cu capul.

Nările lui Robbie tresăriră.

— Asta ar trebui să poată cumpăra o mare cantitate de curtoazie.

— Chiar şi din partea unui Campbell.

— Cine o va conduce acasă?

— Kinmont şi Munro. Vor rămâne acolo dacă ea va dori.

Robbie privi îndelung la fratele lui.

— Nu prea cred, în dispoziţia în care e acum.

— Nu o învinovăţesc. Angus a fost foarte bolnav.

— Argyll e un animal nenorocit, mârâi Robbie.

— Nu e obişnuit cu o femeie ca Roxane.

— Vrei să spui cu o femeie care nu leşină la vederea uniformei lui?

— Sau se pierde la vederea unui reprezentant regal, afirmă Johnnie cu o grimasă.

— Iar acum eu voi suferi din cauza stupidităţii lui.

— Şi pentru asta. Nu trebuia s-o expui printr-o intrare atât de directă în oraş.

Robbie se lăsă într-un scaun şi se întinse.

— Mi-a fost dor de ea — ceea ce nu constituie o scuză, presupun.

— Cineva aşa ar crede, observă Johnnie.

— Presupun că nu aş putea s-o răpesc cum ai răpit-o tu pe Elizabeth?

— Ar putea fi ceva mai greu cu toţi cei cinci copii, răspunse Johnnie. Las-o să se liniştească câteva zile.

— Şi dacă nu vreau să aştept?

— Îţi vei pierde timpul. E foarte furioasă. În afară de asta, am nevoie de tine pentru o săptămână ca să ne ocupăm de proces. Coutts mi-a zis că suntem foarte aproape de reglarea conturilor privind proprietăţile noastre.

Robbie aruncă haina de pe umeri şi apucă o sticlă de whisky de pe masă.

— Dacă mă decid să fiu prudent şi politicos şi s-o las pe Roxie singură timp de o săptămână, spune-mi ce am de făcut. Pe cine trebuie să câştigăm de partea noastră? Şi nu-mi spune că e Macfie, deoarece e cel mai plictisitor om de pe faţa pământului.

— Este un oponent ardent al lui Queensberry, cu toate astea, punctă Johnnie, stând faţă-n faţă cu fratele său.

— În cazul ăsta, a dobândit dintr-o dată o personalitate strălucitoare. Iar discuţiile despre petiţii îmi vor capta atenţia în întregime.

— Nu eşti total ignorant într-ale legii.

— Ca orice gentleman scoţian, remarcă Robbie morocănos[XV]. Dar nu îmi atribui un entuziasm ca cel al lui Macfie. Se zvoneşte că se excită numai la auzul cuvântului „petiţie".

— Dacă este dispus să voteze împotriva lui Queensberry, nu îmi pasă dacă se excită chiar şi privind la fundul unui măgar.

Robbie îşi turnă un pahar şi îl ridică pentru a toasta către fratele său.

— Dacă tot sunt obligat să îmi fur din timpul pe care ar fi trebuit să-l petrec cu doamna inimii mele, măcar să contribui la cauza Carre.

— Ceea ce constituie, parţial, motivul venirii noastre în Scoţia. Sesiunea parlamentară se deschide curând.

— Şi eşti decis să participi pentru a lupta împotriva tratatului unional.

— Amândoi vom fi prezenţi acolo. Scoţia are nevoie de voturile noastre.

— Sunt mult mai cinic decât tine, dragă frate. Cred că suntem fericiţi că averea noastră este departe de mâna englezilor.

— Nu mă crede naiv. Dar, în procesul de împotrivire la orice acord, până să fie încheiat, Scoţia trebuie apărată cu fervoare, cât de ardent se poate. Iar cei care nu opun rezistenţă acaparării engleze nu fac decât să permită ca ţara şi moştenirea strămoşilor să fie luate fără luptă.

— Sunt, desigur, de partea ta, rosti Robbie încet. Cum aş putea să nu fiu, când oameni precum Argyll şi Queensberry plănuiesc să conducă Scoţia? Dar, realist vorbind, se va reuşi rezolvarea cazului nostru până la sesiunea parlamentară?

— Aşa mă asigură Coutts.

— Să bem pentru asta, zise Robbie cu un zâmbet larg, şi pentru frumoasa contesă roşcată.

— Pentru interesele familiei Carre şi pentru femeile pe care le iubim, a spus Johnnie, ridicând paharul.

CAPITOLUL 13

Roxie se înfuriase când îl descoperise pe fratele său acasă la ea. Îşi dusese copiii şi pe doamna Beattie sus, stătuse cu ei până când fiecare fusese găzduit confortabil, îi informase pe toţi servitorii de evenimentele din ultimele patruzeci şi opt de ore şi se asigurase că fiecare era în siguranţă. Dar fusese foarte surprinsă de tratamentul bun pe care fratele său îl primise din partea servitorilor. Se scuzase la copii cu menţiunea că se va întoarce repede şi coborî pentru a-şi întâlni fratele cel rău.

Dar asta, nu înainte de a-şi instrui majordomul ca toate lucrurile lui Colter să fie strânse şi puse afară, pe trepte, sau înainte de a trece pe la grajduri.

Îl găsi în camera ei de primire, tolănit cu cizmele pe sofaua de mătase roz. Trânti uşa în urma ei zicându-i pe un ton feroce:

— Ai cinci minute să pleci din casa mea. Şi, dacă vei mai îndrăzni vreodată să te întorci, o să-mi pun servitorii să te biciuiască.

— Nu lua aerul ăia impetuos în faţa mea, dragă surioară. Am venit la ordinele lui Argyll.

— Angus ar fi putut să moară din cauza ordinelor lui Argyll şi a modului în care l-ai tratat, în timp ce toţi ceilalţi copii au fost terorizaţi de moarte. Ieşi imediat din casa mea sau te biciuiesc eu însămi.

— Arăţi ca un nenorocit de ştrengar, tărăgănă el vorbele, şi îi aruncă o privire dispreţuitoare. Tânărului Carre îi place aspectul băieţos?

Scutură uşor biciul pe care îl ţinea în mână, care îşi răsuci capătul de piele la picioarele ei.

— Cămaşa aia fină din mătase va fi ruptă, dacă nu te mişti.

— Nu cred că îndrăzneşti, rosti el ridicând sprâncenele nepăsător.

Braţul îi zvâcni într-o lovitură care lăsă o linie roşie pe cămaşa de mătase.

— Lua-te-ar naiba! urlă el, repezindu-se la ea, dar următoarea lovitură înfăşură biciul în jurul gleznei lui şi, cu o mişcare bruscă, Roxane îi trase piciorul, dezechilibrându-l.

Colter căzu, iar urletul lui aduse servitorii de la parterul casei, în fugă, în încăpere.

Desfăcu cu îndemânare biciul din jurul gleznei lui şi îl lovi din nou, lăsând o altă urmă pe umărul lui. Şi apoi alta, şi alta, fiecare lovitură de bici purtând amintirea suferinţei copiilor săi, purtând semnul furiei ei violente până când, în final, fără suflare şi clătinându-se, îşi lăsă braţul să-i cadă, iar biciul se rostogoli pe podea.

Întinzându-se din ghemuirea care îl protejase, Colter tună:

— Ar trebui să-l biciuieşti pe Argyll, târfă.

— Iar tu nu ar trebui să te pleci în faţa unora ca el, i-o întoarse ea. Ieşi acum din casa mea. Şi, dacă ai minte, ai pleca în curând şi din Edinburgh.

Se ridică încet în picioare cu cămaşa făcută zdrenţe, cu rănile sângerânde şi o privire plină de ură.

— Dragă surioară, de data asta ai ales greşit de partea cui să fii. Englezii au de gând să pună stăpânire pe această ţară. Şi, când o vor face, să nu vii la mine după ajutor.

— Nu te îngrijora, Colter, nu voi ajunge niciodată atât de disperată.

— Frumoasa Roxane are întotdeauna alternative, şuieră el. Sper ca bogaţii Carre să te protejeze, deoarece Argyll crede în răzbunare.

— O să-mi port singură de grijă.

— Aşa cum ai procedat şi în trecut, i-o întoarse el, adunându-şi zdrenţele din cămaşă. Printr-un bărbat sau altul.

— Ieşi afară odată, Colter. Nu am nevoie de veninul şi trădarea ta. E mai mult decât suficient din amândouă în acest oraş, unde toţi scoţienii cerşesc favoruri şi aur din partea englezilor.

— Dacă voi avea vreodată oportunitatea să-ţi întorc această favoare, zise el arătând către răni, intenţionez să mă folosesc de ea.

— Şi se presupune că trebuie să fiu speriată? De tine, Colter? Tot ce ştii este să iingl cizmele englezilor. Deşi cred că ai fi suficient de curajos să ataci o femeie.

— Vom vedea cine va câştiga la sfârşit.

— Nu vreau să câştig nimic, Colter. Pur şi simplu te vreau afară din casa mea. (Se întoarse şi deschise uşa.) Ştii drumul.

S-a spălat pe mâini şi pe faţă şi s-a schimbat în haine curate înainte să meargă la copii, petrecând ziua cu ei, mulţumită că erau în siguranţă. Spera că violenţa şi provocările personale se sfârşiseră: Argyll — calmat, Colter — plecat, familia Carre — conştientă de sentimentele ei. Îi era bine în sânul familiei, şi în mediul familiar al locuinţei ei. O ajuta faptul că putea să acorde atenţie asupra a ceea ce era cu adevărat important în viaţă — copiii săi.

Când Amelia veni s-o viziteze mai târziu în ziua aceea şi văzu ce bine o duceau copiii, în ciuda celor prin care trecuseră, se linişti.

— Angus arată remarcabil de bine, spuse ea după ce se retraseră amândouă spre zona mai liniştită din camera de joacă.

— Doamna Beattie face minuni. Îţi mulţumesc mult de tot pentru ajutor, zise Roxane zâmbindu-i prietenei sale.

— Nu am fost decât mesagerul. Johnnie s-a ocupat să-i elibereze. Argyll nu mai este un pericol?

— Aşa mi s-a spus.

Amelia cercetă chipul lui Roxane la auzul tensiunii din vocea acesteia.

— Astea sunt veşti bune, remarcă ea prudent. Colter va fi o problemă? Ştiu cât de rău poate fi.

— Cred că răzbunarea ocupă un loc mai jos pe lista lui de priorităţi. Cu puţin noroc, nu îl voi mai revedea.

— Johnnie a realizat un miracol. A recuperat copiii la numai câteva ore după ce l-am contactat.

— Apreciez fiecare lucru pe care l-a făcut.

— De ce sesizez un „dar" în ce spui? întrebă Amelia.

— Deoarece am o dispoziţie *mizantropică* în momentul ăsta. Nu mai am chef să fiu manipulată pentru scopurile unui bărbat, nici să-mi fie copiii exploataţi pentru capricii şi ambiţii masculine. Şi, deşi ştiu că Argyll a ordonat răpirea copiilor mei, dacă nu eram implicată într-o relaţie cu Robbie şi, prin extensie, în politica familiei Carre, nu ar fi luat măsuri atât de drastice. De asemenea, Johnnie a făcut greşeala să mă ia de sus când nu am fost dispusă să ascult o explicaţie de genul „s-a avut grijă de tot". După ore terifiante în care nu ştiam unde îmi sunt copiii, trebuia să ignor tot ce se întâmplase şi să mă întorc acasă să brodez.

— Mai ales că tu nu ai brodat în viaţa ta, spuse Amelia zâmbind.

— Mai mult, când, în sfârşit, mi-am câştigat o viaţă independentă şi pot să decid dacă măcar *vreau* să brodez.

— Johnnie a fost cel care ţi-a recuperat copiii, totuşi. Îţi merită măcar gratitudinea.

— Ştiu. La fel cum ştiu şi de plata unei sume considerabile către Argyll. Ştiu că John Campbell nu mi-a eliberat copiii din bunătate. O să-i trimit mâine o notă de mulţumire lui Johnnie, confirmă ea, împreună cu un cec. Acum, însă, sunt încă furioasă pe bărbaţii care se folosesc de mine pentru motivele lor egoiste. Nimeni nu ia în considerare că, poate, am şi eu propriile-mi motive egoiste. Poate că am propria-mi viziune asupra unei vieţi mulţumitoare.

— Care să îl excludă pe Robbie Carre? întrebă Amelia cu blândeţe.

Roxane suspină.

— Nu ştiu... dar ştiu că sunt furioasă nu numai pe mine, ci şi pe el pentru nenorocirea prin care au trecut copiii mei. Iar

Robbie Carre şi gândirea raţională sunt două chestiuni diferite, lucru care mă face să fiu nesigură pe sentimentele mele. Chiar dinaintea plecării copiilor la Longmuir, i-am spus că am nevoie de timp înainte de a mă decide asupra unor decizii capitale din viaţa mea. Şi doresc asta, acum mai mult ca oricând. Vreau un respiro pentru mine şi pentru copiii mei, fără atâţia bărbaţi încercând să mă înduplece, influenţeze, ameninţe.

— Îţi va fi garantată intimitatea?

— Intenţionez să aflu asta. Voi sta acasă cel puţin vreo două săptămâni şi *nu* voi fi disponibilă pentru nimeni. Dacă te întreabă prietenii noştri comuni, spune-le că Angus este în perioada de refacere şi eu sunt devotată complet familiei.

— Şi după cele două săptămâni?

Ochii lui Roxane străluciră hotărâţi.

— Atunci o să-mi continuu viaţa.

●

Queensberry a fost primul care încercat să o viziteze deoarece era intrigat de născocirea lui Colter Forrestor, anume că ar fi fost atacat de bandiţi. Toţi servitorii din Edinburgh ştiau că acesta fusese gonit din casa lui Roxane cu bagaj cu tot, într-o stare jalnică; ducele nu avea nevoie de spioni ca să i se confirme asta.

În plus, Queensberry dorea să ştie de ce Argyll încetase brusc să o urmărească pe frumoasa contesă şi îi eliberase şi copiii. Suspecta o acţiune a fraţilor Carre. Dar nu strica să audă aceeaşi poveste din surse diferite.

Din nefericire, accesul la contesă i-a fost refuzat şi, când a încercat să intre cu forţa în casă, doi servitori tineri şi puternici l-au ridicat pe sus şi l-au dat afară. Încăpăţânat, o vizită pe lady Carberry. Era o dimineaţă plăcută, însorită, şi plimbarea îi oferi posibilitatea de a-şi pune ordine în gânduri. Era de prea mult timp pe scena politică astfel încât, în vremuri ca acestea, când era atâta

informaţie de acoperit, se simţea cu adevărat revigorat, de parcă aceste acţiuni ar fi necesitat toată îndemânarea şi experienţa pe care le avea.

Dar, când a fost introdus în camera de primire, îl întâmpină lordul Carberry. Iar el înţelese că descoperirea acestor informaţii avea să devină din ce în ce mai dificilă, mai mult decât se aşteptase.

— Amelia e indispusă, declară David ursuz. Deşi, oricum, nu ar fi vrut să te întâlnească. Nu suntem interesaţi de compania ta.

— Ai venit în oraş mai devreme, observă Queensberry pe un ton plăcut, de parcă David nu l-ar fi insultat.

— Lasă la o parte vorbele de complezenţă, James. Nu am nici o intenţie să-ţi spun ceva.

— Ce te face să crezi că vreau să-mi spui ceva?

— Deoarece noi doi nu am mai purtat o conversaţie de ani de zile. Regret că armata ta de spioni e îngreunată în îndatoririle sale, dar nu te pot ajuta.

— Nici dacă ceea ce vreau să ştiu poate fi de ajutor pentru prietena voastră, contesa de Kilmarnock?

— Ajutor? Tu? Nu cred că cineva din Scoţia poate să-şi aducă aminte de ultima dată când a fost ajutat de tine.

— Am auzit că amândoi fraţii Carre s-au întors.

— Da? Foarte bine. Îţi tulbură somnul, nu-i aşa?

— Nu i-ai văzut?

— Chiar crezi că ţi-aş fi spus dacă i-aş fi văzut? Uite cum stau lucrurile, James, nu ştiu dacă tu nu ai altceva mai bun de făcut dar eu, cu siguranţă, am. Să te conduc, încheie David luându-l pe omuleţ de braţ.

La fel ca şi majoritatea concetăţenilor săi, lordul Carberry era înalt şi bine-făcut, cu părul şi barba de un roşcat deschis şi avea expresia feţei şi maniere afabile. Gusturile sale cuprindeau viaţa la ţară şi sporturile în aer liber, iar bărbaţii precum Queensberry, cu

înclinaţia lor către rău, îl ofensau atunci când se obosea să-i ia în seamă. Îl împinse pe acesta spre uşă şi grăbi scoaterea lui din casă cu o mişcare intenţionată.

— Lordul Queensberry pleacă, anunţă el pe majordom, deschizând uşa şi împingându-l pe Queensberry pe hoi. Condu-l, te rog.

●

Roxane se menţinuse departe de societate două săptămâni, mulţumită alături de copiii săi, încântată de a evita maşinaţiunile şi trădările lumii exterioare. Angus îşi revenise complet iar orarul de lecţii pentru copii îi ocupa tot timpul. Amelia venise în vizită şi, de la ea, Roxane aflase noutăţile care se desfăşurau în jurul sesiunilor Parlamentului.

Robbie trimisese flori, cadouri, bilete de scuze şi răvaşe de dragoste. Dar ea nu răspunsese acestora şi returnase florile şi darurile, nefiind încă pregătită să uite tot ce se întâmplase din cauza lui, nefiind încă sigură pe sentimentele ei. Nu avusese nici o revelaţie, profetică sau de altă natură, spre analizarea emoţiilor compromise. Dar, când auzi de la Amelia că familia Carre câştigase cu succes procesul iar titlurile şi proprietăţile le fuseseră returnate, le dori sincer succes. După câteva zile, totuşi, la ceai, când Amelia menţionase apariţia fraţilor Carre la dineul lui Janet Lindsay, Roxane nu fusese deloc încântată de ştiri.

— Robbie nu a pierdut prea mult timp, nu-i aşa? întrebă ea strâmbându-se.

— Soţul ei a vrut să fie primul care să-i felicite pentru reprimirea proprietăţilor, replică Amelia. El şi Johnnie sunt prieteni vechi.

— Nu am nici o îndoială că Janet a pus ochii pe Robbie acum, că Johnnie nu mai este disponibil.

— O ştii pe Janet, murmură Amelia evaziv.

— Înţeleg. Şi cum a reacţionat Robbie?

— Politicos, mi s-a părut.

— Cât de politicos? întrebă ea cu o tentă de acuză în voce.

— I-ai returnat toate biletele şi darurile trimise, incluzând fabuloasele diamante. Te aşteptai ca el să se stingă de durere? Asta ai fi vrut?

Roxane fărâmiţă cu furculiţa bucata de prăjitură din farfurie.

— Nu ştiu. Presupun că, da, voiam să sufere.

— Pentru totdeauna? Are optsprezece ani, draga mea. Nu e chiar vârsta la care să refuzi o femeie ca Janet Lindsay.

— Vrei să spui că s-a culcat cu ea?

— De unde să ştiu? Culross era, însă, şi el acolo. Poate că Janet are grijă cum se poartă, soţul ei fiind în oraş.

— Ce noroc! replică Roxane sardonic.

— Ai putea să-l obţii înapoi.

— Până ce următoarea Janet Lindsay priveşte în direcţia lui. Cât de mult a aşteptat după ce mi-a făcut mie declaraţii de iubire — două sau trei săptămâni? întrebă ea împingând farfuria la o parte. Halal iubire-adevărată!

— Ai *putea* să stai de vorbă cu el, să-i răspunzi la bilete.

— De ce? Sub nici o formă. Dumnezeule, dacă are de gând să cedeze avansurilor lui Janet Lindsay aşa de repede, am avut dreptate în ezitările mele! Promisiunile de iubire care durează numai câteva săptămâni, observă ea tăios, nu intră tocmai în categoria unei afecţiuni nemuritoare. Janet Lindsay *a fost* cea care s-a oferit sau nu?

— E genul acaparator, nu încape nici o îndoială. Şi îi plac, cu precădere, bărbaţii tineri. Adu-ţi aminte că lady Binns a amenințat că-şi dezmoşteneşte fiul dacă va persista într-o aventură amoroasă cu Janet, trebuind să meargă ea însăşi să-l smulgă din patul ei.

— Dumnezeule, câţi ani avea Dalyell?

— Destui de mulţi. Tocmai se întorsese din Marele Tur. Dar lady Binns dorea să-l însoare cu fiica surorii ei, iar legătura cu Janet îi încurca planurile[XVI].

— Pe de altă parte, spuse Roxane, probabil ar trebui să vin la dineul vostru mâine seară. Ca observator.

— Eşti puţin geloasă? remarcă Amelia cu un zâmbet uşor.

— Doar curioasă.

— O să fim distraţi de o ceartă între îndrăgostiţi? o tachină aceasta.

— Sunt convinsă că pot fi cel puţin la fel de civilizată ca şi Janet Lindsay.

— E o târfă vicioasă, şi ştii asta.

Ochii lui Roxane se îngustară.

— Poţi s-o mai spui o dată.

●

Robbie i-a auzit râsul când a ajuns în capul scărilor.

— Roxane e aici, zise Johnnie într-o doară, mergând alături de fratele său.

— Am auzit.

Robbie simţi un şoc traversându-i simţurile şi pulsul accelerându-se. Sunetul vesel se auzi din nou ca un tril, iar el nu putu să se gândească decât la cât de mult o doreşte. Sentimentul era instinctiv şi acaparator şi se întreba cum reuşise să supravieţuiască fără ea. Raţiunea şi logica, activităţile lui frenetice privind procesul, pragmatismul — toate astea îl făcuseră să treacă peste emoţia ultimelor două săptămâni — dar acum, dintr-o dată, dispăruseră.

— Pare a fi binedispusă, observă Johnnie.

— Într-adevăr, confirmă Robbie sobru, privindu-i silueta în timp ce Roxane trecea pragul camerei de primire.

Iat-o, în plină splendoare, eminamente feminină într-o cameră plină cu femei, singura femeie dintr-un grup de bărbaţi dornici s-o curteze.

Simţurile îi erau copleşite de furie la vederea atâtor bărbaţi zâmbăreţi care tânjeau la atenţia ei — la mai mult. *Dar ea este a mea,* gândi el alintat. *Întotdeauna va fi a mea.*

Radia în rochia de mătase de un verde-cobalt, garnisită cu dantele de Bruxelles, strălucind de frumuseţe, rochia punându-i în evidenţă pielea bronzată şi părul roşcat, în urechi purtând diamante iar la gât un colier al cărui medalion conducea ochii spre decolteul ce revela sânii plini. Diamantele nu erau de la el. Erau ale unui alt bărbat.

Lua-o-ar naiba! Cum îndrăzneşte să se expună în faţa atâtor ochi pătimaşi? Cum îndrăznesc ei să creadă că este disponibilă?

Nevoia de a o poseda îl sugruma.

— Roxane pare să se simtă bine, se auzi vocea fratelui său. Arată trăsnet.

Privirea furioasă a lui Robbie se roti împrejur.

— Să nu faci o scenă, îl avertiză Johnnie.

— Vreau doar să-i spun câteva cuvinte, rosti el cu o voce încordată care le atrase atenţia servitorilor de la uşă.

— Stăpâneşte-te, se răsti Johnnie încruntat.

— Prea târziu, replică Robbie aprins şi porni de lângă fratele său cu un avânt de parcă ar fi plecat la atac.

Grupurile restrânse care purtau convesaţii se feriră din calea lui, la vederea mersului său furios.

Toată lumea ştia de sosirea lui provocatoare la Edinburgh şi de sejurul în sud împreună cu Roxane. Aşa că toate privirile îl urmăreau intrigate în trecerea sa hotărâtă prin mijlocul salonului. Toată lumea aştepta cu răsuflarea întretăiată.

Roxane fusese distrasă de tăcerea ce se lăsase brusc şi, privind în jur, îl zări, splendid în haina din catifea neagră cu guler şi manşete din cea mai fină dantelă, cu părul lucitor sub lumina candelabrelor de cristal, dar şi foarte furios, mărşăluind cu o cadenţă apăsată a cizmelor din piele neagră pe podeaua lustruită. Se îmbujoră toată şi îşi închise evantaiul de parcă ar fi vrut să-l pregătească ca pe-o eventuală armă de apărare.

Grupul ei de admiratori se răsuci să vadă încotro priveşte şi avură doar puţin timp la dispoziţie să se dea la o parte, altfel ar fi riscat să fie dărâmaţi, sau chiar mai rău, după cum se putea ghici din privirea furioasă a lui Robbie Carre. Retragerea lor creă imediat un spaţiu în faţa ei.

— Ai terminat perioada de stat cu fundu'n sus? răsunară vorbele lui tăioase.

Buzele ei schiţară un „du-te naibii", ceea ce atrase după sine un oftat de stupoare din partea publicului, după care adăugă cu o voce dulce:

— Te înşeli cu siguranţă, *my lord* — eu nu stau niciodată cu fundul în sus.

— Atunci putem sta de vorbă, spuse el pe o voce pe care nici măcar un împărat nu ar fi utilizat-o cu supuşii săi.

Sfidându-i aroganţa, îi zise scurt:

— Mă tem că sunt ocupată.

— Nu mai spune, replică el în timp ce privirea sa întunecată măturа rândurile de admiratori care, cunoscând reputaţia lui Robbie în materie de dueluri, se retrăseseră rapid. Uite că acum nu mai eşti ocupată. Haide să găsim un loc retras, continuă el menţinând o postură elegantă în faţa ei, dar nu mai puţin ameninţătoare, umerii lui blocându-i câmpul vizual.

Îl privi cu o furie crescândă.

— Nu mi se pare potrivit în acest moment. Deşi s-ar putea să-i intimidezi pe ceilalţi, eu nu mă tem de tine.

— Poate că ar trebui, mârâi el, întinzând mâna s-o apuce de braţ.

— Ce bine să te vedem reîntoarsă în societate, Roxane, interveni Johnnie, insinuându-şi lin silueta între Robbie şi Roxane, dând mâna fratelui său la o parte.

Îşi desfăcu din nou evantaiul şi îi zâmbi lordului de Ravensby, spunând cu o voce temperată:

— Mulţumesc. Felicitări pentru succesul la tribunal.

— Era doar o chestiune de timp, replică Johnnie cu o mişcare din umeri.

— Şi de... bani, adăugă Amelia, apropiindu-se cu respiraţia întretăiată de traversarea rapidă a încăperii încercând a detensiona ceea ce părea a fi o confruntare urâtă.

— Ca întotdeauna, banii, se arătă Johnnie de acord. O necesitate pentru buna funcţionare a justiţiei, nu-i aşa?

Amelia privi expresia iritată a lui Robbie şi sugeră repede:

— Ce-ar fi să mergem împreună cu ceilalţi în sufragerie? Îl văd pe Carter cum îmi face semn, minţi ea, majordomul nefiind de văzut în cameră. (Luă braţul lui Robbie şi privi către Johnnie.) Condu-o tu pe Roxane, Robbie mă conduce pe mine. Ce bine arăţi în seara asta! îi spuse ea acestuia, cu un zâmbet strălucind de bucurie, de parcă ar fi fost imună la tensiunea din atmosferă, oarbă la curiozitatea audienţei.

Pe măsură ce traversau camera, liniştea din jur devenea tot mai profundă. Până şi muzicienii se opriseră din cântat, şi Amelia le făcu semn din evantai să reia.

După ce Roxane şi Amelia se aşezară la masa din sufragerie, camera se umplu cu restul de oaspeţi, iar Johnnie îl luă pe fratele său de-o parte.

— Mă aştept de la tine să te stăpâneşti, tună el. Roxane nu e proprietatea ta.

— Aşa am dedus şi eu din claia de pretendenţi.

— Are dreptul să aibă admiratori.

Gura lui Robbie făcu o grimasă amară:

— Vom vedea, zise dând mâna fratelui său la o parte. Ţi-ai făcut datoria. M-ai prevenit.

— Nu am să-ţi permit s-o pui într-o situaţie proastă, mai zise acesta, deşi îi înţelegea gelozia. Dacă vrei să-i vorbeşti, fă-o, dar cu mai multă curtoazie.

— Aşa cum ai făcut tu cu Elizabeth când ai smuls-o de la biserică în ziua căsătoriei sale? observă Robbie cu indolenţă.

Johnnie suspină.

— Nu e chiar acelaşi lucru.

— Pe aproape. Deşi eu am mai puţin public în seara asta — mult mai puţin decât cei cinci sute de soldaţi şi nuntaşii care te-au văzut pe tine.

— Nu pot justifica ce am făcut atunci, rosti cu blândeţe fratele său. Dar fă-mi, totuşi, o favoare.

— De ce?

— Din politeţe faţă de Amelia şi David, dacă nu din alte motive.

Gura lui Robbie se destinse într-un zâmbet schiţat, neruşinat în atitudinea sa de frondă.

— De ce nu ai spus aşa? Recunosc că am fost nepoliticos.

— Dacă vei continua, frăţioare, eu şi David te vom lua pe sus de aici.

— Asta *chiar* ar fi culmea.

— Cât ai băut? îl cercetă lordul de Ravensby.

— Nu suficient, dacă trebuie s-o urmăresc pe Roxane flirtând cu toţi bărbaţii din cameră, răspunse Robbie ridicând ameninţător din sprâncene.

— Ar fi trebuit să-ţi găsesc o fată comodă cu care să te las acasă în seara asta.

— Pot şi singur să-mi găsesc fete comode, mulţumesc.

— Ar trebui să iei în considerare faptul că Roxane s-a răzgândit, declară Johnnie încet. Ştii că pentru ea copiii sunt totul.

— Nu are nimic de-a face cu copiii. Ei mă plac.

— Orice ar fi, pare a fi hotărâtă.

Ochii lui Robbie se îngustară.

— Vom vedea.

— Promite-mi, îl preveni Johnnie.

Robbie dădu din cap:

— Sub nici o formă.

Johnnie suspină. Avea să fie o seară lungă.

Amelia avu grijă să-i aşeze pe Roxane şi Robbie de-o parte şi de alta a mesei, aşezând-o, în acelaşi timp, şi pe Janet Lindsay la mare distanţă de Robbie. Dar nu luase în calcul îndrăzneala lui Janet. Aceasta schimbase repede locul cu lady Paton iar Amelia mârâi în sinea ei, privind cum Janet se strecoară chiar în scaunul de lângă Robbie.

Roxane, iritată şi indispusă, privea acru la avansurile făcute de contesa de Lothian. *Nu ar trebui să-mi pese,* îşi zicea. Dar gelozia o rodea, în ciuda tuturor încercărilor ei.

Şi, ca treburile să se înrăutăţească şi mai mult, Janet începuse să-i şoptească la ureche lui Robbie chiar înainte ca primul fel să fie servit, invitaţia ei fiind urmată de o lungă privire languroasă.

— Cât de directă eşti, Janet!...

— Prefer să fiu directă, gânguri ea, lăsându-se şi mai mult în faţă pentru a oferi o imagine mai bună a sânilor ei voluptuoşi.

— O să-ţi dau de ştire, îi răspunse Robbie evaziv, mutându-şi privirea de la pieptul ei către singura femeie care-l interesa.

Din nefericire, tocmai în clipa aceea Roxane râdea împreună cu lordul Jeffrey şi, în ciuda avertismentelor, simţi o nevoie acută să-l pocnească pe companionul ei de dineu şi să-şteargă de pe chip zâmbetul. Nodurile degetelor se albiră de cât de tare strângea tacâmurile de argint pe care le puse uşor jos înainte de a face ceva necugetat.

— Nu ţi-e foame? murmură Janet. Ţi-aş propune altceva în loc de mâncare.

Privirea lui se întoarse brusc la acea invitaţie atât de directă:

— Eşti perseverentă.

— Deoarece ai ceva ce eu îmi doresc, susură ea privind în jos spre şliţul lui şi lingându-se delicat pe buze.

— Soţul tău continuă să fie înţelegător. Eu nu i-aş permite soţiei mele să mă înşele.

— Mă îndoiesc că soţia *ta* ar dori să facă asta. Deşi, continuă Janet conştientă că atenţia lui era distrasă, nu sunt convinsă că Roxane este genul de femeie care să vrea să se potolească.

— Probabil că ea trebuie să decidă.

Sprâncenele ei se ridicară.

— Ai de gând să procedezi scandalos ca şi fratele tău şi să o sechestrezi?

— Am fost avertizat să mă comport civilizat.

— Dar aşa vei face?

Genele lui lungi fluturară uşor, acoperindu-i ochii negri:

— Depinde.

— Pe mine ai putea să mă sechestrezi de câte ori ai dori, şopti ea cu un frison de plăcere.

— Îţi aţâţă patima trupească, nu-i aşa?

— Tot ce e legat de tine mă aţâţă. Câţi ani *ai*, apropo?

— Destui ca să mă culc cu tine, Janet, dacă mă hotărăsc.

— Te rog, iubitule...

Conversaţia lor în şoaptă atrase interesul multor invitaţi, deoarece sânii lui Janet aproape ieşeau din corsetul rochiei de cât de mult se aplecase spre Robbie. Şi, cunoscându-i-se reputaţia, musafirii nu aveau nici un dubiu cu privire la intenţiile ei. Înţelegând mai bine decât oricine cât de hotărâtă era în tentativele ei, Johnnie începu să se simtă prost în rolul de paznic, în încercarea de a ţine în frâu două personalităţi mult prea volatile pentru a fi controlate.

Incluzând-o pe Roxane. Răspundea la cochetăria deschisă a lui Janet cu un flirt la fel de frivol. Iar paharul de vin îi fusese umplut de prea multe ori ca să mai aibă mintea limpede.

Johnnie se trezi că monitorizează ca un pivnicer cantitatea de alcool pe care fratele său şi Roxane o consumau. Iar fiecare pahar îl neliniştea şi mai mult.

Întâlni privirea amuzată a Ameliei când propriul lui pahar fu reumplut. Aşezată la dreapta lui, îi şopti cu spirit sportiv:

— Ai nevoie să bei ceva?

— Ceva mai mult, răspunse el zâmbind larg.

Şi aşa se scurse seara, prin maratonul tuturor felurilor de mâncare, cu un sentiment de fiasco dincolo de toate vorbele de spirit azvârlite ici şi colo, nivelul zgomotului crescând pe măsură ce sticlele de vin se goleau[XVII]. Janet deveni din ce în ce mai neruşinată în acţiunile ei, iar Roxane nu ştia dacă să râdă sau plângă în situaţia incertă în care era. Ar fi vrut să pocnească ba pe Janet, ba pe Robbie. Şi, de mai multe ori, ar fi vrut să fugă de atenţia curioasă, avidă, a comesenilor şi să se retragă la casa ei de la ţară, departe de indeciziile şi emoţiile amestecate şi de frenezia societăţii.

Dar, de îndată ce şi ultimul desert a fost servit şi ultimul pahar băut, cina interminabilă a luat sfârşit, punând capăt apropierii dureroase de Robbie şi de flirtul partenerei sale[XVIII].

Odată cina terminată, toţi îşi puneau întrebarea dacă Roxane va accepta invitaţia lui Robbie la dans sau dacă se vor aşeza împreună undeva. Atenţia lui nu încetase a fi îndreptată asupra contesei de Kilmarnock, în ciuda eforturilor lui Janet Lindsay de a-l acapara. Când Amelia întrebă: „Suntem gata să dansăm?", oaspeţii se ridicară în masă de parcă ar fi răspuns unei comenzi.

Johnnie făcuse tot posibilul să ajungă la Roxane înaintea fratelui său:

— Sper că Robbie nu îţi va crea dificultăţi în seara asta, oftă el, oferindu-i braţul.

— Se pare că a fost ocupat în timpul cinei.

— Toată lumea o cunoaşte pe Janet, spuse Johnnie.

— Şi toată lumea se aşteaptă să-l seducă sub ochii noştri.

— Mă îndoiesc că e interesat de ea. Ar trebui să-i declari că te deranjează.

— *Ea* mă deranjează.

— A *încercat* să te întâlnească, ca şi mine.

— Ştiu, adeveri ea cu un suspin.

— A trebuit aproape să-l leg ca să-l ţin departe de tine.

— Nu ştiu sigur ce vreau. Nu sunt sigură de nimic.

— Spune-i asta. Explică-i.

— I-am spus. Boala lui Angus m-a îngrozit. Încă sunt măcinată de vinovăţie — de egoismul meu, de dorinţa mea de a mă lăsa pradă doar plăcerii. Dacă fiul meu ar fi murit?

— Argyll ar fi fost cel vinovat.

— Şi eu — pentru că nu am fost împreună cu copiii mei.

— Nu încerc să te conving.

— Mulţumesc. Iar eu nu am de gând să devin din nou dependentă de cineva.

— Nu sunt sigur că Robbie va ceda, dacă nu va înţelege. Dacă nu-i vei explica.

— Se pare că Janet face tot posibilul să-i distragă atenţia acum, zise sarcastic Roxane, arătând din cap spre sufragerie.

Aplecată peste pieptul lui, Janet îi dădea cu linguriţa o bucăţică de prăjitură.

— Să merg să-l iau de acolo?

— Nu din cauza mea. E destul de matur să ştie ce vrea cu adevărat.

— Sau destui de beat să nu ştie ce face.

— Dansează cu mine o dată, după care voi pleca, murmură Roxane luându-şi ochii de la spectacolul deplorant. Nu trebuia să vin.

CAPITOLUL 14

Primul dans, un contradans francez cu improvizaţii de piruete scoţiene, era de mult pornit înainte ca Robbie să apară în sala de bal cu Janet agăţată de braţul său. Iritat şi indispus, stătea în cadrul uşii, încruntându-se când îl văzu pe Johnnie dansând cu Roxane.

— De ce nu plecăm? murmură Janet.

Se tolăni pe braţul lui astfel încât sânii să i se vadă revărsaţi aproape peste decolteu.

El privi în jos, neutru.

— Îţi pierzi vremea, dulceaţă, îi zise desprinzându-i braţul de după ai lui. Acum fii înţelegătoare şi du-te să seduci pe altcineva.

— Dacă o aştepţi pe Roxane, observă Janet cu răutate, cred că *tu* îţi pierzi timpul.

Ochii lui se deschiseră larg pentru un moment, uimit şi rănit în acelaşi timp, dar zâmbi vag.

— Niciodată nu îmi pierd timpul.

— Cu Roxane s-ar putea să o faci, drăguţă. Devorează zilnic băieţei ca tine.

Ochii lui aţintiră podeaua înainte să se reîntoarcă ia ea.

— O să vedem cine pe cine devorează.

— Cine devorează şi pe cine? întrebă Giselle Duncan frivol, apropiindu-se la câţiva centimetri de Robbie, cu evantaiul aproape de bărbie. Sper că se discută vreun subiect picant.

Sora ei, la un pas în urmă, se tolăni pe braţul liber al lui Robbie şi privi în sus ia ei.

— Vino acasă cu noi, iubitule. Avem un pat *foarte* lat.

— E rezistent la intrigile amoroase în seara asta, interveni Janet într-o doară, cu o frustrare evidentă în priviri.

— Poate că e rezistent doar în ce te priveşte, dragă, observă Mary Duncan. Nu e nimeni acasă timp de o săptămână, Robbie dragă, continuă ea într-o şoaptă seducătoare. Avem suficient timp să te distrăm.

Roxane văzu aglomerarea de doamne din jurul lui Robbie, pe surorile Duncan şi Janet, care torceau ca nişte pisici în călduri în jurul lui. *Pe care o va alege?* se întrebă ea iritată, iar când el se desprinse din grupul lor drept răspuns, se critică aspru pentru satisfacţia pe care o simţi.

Înţelegea că nu se putea aştepta ca el să rămână celibatar. Dar menţinerea acelei logici era infinit mai uşor de suportat departe de infidelităţile înaltei societăţi.

Când dansul se termină, îşi dori mai mult decât orice să scape cât mai repede din aglomeraţia sălii de bal şi de parada de femei care intenţionau să-l captureze pe Robbie. Nefiind pregătită pentru resentimente, nu putea să mai suporte afişarea ostentativă. Când începură acordurile unui nou dans, Johnnie o întrebă politicos:

— Vrei să mai dansezi? dar ea negă dintr-o mişcare a capului.

Exasperată la vederea altor două doamne care se alăturau grupului de admiratoare a lui Robbie, rosti tăios:

— Sunt gata de plecare.

— Bine. Şi eu sunt dornic să plec, spuse Johnnie şi o luă pe după talie, conducând-o afară din grupul de dansatori.

Au reuşit să-şi croiască drum prin mulţime, răspunzând succint, din mers, tentativelor de conversaţie, zâmbind politicos cu înclinări ale capului. Uşa era chiar în faţa lor când Robbie se interpuse dintr-o dată în calea ei.

— Numai cinci minute, murmură el, cu respiraţia uşor accelerată după ce-şi forţase drumul prin mulţime.

— Eşti sigur că ai timp?

Nu dorea să se pretindă ignorant în faţa multitudinii de avansuri sexuale care i se făcuseră, dar nu avea nici o intenţie de a se certa.

— Am tot timpul din lume. *Te rog* să stai de vorbă cu mine.

— Mai curând aş avea chef să te iau la pumni.

— Eşti invitata mea, propuse el, aplecându-se în faţă, oferindu-i obrazul. Sunt în întregime la dispoziţia ta.

— Păstrează-ţi farmecul suav pentru celelalte.

— Nu există nici o alta.

— Mi s-a părut că aveai în preajmă un stol întreg.

Nu avea de gând să discute acel subiect delicat. Îi spuse pe un ton blând:

— Ţi-am trimis zeci de scrisori şi am încercat să te văd de nenumărate ori. Mi-a fost foarte dor de tine.

Tonul răguşit din vocea lui îi umezi ochii, alungând instantaneu acele două săptămâni de planuri practice, şi se întrebă dacă era posibil să ignore înţelepciunea şi raţiunea în favoarea acestei scăpări emoţionale.

— Nu spune asta, zise ea în şoaptă.

— Ştii de câte ori am încercat să te văd?

Johnnie tuşi, atât de tare încât Robbie privi în jur şi abia atunci realiză atenţia cu care erau ascultaţi de audienţă.

— N-am putea să mergem undeva? Toată lumea se aşteaptă să ne certăm, iar eu nu vreau asta. (Ea ezită, încercând să alunge valul de emoţie care o cuprinsese.) Se fac pariuri legate de rezultat, continuă el.

— Nu au ceva mai bun de făcut? mormăi ea, ofensată de maliţiozitatea din ochii celor din jur.

— Pe moment, nu. Suntem în centrul atenţiei, iubito.

Ochii ei violeţi sclipiră.

— Nu sunt iubita ta.

Întotdeauna vei fi iubita mea, gândi el dar, dornic de conciliere, îi spuse cu diplomaţie:

— Iartă-mă. Vino să vorbim, şi îi arătă anticamera. Acolo.

— Numai un minut, capitulă ea gravă, încordată de atâtea sentimente contradictorii.

— Cum vrei.

Îl privi cercetător.

— Câtă supunere!...

— Mă supun în faţa ta cât de mult vrei, acum şi pentru totdeauna, rosti el şi îi întinse mâna, în aşteptare, privind-o cu toată dragostea pe care o putea exprima.

Ultima dată când îl văzuse aşa fusese la cabană şi nu putea să reziste la asta mai mult decât putuse atunci. Degetele ei abia atinseră palma lui fierbinte, şi simţi o miraculoasă minune de parcă fericirea îi fusese restabilită în suflet.

Precaut să n-o sperie cu intensitatea nevoii lui, îşi puse braţul cu tandreţe în jurul ei şi, făcând un semn liniştitor către fratele său, Robbie o conduse pe Roxane afară din încăpere.

După ce o escortă pe Roxane într-o cameră mică, închise uşa în faţa celor fascinaţi şi curioşi, rămânând amândoi în tăcere. Conştient de nerăbdarea ei şi de valul de dezaprobare care o stăpânea, vorbi imediat:

— Voi face tot ceea ce vrei. Îţi voi da tot ce doreşti. Aceste două săptămâni au fost dezolante fără tine.

— Nu păreai a fi dezolat cu toate acele doamne care flirtau în jurul tău.

— Nu sunt interesat de ele.

— Să te cred?

— Este adevărul. Spune-mi ce doreşti şi voi face.

— Nu sunt sigură că poţi să-mi dai ce-mi doresc, dar vocea ei era răguşită, apropierea lui punând în pericol toate argumentele raţionale.

— Atunci fă-mă să înţeleg. Spune-mi cum poţi renunţa la tot ceea ce avem împreună.

Nu o atinse; ştia bine că nu era momentul, deşi îi trebuia fiecare picătură de voinţă ca să se stăpânească.

— Pentru o multitudine de motive, o parte din ele nefiind pe înţelesul tău, poate nici pe al meu. Doamne, Robbie, nu este nici momentul şi nici locul, cu toţi cei de afară aşteptând cu răsuflarea tăiată să se deschidă uşa.

— Atunci, când?

Oftă, tumultul minţii ei fiind imun la o evaluare logică.

— Mâine dimineaţă, întrebă el cu o voce insistentă. La tine sau la mine?

— La mine, zise ea, optând pentru siguranţa căminului său, de parcă sentimentele sale ar fi fost mai puţin volatile şi haotice în camera ei de primire.

— Te trezeşti devreme, după cât mi-aduc aminte, rosti el şi genele-i lungi se lăsară pentru un moment în jos, cu insinuare în privire.

— Nu face asta. Nu este drept ca doar să fii în faţa mea şi toată hotărârea să-mi fie strămutată. Să fie nevoie doar să-mi aduci aminte de timpul petrecut la Cheviots ca resentimentele mele să pălească.

El zâmbi.

— Aş vrea să fi ştiut asta mai devreme.

Ea făcu o figură de copil bosumflat.

— Nu fi atât de sigur pe tine cât timp eu încă mă mai lupt cu furia mea.

— Sunt onest, nu sigur pe mine. Împăcarea a fost întotdeauna... cea mai dulce plăcere.

— *Nu* ne-am împăcat. Nu sunt ca Janet Lindsay şi toate femeile de astă-seară. Apropo, le urăsc pe toate.

— Înţeleg. Lord Jeffrey a fost foarte aproape de a fi înjunghiat cu cuţitul meu de unt la cină. I-ai zâmbit prea des.

— Mi se pare enervant... acest comportament adolescentin, temperamental. Îmi displace modul în care ai distrus liniştea vieţii mele.

— Ce simt eu pentru tine nu are nimic de-a face cu liniştea. Din noaptea aceea, de pe barca lui Johnnie.

— Nu-mi aduce aminte. Ar fi trebuit să am mai multă minte.

— Mă bucur că nu ai avut.

— A fost destul de greu, cu libidoul tău nesăţios.

Simţea cum i se urcă sângele în obraji; noaptea aceea de pasiune nestăvilită va fi gravată pentru totdeauna în memoria ei.

— Am vrut să-ţi aduci aminte de mine.

Ea expiră lung, frustrarea, scepticismul, o multitudine de contradicţii deconcertante rotindu-se în mintea ei.

— Aş vrea să fi putut trata relaţia noastră cu mai multă indiferenţă.

— Ca să ai mai multă siguranţă.

— Să o privesc mai impersonal, adăugă ea.

— Aş putea să-ţi spun „lady Kilmarnock".

Dintr-o dată zâmbi larg.

— La naiba cu tine! Detest aceste complicaţii.

— Sau aş putea să-ţi spun „iubirea vieţii mele", zise el. Şi aş putea avea grijă de toate complicaţiile.

Privirea ei se îngustă dintr-o dată.

— Nu *vreau* să mi se poarte de grijă.

El mârâi.

— Uită aceste ultime cuvinte, te rog. Mi-am pierdut cumpătul pentru o clipă.

— Spune-mi, de ce e aşa de dificil? Ar trebui să pot să mă despart, pur şi simplu, de tine şi aş fi scăpată de toate aceste aspecte grave.

— Aş putea să te sărut pentru a rezolva această neclaritate — el îşi ţuguie buzele a tachinare — dar nu o voi face, deoarece vreau să fiu foarte cuminte.

— Adică nu ai încercat încă să mă duci în pat cu tine?

— Adică am devenit inocent ca un băiat de cor pentru tine.

Ochii ei se măriră.

— Nu mai spune...

— Pe cuvânt, spuse el încet. O să-ţi destăinui toate detaliile dimineaţă. Haide, să punem punct curiozităţii celorlalţi şi să ne bucurăm de ce a mai rămas din seara asta.

— E tentant, dar va fi aproape imposibil de evitat fără explicaţii, a spus ea cu o grimasă.

— O să mă descurc eu cu toată grămada asta de bârfitori. Tu strecoară-te prin uşa din spate şi ne întâlnim jos.

— Nu te deranjează?

— Bărbaţii vor avea mare grijă în ceea ce-mi vor spune, afirmă el, conştient de reputaţia pe care şi-o făcuse ca duelist.

În ce le priveşte pe doamne, îşi perfecţionase arta de eludare în toţi anii din urmă.

— Mă întreb dacă nu cumva am băut prea mult astă-seară. Sunt de acord cu aproape tot ce spui, după ce am jurat să...

— Ssst, murmură el, îndrăznind să-i pună degetele pe gură. Poţi să-ţi prezinţi lista de solicitări mâine dimineaţă.

— Lista e lungă.

— Atunci, amândoi vom putea să o discutăm mai bine dacă suntem sobri, spuse el cu un zâmbet larg. Ne revedem în cinci minute.

Dar îi luă mult mai mult lui Roxane să-şi croiască drum prin coridorul din spate, deoarece trebui să aştepte ca un cuplu de îndrăgostiţi care se sărutau să se întoarcă în sala de bal. De îndată ce au plecat, se precipită spre scări, simţindu-se în mod bizar eliberată nu numai de distracţiile serii, dar şi de melancolia zilelor trecute. Se mustră că nu fusese mai reţinută, dar se decise că prefera mai mult acea dulce încântare pragmatismului arid din ultimele două săptămâni.

Alergă de-a lungul holului până ajunse la uşa de la intrare. Îl căută din ochi pe Robbie, se răsuci în loc, cu simţurile jubilându-i. Dar în momentul următor îngheţă.

Ascuns pe jumătate de umbra unei coloane, Robbie şi Janet Lindsay erau strânşi într-o îmbrăţişare pătimaşă.

Pentru un moment simţi că se sufocă. Dar, după câteva secunde, inspiră furioasă, sângele invadându-i mintea.

— Mă iertaţi pentru întrerupere, rosti ea cu sarcasm, dar aş dori să-mi iau mantia, şi arătă spre bucata de mătase care era pe braţul lui Robbie.

El înjură — *nu o scuză,* gândi ea, *doar enervarea că a fost prins.* Furioasă, se mustră pentru naivitatea sa.

Janet se întoarse încet, cu corpul lipit de statura înaltă a lui Robbie. Avea buzele umede de sărutul lui, ochii languroşi.

— Dă-i mantia, zise ea tărăgănând cuvinteie.

Roxane scăpă un ţipăt scurt. Umilită, se răsuci pe călcâie şi fugi.

— Isuse, Janet, uite ce ai făcut acum!... mormăi Robbie, împingând-o cu dispreţ. Tu şi jocurile tale nenorocite, îi aruncă din mers, sprintând s-o prindă pe Roxane.

Ce sincronizare perfectă! meditâ contesa de Lothian, cu un zâmbet satisfăcut pe chip, urmărindu-l pe Robbie cum dispare în fugă pe uşa deschisă de un servitor. *Sărmana Roxane arăta foarte nemulţumită,* reflectă ea veselă, *ceea ce înseamnă că Robbie Carre va avea nevoie de consolare la noapte. Ce gând plăcut, mai ales că, pentru câteva zile, Culross va fi plecat de acasă.* În momente ca acesta se putea lua în considerare existenţa lui Dumnezeu. Făcu semn unui servitor să-i cheme trăsura. *Ce-ar prefera Robbie, vin sau whisky? Să-l primesc îmbrăcată sau în dishabille? Ce să am pregătit de mâncare? Să-mi trezesc bucătarul? Atât de multe de făcut...*

●

Casa lui Roxane era aproape, deja vedea poarta când îl auzi pe Robbie strigând-o. Plânsul îi sporea viteza, şi alimenta disperarea care o grăbea să ajungă în sanctuarul casei ei. Umilită, furioasă de a fi fost aşa uşor deziluzionată, nu mai voia să-l vadă vreodată, nu mai voia să fie recipientul farmecului său seducător, spera ca niciodată, *niciodată* să nu mai fie astfel înjosită.

Intrând în fugă în casă, spuse dintr-o suflare:

— Încuiaţi toate uşile! Şi ferestrele. Grăbiţi-vă! ordonă ea ignorând şocul produs servitorilor, nepăsându-i dacă o credeau nebună sau beată sau amândouă, atâta timp cât îl împiedicau pe Robbie să intre în casa ei.

Chiar la timp a fost tras zăvorul la uşa din faţă, deoarece Robbie tocmai ajunsese şi bătea cu pumnii în stejarul masiv.

— Nu-l lăsaţi să intre! Nici acum, nici altădată, ordonă ea servitorilor.

Se întoarse şi străbătu podeaua de marmură albă spre scări. Era imună la privirile consternate ale personalului şi continua să urce spre etajul de sus, dorind să ajungă cât mai departe de bărbatul care îi mutilase sentimentele cu o uşurinţă deşănţată, distrugându-i echilibrul câştigat cu atâta greutate. Ajunsă la apartamentul său, o trimise pe servitoare la culcare cu o scuză politicoasă şi, trântind uşa, se sprijini de ea, simţindu-se rănită, exasperată, îngrozitor de obosită — de toate Janet-ele Lindsay din lume, de bărbaţii care le încurajau, de toată agitaţia distracţiilor din înalta societate care treceau drept a fi plăcute.

Şi mai mult, se dispreţuia singură pentru credulitatea într-un bărbat a cărui reputaţie libertină era atât de bine cunoscută. Nu va uita prea curând ruşinea simţită la vederea zâmbetului batjocoritor al lui Janet Lindsay. *Cum am putut fi atât de ingenuă, să accept zâmbetul dulce al lui Robbie şi galanteria frivolă ca o cameristă naivă, demnă de dispreţ? La naiba cu el, şi la naiba cu farmecul lui neglijent, şi la naiba cu viciile lui!* Cel puţin îşi găsise o companioană pe măsură în persoana lui Janet — împreună cu surorile Duncan care petreceau mai mult timp în pat decât prostituatele de la bordelul lui Madame Meline.

Gândul acesta o liniştì oarecum. *Slavă Domnului că am fost martora acelei îmbrăţişări înainte de a-l primi cu naivitate înapoi, adăugându-mi astfel numele pe lista trofeelor lui feminine!*

Şi-a netezit faldurile rochiei cu palmele, iar apoi a inspirat adânc, reamintindu-şi pentru ce trebuia să fie recunoscătoare. Era în siguranţă la ea acasă, departe de bârfele vicioase şi diversiunile deşrăbălate ale societăţii. Şi, mai mult decât multe alte femei, era capabilă să-şi conducă singură viaţa cum voia.

Aşa că Robbie Carre putea să se lase pradă amuzamentelor sale libertine — ea se va concentra în a-şi trăi viaţa fără bărbaţi de teapa lui. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Cei din familia Carre nu fuseseră niciodată nişte bărbaţi fideli.

Se îndreptă spre camera de toaletă, simţindu-se mult mai stăpână pe ea. Probabil că trebuia să-i mulţumească lui Janet

pentru expunerea adevăratei naturi a simţului de implicare a lui Robbie; ar fi trebuit să-i trimită un bilet politicos de mulţumire. Un zâmbet scurt fluturâ în colţul buzelor la gândul acestei anomalii stupide. Şi totuşi, se gândi că mai curând ar fi preferat s-o pocnească puţin pe târâtură peste faţă. Întinse mâna să deschidă uşa de la camera de toaletă dar mâna îi alunecă pe mâner: uşa se deschise singură larg iar bărbatul pe care dorea cel mai puţin să-l vadă apăru în prag.

— Doar nu credeai că mă poţi ţine afară, vorbi el tărăgănat.

— Pleacă chiar acum sau pun să fii aruncat afară, declară ea cu o voce rece.

— Nu ţi-aş recomanda asta, şuieră el.

— Din fericire, nu primesc ordine de la tine, îi spuse întorcându-se cu spatele la el şi pornind să sune după servitori.

După numai doi paşi se trezi că mâna lui îi acoperă gura, stopând-o cu cealaltă.

— Mă tem că de data asta vei *accepta* ordine de la mine. Putem să ne înţelegem ca nişte adulţi sau...— îi prinse pumnul fără urmă de efort. Nici măcar să nu te gândeşti, mârâi el. Sunt prost dispus.

Ochii ei fulgerară în timp ce se lupta cu tot corpul să scape din strânsoare şi îl lovi cu călcâiul în testicule. Înjurând, îi prinse braţele ca într-o menghină şi o trase atât de repede încât ar fi căzut dacă nu o ţinea el. Ajunse la uşa dinspre hol pe care o încuie.

— Ce perfect e că ţi-ai trimis camerista la culcare, murmură el, eliberându-i braţele pentru o secundă ca să-şi poată pune cheia în buzunar. Iar acum să discutăm liniştiţi, respiră uşurat, strângând-o şi mai bine, fiind la fel de frustrat ca şi ea.

Nu mai cerşise niciodată iertare, niciodată în viaţa lui şi, după săptămâni întregi în care încercase să se comporte ca un gentleman, atinsese limitele răbdării.

O împinse către camera de toaletă, încuie şi aici uşa şi o presă cu putere de statura lui înaltă.

— Dacă ţipi, îţi pun căluş, zise el ţinând mâna ridicată, gata să-i blocheze gura din nou.

— Voi avea motiv să ţip? întrebă ea cu răceală, dându-i mâinile la o parte cu bruscheţe şi întorcându-se să-l privească în ochi.

— Depinde.

— De ce?

— De maturitatea ta.

— Să nu-mi vorbeşti tu mie de maturitate, i-o întoarse ea. Nu poţi face distincţia între iubire şi pasiune carnală.

— Şi tu poţi?

— Evident că da. Deşi sunt sigură că sânii lui Janet Lindsay pot distrage chiar şi pe cineva raţional, observă ea cu duritate.

— La naiba cu Janet!

— Să nu te reţin, îl ţintui ea cu o privire batjocoritoare.

— Presupun că ai fi ofensată dacă te-aş pocni, şuieră el cu maxilarul încleştat.

— Poate vrei să te pocnesc la ouă.

— Stai jos, comandă Robbie cu vocea încordată. Aici, adăugă, indicându-i un scaun în colţ, având nevoie de distanţă pentru a-l ajuta să se controleze, nervii lui fiind întinşi la maximum. Chiar îmi pui răbdarea la grea încercare.

Ea nu se mişcă.

— Pentru Dumnezeu, eşti încăpăţânată!... constată el mişcându-se înainte de a face un gest care nu definea un gentleman. (Se aşeză pe scaun şi o privi din partea opusă a camerei.) Explică-mi de ce noi nu mai suntem iubiţi, spuse brusc, descheindu-şi jacheta.

— Nu ai nevoie de mine, cu tot haremul pe care îl ai. Nu-ţi scoate aia de pe tine, îl preveni ea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el şi, ignorându-i ordinul, îşi dădu jos jacheta de pe umerii largi.

— Prefer să fiu independentă, vorbi ea, însă simţi cum îi creşte pulsul când îl văzu că-şi dă şi cizmele jos.

— Nu am de gând să-ţi minimalizez independenţa.

— Şi totuşi, aşa cum s-a întâmplat de curând, continuă ea, sarcastic, îţi asumi rolul de mascul dictatorial care mă ofensează.

— Îmi pare rău.

Doar vorbe, gândi ea, *fără nici o urmă de regret în ele.*

— Aşa cum îţi va fi de o mie de ori în viitor, i-o întoarse ea, privirea ei violetă aţintindu-l. Poate că nu sunt interesată de miile de scuze. Poate că nu sunt interesată de o iubire care nu ia în considerare sentimentele mele faţă de copiii mei. Nu voi uita niciodată ce s-a întâmplat cu ei, nici dacă ar fi să mai trăiesc o mie de ani. Ar fi trebuit să fiu lângă ei când au avut nevoie de mine. Aşa că iartă-mă dacă îmi repugnă bărbaţii care cred că pot să-mi guverneze viaţa. Ca acum, adăugă ea acru. Şi, când te-am văzut în seara asta cu *iubita* ta prietenă, mi-am adus aminte de obiceiurile tale libertine. Sunt convinsă că înţelegi de ce prefer să evit asemenea scene lipsite de gust pe viitor. Aşa că îţi sugerez să te duci s-o întâlneşti pe Janet. Pun pariu că te aşteaptă.

Muşchii feţei lui se încordară.

— Ai terminat?

— Pentru moment, decretă ea, la fel de directă ca şi el.

— Crede-mă, regret profund ce s-a întâmplat cu copiii tăi. În ce priveşte independenţa ta, ar fi stupid să ne contrazicem în această privinţă. Acum totul e diferit. De Argyll s-a avut grijă, zise el ridicându-şi palmele pentru a tempera replica ei. Să reformulez: Argyll a fost plătit, şi nimeni nu vrea să-ţi ordoneze viaţa, cu atât mai puţin eu. Şi, indiferent de ceea ce crezi tu, nici o altă femeie nu mă atrage. Janet literalmente s-a aruncat pe mine în hoi, iar eu încercam s-o îndepărtez.

— Slăbeşte-mă, replică ea, cu buzele curbate a suspiciune.

— Poate că nu asta vreau.

— Nu ai încotro.

— Întotdeauna există alternative, şuieră el, ameninţător.

— Se presupune că trebuie să fiu intimidată?

— Mai curând urmăream să... te conving. Urcuşul până aici a fost destul de dificil.

— De ce nu ai spus aşa? îl luă ea peste picior. Cu siguranţă sunt dispusă să primesc un intrus dacă a făcut atâta efort.

— Mai devreme păreai dornică.

— Înainte de episodul cu Janet, vrei să spui.

— Ai nevoie de un bilet din partea ei care să mă dezvinovăţească?

— Ţi-ar da aşa ceva, fără o favoare *specială*? murmură Roxane cu insolenţă.

— Chiar *eşti* o nenorocită.

— Iar tu eşti interesat să te culci cu orice specimen din această gamă.

— Atunci e perfect pentru mine. Nici măcar nu va trebui să mă mişc prea mult. Gândeşte-te la asta ca la un dar de adio, zise el batjocoritor, dacă într-adevăr crezi ceea ce ai spus.

— Îmi pui la îndoială sinceritatea?

— Pun la îndoială gradul în care temperamentul îţi guvernează sentimentele, spuse el şi se ridică în picioare, obosit de atâta vorbărie, obosit să se scuze şi să tot explice, epuizat de a discuta în contradictoriu asupra unor nuanţe de percepţie.

Voia să rezolve aceste diferende în modul lui.

Ea se dădu repede un pas înapoi, ridicând mâna pentru a protesta la avansul luat de el.

— Stai departe de mine.

— Nu vreau.

— Ţip.

— Nu şi dacă te sărut.

— La naiba cu tine, Robbie! izbucni ea.

— La naiba cu amândoi, atunci — şopti el, păşind spre ea — deoarece în ultimele săptămâni mi-ai făcut un iad din viaţă.

Ştii cât de mult alcool am băut pentru a dormi nopţile fără tine? Ştii de câte ori m-am plimbat prin preajma casei tale ca un adolescent bolnav de dragoste? Prea mult şi de prea multe ori, iar acum voi face dragoste cu tine. Iar, dacă tu nu eşti sigură, eu sunt suficient de sigur pentru amândoi.

În retragere, ea se sprijini cu spatele de uşa încuiată.

— Şi dacă te voi urî pentru asta?

— Dar dacă mă vei iubi, în schimb? Au trecut două săptămâni, trei zile, cincisprezece ore, douăzeci de minute, şi simt că mă sting fără tine.

— Patrusprezece ore, şopti ea.

— Mi-au părut mai lungi, spuse el zâmbind uşor. Dar fie cum zici tu, iubito. Fie cum *vrei* tu. *Orice* te face fericită pe lumea asta. Şi presupun că voi fi şi eu informat de asta, sfârşi el cu un zâmbet larg.

Ea îl privi cu o tentă infimă de amuzament în ochi.

— Nu ai voie să te apropii la mai puţin de o milă de ea.

— S-a făcut.

— Oh, Robbie, suspină ea. Ce ne facem?

— Mai întâi o să te sărut.

După un moment, gura lui se ridică şi spuse pe un ton atât de jos încât abia i se zări mişcarea buzelor:

— Spune-mi că sunt iertat.

Ea clătină din cap.

— Poate aş putea să îmi câştig calea înapoi în graţiile tale, murmură el tachinând-o cu căldură.

— Ar fi mai bine să te retragi, pentru că doresc zece ani de penitenţă.

— De ce nu ai spus că vrei să mă îngenunchiezi? întrebă el şi începu să se lase în genunchi.

Îl trase în sus de păr:

— Vreau să fii serios.

Expresia feţei lui se transformă imediat într-una gravă după ce reveni din nou în picioare.

— Dacă vrei penitenţă, voi face penitenţă, spuse el, acoperindu-i mâinile cu ale lui, trăgându-le spre buzele sale, sărutându-le. Dar iubeşte-mă aşa cum te iubesc eu.

Aşa îl şi iubea; de atât de mult timp!...

— Spune-mi că nu voi regreta, şopti ea, înspăimântată de cât de mult însemna el pentru ea.

— Nu te voi părăsi.

— Sunt destui de nebună să te cred.

— Şi eu sunt nebuneşte îndrăgostit de tine. Aş putea să te atrag, lady Kilmarnock, într-o partidă de dragoste? Înţeleg că preferi aşa.

— Prefer oricum, atâta timp cât un tânăr frumos, posedând un farmec diavolesc, este lângă mine.

— Asta speram şi eu când am escaladat blestematele astea de ziduri de granit.

— Data viitoare voi deschide uşa.

— Nu va fi necesar. Nu te mai las să-mi scapi.

— Nici eu pe tine. Prea multe femei torceau pe lângă tine.

— Nu vom discuta şi despre bărbaţi, bombăni el.

— I-ai speriat de moarte. Ar trebui să iau lecţii de la Janet Lindsay şi de la surorile Duncan.

— Nu-ţi irosi timpul. M-am simţit ca un călugăr cu ele, total dezinteresat — dar tu te-ai simţit la fel cu admiratorii *tăi*?

— Da, da, răspunse ea râzând. Ca o călugăriţă.

— Un răspuns rezonabil, murmură el.

Ea se mai trase înapoi un pas, cu privirea deconcertată.

— Nu-mi place tonul vocii tale. Şi nici nu trebuie să-ţi par rezonabilă.

Se lăsă o scurtă tăcere. Toate emoţiile prin care trecuseră, gelozia, raţiunea pentru despărţirea lor, erau motive pentru deteriorarea şansei unei reconcilieri facile.

— Îmi cer scuze, spuse el în cele din urmă.

— Eşti sigur?

Din nou tăcere.

— Vrei să te implor, nu-i aşa? În condiţiile în care... se întrerupse să inspire adânc.

Implorarea era o necesitate dezastruos de nouă pentru el.

— În care ce?

Probabil am băut prea mult vin la dineul Ameliei, se gândi ea, irascibilă. *Sau poate că doresc într-adevăr ca el să mă implore.*

Ochii lui negri se îngustară şi-şi privi pentru un moment degetele rănite de urcuşul făcut.

— În care toţi bărbaţii din jurul tău, la dineu, păreau să se bucure de farmecele tale seducătoare fără a se umili.

— Vrei să spui că te exclud?

— Vrei adevărul?

— În orice caz.

— Nu cred că mă pot umili.

— Dar nu eşti sigur.

— Luate-ar naiba!

— Pleacă acasă. Nu eu te-am *rugat* să vii.

— L-ai prefera pe lord Jeffrey?

— Nu.

— Sau pe Winton?

— Nu.

— Poate pe marchizul de Rollyn? îi menţionă el pe toţi cei care se învârtiseră în jurul ei nerăbdători, doritori.

— Nu, nu tuturor. E suficient ca să-ţi măgulească orgoliul?

— Nu e vorba de orgoliul meu aici.

— Atunci de ce?

— De inima mea.

— Şi?

Suspină.

— Nu mă tortura, Roxie. Nu am venit aici să mă cert.

— Dar asta faci.

— Îmi pasă prea mult. E mai uşor să fii fermecător când nu-ţi pasă.

— Amorurile obişnuite sunt mai puţin enervante.

— Dumnezeule, chiar că eşti întoarsă!

— Probabil vederea ta alături de vreo zece femei m-a întors. Şi apoi, desigur, scena de la intrare a pus capac în seara asta.

— Nici pentru mine nu a fost mai bine, mârâi el, gândindu-se la compania enervantă pe care trebuise s-o suporte. Dar pot să ameliorez ce a rămas din această noapte, dacă mă laşi. Uite, zise el, arătându-i mâinile. Este a treia oară când sângerez pentru tine.

— Ar trebui să fiu impresionată de sângele tău?

— Nu, ar trebui să mă iubeşti la fel de mult cum te iubesc şi eu, spuse el cu blândeţe. Te rog, Roxie, nu ne-am certat suficient?

Cuvintele lui, moi precum catifeaua, păreau să se insinueze în furia ei, spulberând-o. Dar era încă într-o stare incertă, avea sentimentele învolburate într-un flux dezastruos şi nu era sigură că putea să facă faţă complexităţii iubirii pentru Robbie Carre.

— Am nevoie cel puţin de o scuză. Sau poate de o grămadă de scuze.

— Aş aşterne bucuros o mie de scuze la picioarele tale. Sau chiar un milion, dacă îmi zâmbeşti din nou.

Mândria şi aroganţa lui erau uşor înfrânte aşa cum stătea în faţa ei descălţat, pe jumătate dezbrăcat, înalt, puternic, mâinile lui tânjind după ea, prezentându-şi scuzele la picioarele ei.

— Nu ştiu, zise ea abia respirând, copleşită de onestitatea lui şi de propriile-i dorinţe, de fericirea ademenitoare care o cuprindea de fiecare dată în preajma lui. Nu ştiu dacă te iubesc aşa cum mă iubeşti tu... sau mai mult.

— Nu, nu mai mult, răspunse el încet. Este imposibil.

Să fie atât de intens iubită era minunat, şi zâmbi fericită.

Faţa lui se lumină.

— Mi-a fost dor de tine, murmură ea.

Se apropie din ce în ce mai mult de ea, îmbrăţişând-o strâns, pentru câteva clipe savurând amândoi bucuria momentului.

— A fost îngrozitor fără tine, afirmă Robbie ridicându-i bărbia pentru a-i aşterne pe buze un sărut.

— Mi-a fost dor de tine în fiecare secundă, zise ea, şi colţurile buzelor i se curbară într-un zâmbet şăgalnic. În special nopţile.

— Ştiu. Sunt celibatar de atât de mult timp încât nu cred că îmi mai aduc aminte ce să fac.

— Atâta auto-disciplină duce la întărirea caracterului, din câte am auzit.

Sprâncenele lui se încruntară a dispreţ.

— E o iluzie. Nu a făcut decât să mă excite mult prea mult.

— Ceea ce explică căţăratul tău pe ziduri.

— Cu foarte multă uşurinţă şi fără să îmi dau seama când am făcut-o, replică el cu un zâmbet larg. Iubirea, desigur.

— Ar fi bine ca asta să fie, dacă urmează să renunţ la stilul meu de viaţă pentru tine.

— Merit.

— Aşa se pare, murmură ea având sentimentul că revenea acasă după o îndelungată perioadă de sălbăticie.

— Eşti totul pentru mine, şopti el, mângâind-o pe spate.

— Două săptămâni au fost prea mult.

Întotdeauna el fusese o tentaţie fizică inexplicabilă pentru ea; dorinţa îi cutremura toate simţurile.

— Treisprezece zile şi jumătate — prea mult. Dar hotărăşte tu, se oferi el cu intenţia de a-i face plăcere.

— Pot să-ţi comand ce vreau?

Privirea lui îndrăzneaţă o fixă pe a ei dar îi confirmă printr-un murmur:

— Evident.

— Ce interesant... Ai de gând să te dezbraci la comanda mea? îl întrebă ea dându-se un pas înapoi pentru a evalua şi mai

bine reacţia lui dar, după numai un scurt moment de ezitare, el confirmă dintr-o mişcare a capului şi începu să-şi desfacă bluza.

Fiind din ce în ce mai încurajată în iniţiativa ei, îşi trase un scaun şi îi făcu semn să se dea puţin mai în spate.

— Ca să pot vedea *totul*, preciză ea mieros, aşezându-se într-un foşnet de mătase.

— Îţi place, nu-i aşa? întrebă el dar, dincolo de indiferenţa aparentă cu care o spunea, se putea simţi o reţinere inerentă.

— Nu am ocazia în fiecare noapte să îţi comand, observă ea jucăuş. Întoarce-te, iubitule, ca să pot cerceta cu privirea toate farmecele tale considerabile.

Nu observase ezitarea lui de moment înainte să se supună, atât era de pătrunsă de joc. Când se întoarse din nou cu faţa la ea, observând erecţia care presa mătasea neagră a pantalonilor, ea murmură:

— Mmmm. *Întreaga* extindere a entuziasmului tău este aţâţătoare.

— Trăiesc pentru a te aţâţa, vorbi el tărăgănat.

— Curând, observă ea indiferentă, de parcă ar fi cântărit avantajele ofertei lui. Scoate-ţi bluza.

El se supuse dar uşoara încordare era vizibilă şi în mişcarea umerilor.

— Acum pantalonii.

Nu mai primise ordine din copilărie şi, chiar şi atunci, numai sporadic. Nu era în largul său în acest rol de supunere. Dar, docil, îşi desfăcu nasturii pantalonilor, lăsând să-i alunece de pe şolduri şi azvârlindu-i cu piciorul.

— Te-ai distrat suficient?

— Ai răbdare, iubitule. Arăţi magnific — peste tot, murmură ea cu privirea aţintită asupra erecţiei lui.

— Iar tu arăţi ca o femeie pregătită pentru sex.

— Nu încă... Ţi-e greu să fii docil?

— Nu aş spune chiar aşa.

— Eu aş spune chiar imposibil, rosti ea încet.

— Ar trebui să te fac să te răzgândeşti, îi replică, apropiindu-se de ea.

Ea luă o poziţie rigidă.

— Nu te-ai lăsat condus pentru prea mult timp.

— Regret, zise el nerăbdător. Poate aş putea să te tentez cu altceva.

— Cum ar fi?

Era acum foarte aproape de ea încât trebui să privească în sus la el.

— Ai voie la trei încercări, şopti el.

— Am şi un premiu dacă ghicesc?

— Primeşti un premiu chiar dacă nu ghiceşti.

— Îmmm. Te grăbeşti?

— Ai tot timpul la dispoziţie, rosti el ridicând-o de pe scaun fără nici un efort şi ducând-o în braţe până în dormitor. Poţi delibera cât de mult vrei în timp ce eu fac dragoste cu tine.

— Şi dacă mă mai gândesc la ceea ce presupui tu?

— Ai fi putut face asta, dacă nu ţi-ai fi dorit atât de mult să facem dragoste chiar acum, îi spuse el privind în jos la ea.

— Vrei să spui, dacă nu te-aş vrea atât de mult. Sau nu faci diferenţa?

— Mă întrebi pe mine? o întrebă el punând-o pe pat. Când aş fi putut să mă culc cu oricare din vreo douăzeci de femei în noaptea asta?

Ea stâmbă din nas.

— Dar totuşi, eu sunt un monogam, şopti el, aplecându-se peste ea, dându-i fustele la o parte cu o atingere lină, aşezându-se între coapsele ei.

— Aşa şi trebuie să fii.

— Sau dacă nu? întrebă el ghidându-şi erecţia spre adâncurile ei fierbinţi.

— Sau ar fi trebuit să te refuz.

Cuvinte frivole, fiindcă acum coapsele ei se deschideau larg sub el. El alunecă încet înăuntrul ei, murmurând:

— Ce-ar fi să continuăm discuţia mai târziu?

Cum aş putea uita plăcerea incendiară, solubilă, se întreba ea, în timp ce ei aiuneca şi mai în adânc, făcând-o să simtă frisoane pe şira spinării, făcând să-i clocotească sângele. Ce ciudat era că toate acele stadii ale senzualităţii nu erau posibil de săpat pentru totdeauna în amintirea cuiva. Cât de ciudat era că avea senzaţia că nu mai simţise niciodată aşa ceva.

— Promit să fiu mai docil mâine, şopti el, dorind să-i facă plăcere, dorind să-i dea orice pe lume, fiindcă îl făcea să se simtă atât de bine.

— Fă dragoste cu mine, respiră ea sacadat, copleşită de forţa lui, dorindu-l avid, tânjind după toată iubirea lui.

— Te voi iubi mereu.

— Perfect.

Erau înlănţuiţi complet, fiecare nerv şi impuls vibrând la invazia lui extremă — ea asimilându-l, el absorbit: lungimea lui rigidă arzând în interiorul ei. Amândoi rămaseră pentru un moment fără respiraţie, inerţi. Apoi el se mişcă primul. Sau fusese ea? Senzaţiile atingeau culmile cele mai înalte ale excitaţiei, nici unul din ei nemaifiind în stare de a gândi limpede.

— Nu o să-ţi mai dau drumul niciodată, icni el, intrând şi mai adânc, simţind-o, aducându-şi aminte, percepând minunea familiară, insensibil la orice altceva decât la nevoia acută de a o poseda complet.

— Te voi ţine în patul meu.

Îşi ridică puţin capul şi o privi drept în ochi.

— Şi eu pot fi posesivă, murmură ea.

— Norocul meu.

Vrând să savureze momentul, o duse spre culme încet, dar ea era, ca întotdeauna, prea insistentă, nerăbdătoare, astfel încât a trebuit s-o liniştească de două ori, retrăgându-se parţial când ea se tânguia şi îl implora.

— Aşteaptă, aşteaptă, e mai bine, şopti el.

— Nu, nu, nu... se revoltă ea în faţa acestei întârzieri, sclavă ardentă a plăcerii.

Dar el ştia exact cum să o menţină la distanţă minimă de orgasm şi, când ea ajunse în cele din urmă pe culmea plăcerii, când lumea dispăruse în jur, el se lăsă să alunece atât de adânc în ea, încât o făcu să strige de extaz.

Intra în ea iar şi iar, în spasme infinite de dorinţă, care se învolburau prin miezul fiinţei ei înfierbântate, de parcă se topise în jurul fiinţei lui. Iar după acele două săptămâni de celibat, el se abandonă şi îi întâmpină orgasmul cu o eliberare violentă, feroce, de parcă nu mai ştia de sine, de parcă ar fi pus stăpânire pe corpul şi sufletul ei.

CAPITOLUL 15

S-au trezit devreme, după ce aproape că nu dormiseră în noaptea aceea, şi îşi zâmbiră în lumina zorilor.

— Rămâi la micul-dejun, murmură Roxane cu trupul cald lipit de al lui.

— Să trimit după valet.

— Dacă nu te deranjează copiii. Întotdeauna luăm micul-dejun împreună.

— Încă mai aruncă unul în celălalt cu mâncare?

— Contează?

El zâmbi larg.

— Deloc. Mă gândeam doar că e mai bine să-l avertizez pe Gordie. El îmi tratează hainele ca pe propria-i comoară.

— Îmbracă şi tu ceva ce iese la spălat.

— Încerci să mă sperii?

Îi cunoştea familia, de ani de zile. Şi nu erau mai sălbatici decât fusese el însuşi în copilărie.

— Vreau doar să fii conştient...

— La ce mă expun?

— Nu trage concluzii pripite. Nu mi-ai ascultat încă lista de solicitări.

O ridică pe piept cu o încordare a muşchilor puternici şi îi luă chipul între palmele lui mari.

— Nu-mi pasă care îţi sunt solicitările, te căsătoreşti cu mine de îndată ce pot obţine autorizaţia şi un pastor.

— Îmi plac atât de puţin bărbaţii dominanţi!...

— Vom avea suficient timp să discutăm despre asta în următorii cincizeci de ani. Dar decide tu cum le comunici copiilor tăi.

— Că noul lor tată vitreg este cu doar cinci ani mai mare decât Jeannie?

— Nu mai insista atât pe acest argument obosit. Pot să-ţi arăt o serie de căsătorii ca a noastră. Eşti mult prea vanitoasă. Mai

bine lasă-mă să te distrag de la o asemenea idioţenie. Mmmm, pari să fii...

— Îndrăgostită? şopti ea, zâmbind.

— Senzuaiă şi îndrăgostită. Genul meu de soţie.

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

— Nu ne va lua mult. Eşti uşor de satisfăcut, rosti el cu un zâmbet larg.

Şi, la primele raze ale soarelui care răsărea peste Edinburgh, cei doi îndrăgostiţi salutară noua zi în propriul lor stil. Până când Roxane, cu respiraţia întretăiată şi din nou saturată, spuse:

— Copiii se vor trezi în curând.

Valetul lui Robbie a sosit în cincisprezece minute, iar baia a fost pregătită în numai o jumătate de oră. Când copiii au năvălit în sufragerie, la puţin timp după aceea, mama lor şi Robbie îşi beau cafeaua şi citeau ultimele cancan-uri din *„Ştirile din Edinburgh"*.

— Unchiule Robbie! ţipară ei, aruncându-se pe el de parcă ar fi fost un partener de joacă pe care nu-l văzuseră de mult. Ai lipsit atât de mult!

— Am fost prins cu dezbaterile parlamentare, replică el cu o îmbrăţişare de grup. Dar mama voastră m-a invitat cu amabilitate să petrecem mai mult timp pe viitor, şi aşa voi face.

— Putem să-ţi călărim caii de curse? exclamă Jamie.

— O să-i aduc.

— Şi adu-ţi şi săbiile, îl rugă Alex. Toată lumea spune că eşti cel mai bun spadasin din Scoţia. Vreau să învăţ şi eu.

— Şi eu, exclamă Angus, sărind de pe un picior pe altul.

— Iar pentru tine ce să aduc? întrebă Robbie, adresându-se lui Jeannie, care stătea oarecum de-o parte. O nouă rochie sau nişte perle? Eşti destui de mare să ai propriile tale perle, nu-i aşa?

— Lasă-mă să-l călăresc pe Titan.

Robbie privi spre Roxane:

— Depinde de mama ta.

Titan era o brută de armăsar care aruncase mulţi călăreţi din şa.

— Numai sub supraveghere, acceptă Roxane.

— Pot să-l strunesc, *maman*. Unchiul David spune că pot călări orice cal.

— De ce să nu mergem cu toţii la Bransley Hill săptămâna viitoare şi să călărim în preajma îngrijitorilor mei antrenaţi?

Copiii ţipară într-un mod asurzitor.

Roxane zâmbea, de partea cealaltă a mesei, bărbatului care adusese atâta plăcere în viaţa ei.

Robbie îi zâmbi şi el.

— De îndată ce terminăm micul-dejun, hai să mergem să vedem dacă Wilson a adus un nou transport de jucării.

— Eu *am* treisprezece ani, replică Jeannie.

— Nişte păpuşi modeme, atunci, de la magazinul lui Madame Tonnere.

Jeannie aruncă o privire întrebătoare către mama sa.

— Cum doreşti tu, dragă, replică aceasta.

— Şi, de ce nu, o rochie de domnişoară, adăugă Robbie.

— *Maman*! exclamă ea, strălucind de încântare.

— Să nu-i răsfeţi prea tare, îl preveni ea pe Robbie, dar zâmbi în acelaşi timp.

— Nu mai mult decât mama lor, se apără el plăcut.

După micul-dejun, copiii au plecat să-şi ia hainele pentru excursia la magazinul de jucării, iar Robbie şi Roxane au avut un moment de intimitate.

— Nu fii prea extravagant cu ei, îl admonestă Roxane.

— Numai câteva lucruri, promise Robbie. Eu voi fi cel care se va distra cel mai bine.

— Să nu-i copleşeşti.

— Copiii tăi? Te rog! Singurul lucru care-i poate copleşi este numai însăşi mâna lui Dumnezeu. Şi cred că însuşi El ar fi copleşit în încercarea lor de a-i apuca mâna. Nu îi dezavuez, draga mea, preciză el repede, din contră, îmi plac copiii cu iniţiativă. Le-ai dat o creştere minunată.

— Ce încântător eşti!

— Nu-i aşa? o tachină el, clipind. Mai târziu, la noapte, o să-ţi demonstrez întregul meu farmec.

— Şi pe deasupra şi modest. Cum aş putea să te refuz?

— Într-adevăr, cum, când ştiu tot ceea ce-ţi place?

Îşi luă obrajii în palme.

— Fii cuminte! Mă faci să roşesc.

— Dar îmi place asta atât de mult!

Şi, în mijlocul acelei scene încântătoare, intră majordomul lui Roxane cu un mesaj.

— O oarecare doamnă Barrett vrea să vă vadă, *my lady*. Vrea să-l vadă şi pe conte. A trebuit s-o încuiem în camera de primire. Este atât de indiscretă!

— Îţi mulţumesc, zise Roxane direct. Venim imediat.

Şi, de îndată ce servitorul ieşi din cameră, întrebă cu răceală:

— De acum vor veni să ia micul-dejun cu noi?

— Nu am nici cea mai mică idee ce caută aici. Nu am mai văzut-o de când am plecat spre Olanda. Şi nu trebuie să stai de vorbă cu ea. Am eu grijă de tot.

— Nu *vrei* ca eu să stau de vorbă cu ea?

Pentru nimic în lume, se gândi el, dar tonul lui Roxane nu îi permitea o asemenea atitudine.

— Vorbeşte cu ea, dacă vrei, dar este o femeie volatilă.

— Să mă duc înarmată?

Mai curând însoţită de o întreagă suită înarmată, îşi zise Robbie în gând; el încă mai avea cicatrici de la zgârieturile doamnei în cauză.

— Să mergem împreună. Ar trebui să fie suficient de intimidant pentru ea.

— Ce oi fi văzut la ea?

Nu era o întrebare la care să răspundă politicos.

— Eram plictisit, răspunse el, şi se ridică de la masă, dorind să treacă peste acest moment dificil cât mai repede cu putinţă.

— Iar acum *eu* îţi temperez plictiseala?

— Nu, Dumnezeule, nu! protestă el. Nu e acelaşi lucru, şi tu ştii asta. Îmi pare rău că a venit aici. Nici nu-mi dau seama ce vrea.

Dar au aflat repede motivul vizitei doamnei Barrett. De îndată ce au intrat în cameră, aceasta s-a răsucit de lângă fereastră şi a rostit înfierbântată:

— Sunt însărcinată cu copilul tău, Robbie. Acum ce-o să facem în legătură cu asta?

Roxane a inspirat cu putere şi a vrut să iasă.

Degetele lui Robbie s-au încleştat în jurul taliei ei, ignorând tentativele lui Roxane de a se elibera, întrebând-o calm pe vizitatoare:

— De ce ai venit *aici*?

— Deoarece nu erai acasă şi am auzit bârfe că ai fi la casa contesei. Nu aveam chef să aştept.

— Când ar trebui să se nască acest copii?

— Copilul *tău*.

— Când?

— În noiembrie.

— Nu mai spune. Şi de ce vii la mine? Eşti căsătorită.

— Ticălos nemilos, îl scuipă Roxane.

— Acelaşi lucru ţi-l va face şi ţie, *my lady*, îşi scuipă veninul Katharine Barrett. E un infam.

— Copilul nu este al meu, Roxane. Crede-mă.

— Ce original!

— Lasă-mă să vorbesc cu ea, rosti el blând către Roxane, nedorind ca scena să evolueze într-o melodramă. Nu e nevoie ca tu să iei parte la asta. Îţi voi explica mai târziu.

— Foarte bine, replică brusc Roxane.

— Mă voi întoarce repede sus.

— Nu te grăbi, spuse ea eliberându-şi mâna.

O lăsă să piece, înţelegându-i mânia. Dar suspină în sinea sa, ştiind că, indiferent ce explicaţie va oferi, răspunsul ei va fi furtunos.

De îndată ce uşa se închise în spatele lui Roxane, privi fix la fosta lui iubită. Îi venea aşa de rău rochia aceea de un cenuşiu modest, deşi îi zâmbi într-un mod familiar:

— Complimentele mele pentru modul cum ai jucat şi pentru rochie. Camera de zi a contesei de Kilmarnock a fost bine aleasă. Dramatic, pe cale de a porni moriştile bârfitoare la viteză maximă în mai puţin de o oră.

— Am considerat că punerea în scenă este bună, se arătă de acord femeiuşca blondă. Noua ta iubire pare să fi fost afectată. Va trebui să o alini în modul tău caracteristic.

— Spune-mi de ce eşti aici, deşi ar trebui să-mi dau seama, rosti Robbie, nevrând să discute despre Roxane cu ea. Şi mai spune-mi al cui este copilul. Nu e al meu. Ştim amândoi asta.

— Dar gândeşte-te ce greu va fi de demonstrat, dragă Robbie...

— Mackenzie nu are de gând să plătească? întrebă Robbie, fiindcă nu-i ceruse niciodată fidelitate în relaţia lor, ea văzându-se cu Ian Mackenzie de ani de zile.

— Soţia lui este cea care ţine baierele pungii. Ea fiind moştenitoarea, are acest prerogativ.

— Şi se presupune că eu trebuie să plătesc pentru copilul lui Ian? Ţi-a tăiat pensia soţul tău?

— De parcă mizerabilul ăia a înţeles vreodată cât mă costă să-mi trăiesc viaţa. Iar tu ai o groază de bani, dragă. Nu vei simţi lipsa unei mici sume. Dacă mă vei înţelege, voi fi mai mult decât dornică să-i spun contesei că totul a fost o mare greşeală.

— Chiar asta vreau să faci.

— Contra unui preţ, scumpul meu.

— Ar fi trebuit să fii negustoreasă.

— Sau avocat, ca tine. De unde vrei să încep?

— I-a plăcut lui Ian apartamentul pe care ţi l-am dat? întrebă Robbie sardonic.

— Îl consideră foarte confortabil, iar tu ştii la fel de bine ca mine că preţul nu a fost mai mare decât suma pierdută de un om bogat ca tine la un joc de cărţi. Sărmanul Ian trebuie să cerşească la zgârcita de nevastă-sa pentru fiecare şiling.

— Ar trebui să-l pun şi pe el pe lista mea de întreţinuţi.

— Voi fi mai mult decât fericită să te mulţumesc... în alte feluri, dacă vrei, insinuă ea.

— Nu vreau. Şi nu am chef să mă târguiesc acum. Du-te şi vorbeşte cu Coutts la hanul „White Horse" şi spune-i ce vrei. Dar *voi cere* o degrevare scrisă a paternităţii mele. Şi nu e pentru noiembrie, nu-i aşa? întrebă el direct, cu privirea plimbându-i-se pe abdomenul ei bombat.

— Nu intenţionez să îmi dezvălui toate secretele fără plată, dragul meu. O să-ţi spun mai târziu.

Relaţia lui cu doamna Barrett fusese una scurtă — de şase săptămâni cel mult, în perioada de dinaintea plecării lui în Olanda. Era imposibil ca o sarcină rezultată din relaţia de atunci cu el să fie deja atât de evidentă. Iar el ştia cum să evite riscul ejaculării într-un uter atât de mercantil.

— Transmite-i felicitările mele lui Ian. Este, probabil, mulţumit.

— Deoarece soţia lui e stearpă, *este* cu adevărat încântat.

— Vreau s-o informezi pe contesă despre încurcătură cât mai curând posibil.

— Pe tine nu te va asculta, presupun, frumosul meu armăsar. Iată preţul plătit reputaţiei tale licenţioase, rosti ea cu un zâmbet deschis şi inocent, de parcă nu tocmai îl extorcase de bani.

— Trimite, pur şi simplu, biletul.

— Desigur, dragul meu. Şi spune-i avocatului tău că vreau cash.

— Îi voi spune, şi sper că nu mi-ai distrus deja viaţa.

— Dacă erai un cleric pios, cine m-ar fi crezut? Aşa că, dragă Robbie, consideră că tu însuţi ţi-ai distrus-o.

— Roagă-te să nu fie aşa, zise el cu blândeţe. Altfel o să vin să-ţi iau o porţie de sânge.

— Oricând, dragule. Ian pleacă atât de des din oraş...

— Slăbeşte-mă! spuse el tăios. Nu sunt sigur că îmi mai pot permite încă vreun plod de-al tău.

— Evident că poţi. Poţi să-ţi permiţi o duzină cu băncile, flota şi negoţurile, enumeră ea blocându-i protestele cu o mişcare a mâinii. Nu te îngrijora, dragule. Nu sunt complet lipsită de scrupule.

— Ascultă-mi sfatul. Investeşte banii!

— Aşa voi face şi îţi mulţumesc. Tu şi fratele tău sunteţi foarte dulci.

— Fratele meu? întrebă el cu ochii larg deschişi la auzul acestei revelaţii. Atunci de ce nu te-ai dus la el?

— Deoarece el e îndrăgostit. Cine m-ar fi crezut când el este îndrăgostit lulea de soţia sa de atâta timp?

Robbie izbucni în râs, în ciuda celor ce i se întâmplaseră.

— Cine mai participă în cursa pentru titlul de tată?

— Nimeni atât de bogat ca cei din familia Carre, dragul meu. Sau atât de generos, adăugă ea cu o sinceritate ingenuă. Aş putea boteza copilul cu numele tău.

— Dumnezeule, nu! Deşi sunt flatat, adăugă el cu un zâmbet. Şi nu ţi-aş recomanda nici numele lui Ian. Soţia îi va face viaţa un calvar. De ce să nu-i pui numele soţului tău? Sau nu e atât de binevoitor?

— Cu puţin noroc, va muri curând.

— Înţeleg. E o situaţie ciudată pentru tine.

— Voi vizita şi eu Olanda, în curând, să nasc... ciudăţenia. Şi *voi trimite* contesei scuzele mele.

— Mulţumesc. Scrie-le într-o manieră foarte clară. Voi *avea* nevoie de degrevarea ta. Valetul meu va merge cu mesajul la Coutts imediat, mai zise el urându-i noroc cu sarcina.

— Mulţumesc, Robbie, rosti ea cu privirea plecată ca a unei virgine.

— Păstrează poza asta pentru Ian. E mult mai credul. Dar, cu plăcere, dacă vei trimite contesei cu maximă urgenţă explicaţiile, adăugă el, indicându-i că se aşteaptă la supunere imediată, după care părăsi camera.

●

— Nu, nu! ţipă Roxane de îndată ce el intră în apartamentele ei şi începu să-i explice. Nu mai vreau să aud nici un fel de scuze. Nu vreau să le aud. Nu înţelegi? insistă ea înfierbântată, nu se va modifica nimic. Femeile nu vor dispărea dacă te vei căsători cu mine. Iar eu sunt prea egoistă. Nu am nevoie de acea frustrare constantă în existenţa mea. Nu pot să-i fac faţă. Îmi pare rău.

— Copilul nu e al meu. Îţi va trimite un bilet de explicaţie.

— Cât te-a costat?

— Este adevărul. Copilul este al lui Ian Mackenzie.

— Sau aşa va spune, dacă a fost plătită. Nu te uita la mine cu privirea aia inexpresivă. Nu sunt proastă. Femeia aceea nu ar fi plecat dacă nu ai fi plătit-o. Aşa că orice bilet din partea ei nu înseamnă prea mult.

Avusese timp, cât stătuse singură, să se gândească dacă ar mai fi putut face faţă unui asemenea dezastru şi realizase cu durere că nu — sau că nu ar fi vrut. Ştia din experienţa agonizantă că, oricât de fervantă ar fi, iubirea se stingea în cele din urmă. Deoarece, dacă nu ar fi fost aşa, nu ar mai fi putut iubi după Jamie. Aşa că şi asta va trece, acest tumult al iubirii pentru Robbie. În special, nu dorea să-şi târască copiii într-o relaţie care ar fi putut să se sfârşească într-un dezastru pentru toată lumea.

— Nu eşti rezonabilă.

— Poate că nu vreau să fiu rezonabilă când micul-dejun îmi este întrerupt de una din iubitele tale.

— Îmi cer scuze.

— Aş fi vrut ca scuzele să fie suficiente, dar nu va merge aşa pentru nici unul din noi. Aş vrea să pleci. Nu ţi-o spun la furie. Pur şi simplu nu sunt capabilă să mai fac faţă unor noi confruntări cu amicele tale.

— Pentru că nu ţii suficient la mine.

— Pentru că ţin prea mult.

— Nu aşa mi se pare. Dacă ţineai, ai fi încercat să înţelegi.

— Nu arunca vina pe mine, i-o întoarse ea, nedorind să fie pusă în defensivă din cauza femeilor cu care se culcase el.

— De ce sună ca şi cum mi-aş petrece existenţa cerându-mi scuze de la tine? spuse el, asumându-şi rolul de victimă.

— Nu crezi că ar putea avea legătură cu indiscreţiile din viaţa ta?

— Roxane, nu face pe moralista cu mine. Nu eşti deloc în poziţia de a adopta o poziţie virtuoasă în faţa mea.

— Poftim?!

— Ştii foarte bine ce naiba vreau să spun. Ai cedat şi tu în faţa pasiunilor ca fiecare dintre noi.

— Nu chiar ca „fiecare dintre noi", dacă te referi la tine. Şi slăbeşte-mă cu stilul ăsta de distragere a atenţiei.

— Stăm acum să punem în discuţie diferite nivele?

— Nu punem nimic în discuţie. Nu e nimic de discutat. Trăieşte-ţi viaţa cum doreşti, şi lasă-mă s-o trăiesc pe a mea.

— Toate astea pentru că doamna Barrett a venit în vizită?

— Te faci că nu înţelegi, nu-i aşa? spuse ea stupefiată.

— Nu, nu înţeleg. Nu am greşit.

— Probabil că niciodată nu vei greşi, şi tocmai asta mă îngrijorează.

— Deci ai de gând să arunci la gunoi iubirea noastră?

— Nu fac decât să fiu realistă în legătură cu abilitatea mea de a accepta toate schimbările pe care le aduci vieţii mele.

— Vorbeşti de parcă sunt enorme.

— Nu, dar sunt numeroase. Poate că m-am obişnuit cu stilul meu. Poate sunt prea egoistă. Învinovăţeşte-mă, dacă vrei. Dar pasiunea nu este suficientă pentru a depăşi toate obstacolele.

— De ce nu?

— Deoarece nu trebuie să mă gândesc numai la mine.

Se întoarse cu dezgust şi se îndreptă spre fereastră, privind în grădină.

— Vrei să se termine?

— Da.

— Bine, rosti el inexpresiv. Îţi mulţumesc pentru timpul acordat. A fost... plăcut.

Şi, cu o uşoară plecăciune, porni spre uşă.

Îl privea, simţind deja durerea.

Dar, în momentul acela, el se întoarse din uşă spunând:

— Eşti foarte bună la pat, Roxane.

Iar durerea ei fu absorbită de o furie atât de monstruoasă, încât se bucură că nu avea o armă la îndemână.

— Nici tu nu eşti mai prejos, replică ea cu răceală.

— Mă străduiesc, zise el moale şi dispăru pe uşă.

Clinchetul uşor al clanţei se înfipse ca un cuţit în inima ei. Se forţa să nu plângă deoarece nu-şi putea permite să apară cu ochii înroşiţi în faţa copiilor. Îşi controlă şi expresia feţei şi gândurile cât mai bine, şi plecă să-i ia la cumpărături.

Explică plecarea lui Robbie atât de fals încât îi surprinse până şi pe copii, dar le spuse:

— Dacă vreţi, putem merge să călărim după ce terminăm cumpărăturile.

Astfel conversaţia se îndreptă spre calul preferat al fiecăruia.

Şi viaţa ei a mers mai departe.

CAPITOLUL 16

Cele mai neplăcute momente erau când se întâlneau în public, la evenimentele mondene. Pe perioada sesiunii parlamentare toată lumea era în oraş iar calendarul social era aşa de plin de evenimente încât în unele seri era necesară prezenţa în mai multe locuri. Iar în serile în care sesiunile ţineau până târziu, bărbaţii năvăleau la astfel de evenimente la diverse ore, încă discutând aprins asupra diferitelor divergenţe politice.

Fraţii Carre atrăgeau întotdeauna atenţia când intrau, nu numai prin splendoarea lor fizică, ci şi prin senzualitatea lor provocatoare. Stăteau în prag, Johnnie căutând-o pe Elizabeth din priviri, cu un zâmbet graţios pe buze când o regăsea, Robbie examinând şirurile de doamne care îi vânau favorurile cu patimă neruşinată, de parcă ar fi ştiut că toate erau la picioarele lui aşteptând doar un semn.

În ultimul timp acorda o atenţie considerabilă domnişoarei Delphine Lauder de Fountainhall — o fată înaltă şi suplă de la ţară căreia îi plăcea să joace în piesele de teatru de amatori. Se zvonea că era pe punctul de a-i cere mâna.

El şi Roxane se întâlniseră odată, într-una din seri, la o reprezentaţie a piesei *„Iubirea îl face pe bărbat"* susţinută la teatrul contesei de Marischal.

Mai puţin atrasă de reprezentaţie decât ceilalţi, majoritatea rude ale lui Delphine, Roxane se strecurase printr-o uşă laterală spre sfârşitul actului întâi şi, întorcându-se ceva mai târziu, dăduse de Robbie în coridorul din spate, mai puţin frecventat. Îi zâmbise politicos.

El lăsase în jos paharul şi se aplecase, dându-se într-o parte pentru a-i face loc să treacă prin spaţiul strâmt, rochia ei atingându-i totuşi piciorul.

— Nu aş intra înapoi chiar acum. Rişti să întrerupi monologul.

Se opri din drum.

— Ai mai văzut această reprezentaţie?

— Delphine a făcut repetiţii.

— Este foarte... bună, rosti Roxane pe cât de plăcut posibil, încercând să şi-l imagineze pe Robbie ascultând-o pe tânăra fată repetând rolul cu vocea ei înaltă, de copilă.

— Nu, nu este, dar îţi mulţumesc pentru amabilitate.

— Desigur, are alte calităţi fermecătoare.

— E o întrebare? tărăgănă el vorbele alene, cu o tentă batjocoritoare în glas.

— Deloc.

— Şi escortele tale au calităţi fermecătoare? întrebă el, cu o privire penetrantă care contrazicea langoarea vorbelor sale.

— Unii mai puţin, alţii mai mult.

— Cum ar fi Callum, de exemplu.

Genele ei se ridicară dintr-o dată la tonul lui brusc, şi-i aruncă o privire violetă care-l făcu să aibă o strângere de stomac la amintirile persistente generate de acea privire.

— De exemplu, confirmă ea, cu un ton ce se voia blazat.

La o asemenea distanţă mică aroma lui îi umplea nările şi se întreba, cu o tentă de regret, dacă domnişoara Lauder ştia cât îi era pielea de caldă la atingere şi cum simţea atingerea pletelor lui pe obraji, când stătea deasupra ei. Cum zâmbea ca nici un alt bărbat din lume astfel încât părea că nimic nu poate alunga fericirea produsă de acel zâmbet.

— Unde e în seara asta?

— Callum e plecat în nord cu afaceri.

— Deci eşti liberă.

— Întotdeauna sunt liberă. Deşi înţeleg că domnişoara Lauder ţi-a tăiat aripile în ultimul timp.

— Greşit.

— Simple bârfe?

— Nu aşa se întâmplă întotdeauna? Doar dacă nu te culci într-adevăr cu Argyll.

— După tot ce le-a făcut copiilor? Nu cred că vorbeşti serios.

— A venit totuşi în vizită.

— Mă spionezi?

— Nu te flata. A menţionat Amelia acest lucru.

— Ei bine, atunci probabil ţi-a menţionat, de asemenea, şi că l-am aruncat afară cu tot cu scuzele şi falsele lui promisiuni. Cum am făcut şi cu un alt bărbat, cunoştinţă de-a mea.

— Dacă ai tupeul să te referi la mine, îmi displace că sunt comparat cu acel trădător. Cel puţin eu îmi câştig existenţa onest. Deci, dacă nu e Argyll, să înţeleg că se bucură Callum de întreaga ta atenţie?

— Eşti beat.

— Doar încep să fiu, dragă. Nu apuc să mă îmbăt până dimineaţă, o corectă el, dar băuse deja destul whisky pentru a pune şi următoarea întrebare: Te satisface?

— Dar *domnişoara Lauder* e suficientă pentru dorinţele tale carnale?

— Pot oricând să-mi fac timp pentru tine, rosti el privind într-o parte şi alta a coridorului izolat. Avem şi acum câteva minute la dispoziţie, dacă doreşti.

— Nu am fost niciodată interesată de viteză. Probabil mă confunzi cu altcineva.

— Vrei să mergem în altă parte unde să avem timp suficient?

— Nu ţi se va simţi lipsa de către admiratoare? Audienţa este plină de ele.

— Nu mă preocupă acest subiect.

— Presupun că averea îţi depăşeşte actele nesăbuite.

— Probabil. Mergem?

— Sunt, desigur, măgulită de galanteria ta — replică ea — dar poate altădată, dacă sunt disperată după o şedinţă scurtă de sex.

El zâmbi.

— Nu am vorbit de una rapidă, rosti el cu o lumină tandră în priviri. Niciodată nu a fost aşa, nu?

— Dar, totuşi, asta ţi-e specialitatea, nu? observă ea acid, forţându-se să-i ignore privirea blândă.

— Şi eu, care credeam că e cazul tău, zise el, dintr-o dată tandreţea fiind înlocuită cu un amuzament brutal. Ei, ce naiba, adăugă obraznic, cel puţin bea o gură cu mine de dragul timpurilor bune. Reprezentaţia asta de amatori e aşa de plicticoasă încât nu e cazul să ne reîntoarcem acolo până nu vom fi nevoiţi s-o facem.

Deschise sticluţa de argint şi i-o oferi cu un rânjet.

— Are aroma ta preferată.

— Din distilăria ta de la Inverness, vrei să spui, rosti ea întorcându-i zâmbetul, incapabilă să reziste candorii lui, piesa fiind oricum îngrozitor de plicticoasă. Presupun că nu are sens să ne certăm.

— Deloc, draga mea Roxane, acum că am reuşit să scăpăm de acei diletantişti insipizi, aşa că să bem o gură de whisky împreună.

— Întotdeauna ai fost un bărbat profund, zise ea luând cu o mână recipientul şi bând.

Gustul lui dulce de tabac se amesteca în gura ei împreună cu cel de alcool.

— Te-ai reapucat de fumat?

— Mă dedau la o serie de vicii pentru a-mi trece timpul.

— Iar domnişoara nu dezaprobă? întrebă ea returnându-i sticluţa.

— Mirajul averii familiei Carre îi blochează orice urmă de dezaprobare. Nu se ceartă niciodată cu mine. Spre deosebire de tine.

— Cauză a plictiselii tale, fără îndoială.

— Aşa crezi? E vreo problemă? întrebă el luând o gură zdravănă de băutură.

— De unde să știu eu? Nu am fost niciodată o simpatică domnișoară.

— Așa e, nu ai fost.

Privirea lui întunecată privi la splendoarea formelor ei voluptuoase, atât de elegant puse în valoare în seara aceea printr-o rochie din mătase de culoarea prunei care îi scotea în evidență strălucirea pielii. Simțea o nebună dorință de a o atinge. Când îi întinse, în schimb, sticluța de whisky, degetele lor se atinseră ușor iar el își trase respirația de parcă l-ar fi ars.

Ea încercă să se dea un pas înapoi dar holul îngust îi restricționa mișcările.

— Te-am prins, șopti el, punând sticluța în buzunar.

— Nu, zise ea cu o respirație grea, îmbujorată, alarmată, încercând să scape într-o parte.

El se mișca încet, proptindu-și mâinile ferm în perete de fiecare parte a capului ei, capturând-o între brațele sale.

— *Acum* chiar că te-am prins.

Se aplecă spre ea până când fața îi ajunse la doar câțiva centimetri de a ei. Partea de jos a corpului se legăna blând spre ea, amândoi simțind tremurul familiar. Poate că era beat, sau poate că era mai impulsiv, dar se mișcă un pas și mai aproape cu mâinile alunecând în jos, spre șoldurile ei, trăgându-i corpul cu tărie spre corpul său, astfel încât ea putu să-l simtă excitat. Apoi își aplecă capul și îi acapără gura cu un sărut febril, invadator, care le reamintea amândurora de plăcerile pe care le împărtișeră, făcându-i să uite tot ce nu era decât senzație nestăvilită.

— Ah, aici erai! exclamă o voce înaltă.

Roxane își smulse gura într-o parte și împinse greutatea solidă a lui Robbie.

— Dă-mi drumul!

Timp de o secundă nu a fost sigură dacă îi dăduse drumul.

Nici el.

— Te-am căutat peste tot! spuse veselă Delphine.

Lumina lumânării din coridorul îngust era destui de slabă pentru a ascunde parţial acţiunile care aveau loc.

— Dă-mi drumul, îi ordonă Roxane lui Robbie. Chiar *ai* chef de scandal?

El aruncă o privire scurtă către iubita care se apropia şi, deşi nu fusese distras de apariţia ei, se dădu imediat un pas înapoi la vederea mamei acesteia, care tocmai apărea de după colţ.

— Slavă Domnului că cineva încă mai poate să te intimideze, murmură Roxane, observând-o pe femeia solidă, îmbrăcată într-o rochie din crep mov, cum se apropia în viteză de ei ca un vânător după prada sa.

— Cred că e mai solidă decât mine, zise el, sincer impresionat. Şi nu aş vrea să fii rănită dacă întreprinde vreo acţiune.

— Nu te îngrijora pentru mine. Eu pot să-i fac faţă lui Caroline Lauder. Întrebarea este, tu poţi?

— E o provocare.

Roxane avu doar o clipă la dispoziţie să-şi netezească ţinuta înainte ca domnişoara Lauder şi mama sa, cu ochii arzând, să se apropie de ei.

— Mi-ai ratat monologul, dragul meu, îi spuse Delphine cu reproş, luând mâna lui Robbie într-a sa şi mângâindu-l cu blândeţe.

— Discutam cu contesa despre cursele de călărie, rosti el, eliberându-şi cu tact mâna dintr-a ei. Amândoi avem cai de rasă înscrişi în cursele de mâine.

— Şi asta este mai important decât reprezentaţia mea? întrebă tânăra cu o ridicare dramatică a sprâncenelor.

— Roxie şi cu mine nu ne-am mai văzut de ceva timp.

Carolinei Lauder nu-i- plăcu tenta de intimitate din vocea lui şi interveni ca un general când rezultatul unei lupte riscă să fie incert:

— Mă tem că toată lumea merge în sufragerie acum şi lady Marischal ne aşteaptă. Ne scuzaţi, contesă, nu-i aşa? spuse ea lipindu-se de perete pentru a-i permite fiicei ei să treacă. Veniţi, *my lord*? întrebă ea cu ton dominator.

Robbie privi la Roxane, iar lady Lauder observă asta cu neplăcere.

— Mergi, te rog, rosti Roxane încet. Vin şi eu mai încolo.

— Aşa, vedeţi, punctă Caroline prompt. Delphine, ia-l pe lordul Greenlaw de mână. E atât de întuneric aici.

Dar lordul Greenlaw nu se supunea aşa uşor; nu i-a dat domnişoarei mâna iar în timpul cinei a păstrat o tăcere capricioasă.

Roxane se alăturase prietenilor săi la puţin timp după aceea şi realizase că, dacă era atentă la compania de la masa ducesei şi dacă asculta cu atenţie la conversaţia din jurul ei, nu-i păsa deloc de Robbie Carre. Dar nu a reuşit să menţină acel echilibru studiat când a început dansul, deoarece tânăra din braţele lui Robbie privea în sus spre el cu atâta admiraţie inocentă, că ea s-a simţit roasă de gelozie.

S-a scuzat devreme, permiţându-i lordului Crosbie să o escorteze acasă deoarece, dacă nu ar fi plecat, el ar fi fost în stare să facă o scenă. Dar, de îndată ce au fost departe de petrecere, ea i-a explicat foarte clar că avansurile lui nu erau binevenite.

Nu era un gentleman desăvârşit, după ce ingurgitase două sticle de vin, dar nici ea nu era o lady în dispoziţia ei capricioasă. În condiţiile în care protestele ei nu au fost suficiente să-l distragă de la încercarea lui de a o seduce, lovitura ei plasată atent în testicule l-a convins de sentimentele ei, lăsându-l să se preocupe de alinarea durerii.

A intrat în casă în mare viteză, dorind pentru o clipă să nu fi fost plecat Callum în nord. Deşi nu era puternic ataşată de el, o distra şi îi suporta capriciile. Călăreau şi vânau împreună; jucau

şah şi amândurora le plăcea grădinăritul. În plus, fiind şi el văduv, cu copii, îi înţelegea ataşamentul faţă de familie.

●

În săptămânile care au urmat, ea şi Callum s-au simţit bine unul în compania celuilalt, în timp ce Robbie a diminuat în mod serios provizia de whisky Inverness şi a continuat să evite apropourile legate de mariaj ale Carolinei Lauder. El şi Roxane s-au mai întâlnit ocazional la diverse evenimente, dar niciodată în particular.

Cum nu se poate mai bine, gândea Roxane, conştientă de susceptibilitatea ei.

Şi, chiar când Robbie a încercat să se apropie de ea în câteva ocazii, Callum a fost tot timpul la braţul ei.

Ca un soţ, gândea Robbie morocănos.

După un timp, dintr-o dată, Roxane a dispărut de pe scena mondenă. Copiii ei doriseră să petreacă restul verii la ţară, se zvonea. Sau plecase cu Callum, spuneau alţii. Oricum, plecase.

Astfel şi dispoziţia lui Robbie se întunecă.

●

CAPITOLUL 17

Johnnie şi lordul Carberry, în timp ce luau micul-dejun, înaintea ultimei sesiuni din septembrie, discutau programul zilnic al Parlamentului. Era devreme, soarele abia răsărise, când Robbie intră în cameră, surprinzând pe toată lumea cu ţinuta sa de seară.

— Mă schimb mai târziu, rosti Robbie, ca reacţie la privirile curioase. Însă acum am nevoie de ceva de mâncare.

Se îndreptă spre vasele acoperite de pe dulap şi, luându-şi o farfurie, o umplu până la refuz. Făcu semn unui servitor care-i turna lui David cafea, spunând:

— Adu-mi un brandy, şi continuă murmurând: — Surorile Duncan nu ştiu să accepte un refuz. Sunt extenuat.

Începuse să mănânce în linişte în timp ce Johnnie şi David reluaseră conversaţia lor privind reprezentanţii însărcinaţi cu redactarea tratatului şi numărul voturilor pe care sperau să le obţină. Scriseseră numele celor pe care se putea conta, şi a celor pe care nu se putea conta, ca şi a celor care erau încă evazivi sau încercau să obţină plată în schimbul voturilor lor. Şi, în cele din urmă, ajunseseră să discute direcţia abordată de ducele de Hamilton.

— Fletcher a spus că, ultima dată când a vorbit cu Hamilton, acesta a promis că va vota pentru propunerea noastră, comunică David.

— Şi când a fost asta? întrebă Johnnie. Se schimbă de la minut la minut.

— Aseară.

— Va trebui să punem pe cineva de fiecare parte a lui în sala de şedinţe, în special astăzi, când are loc întâlnirea Consiliului Comercial, făcu Johnnie o grimasă. Cei din familia Douglas au un defect de familie — trădarea.

— De ce nu-l plătiţi mai mult decât englezii? sugeră Robbie, luând carafa de la servitor şi turnându-şi o porţie considerabilă de brandy în cafea.

— Doreşte mai mult decât bani. Curtea îl ademeneşte cu titluri pe care noi nu i le putem oferi.

— Ah, ispitele înaltei societăţi şi vanităţile acesteia, zise Robbie. Altă manie a familiei Douglas.

Bău din cafeaua sa puternic alcoolizată după care-şi mai turnă o cantitate considerabilă de alcool în ceaşcă, indicând cu un semn din cap servitorului că mai vrea puţină cafea.

— Las-o mai moale cu băutura, îl preveni fratele său. Votul acesta este foarte important. Avem nevoie să fii cu mintea limpede.

Robbie îl privi în timp ce îşi tăia friptura de vită.

— Ce vorbe sfătoase din partea ta, dragă frate, care, după cum umblă vorba, arareori umblai treaz înainte de căsătorie.

— Arareori este, cu siguranţă, mai bine decât niciodată, i-o întoarse Johnnie. Dacă domnişoara Lauder te face să bei aşa de mult, trimite-o la plimbare.

— De fapt, ea îmi temperează excesul. În plictiseala oferită de compania ei găsesc o liniştire trecătoare a disperării mele.

— Ai *putea* să mergi s-o vizitezi pe Roxane, replică Johnnie.

— Nu, nu pot.

Privirea lui David se muta de la unul la altul şi el vorbi primul, rupând tăcerea încordată:

— Mă întreb dacă n-ar fi posibil să obţinem o promisiune finală de suport de la Hamilton? Şi, dacă da, ne putem baza pe cuvântul lui?

Nu primi nici un răspuns un timp îndelungat, după care privirea lui Johnnie se întoarse către el, zicând:

— Vom vorbi din nou cu el, înainte de sesiune. Cel puţin merită încercat.

— Ce merită încercat? întrebă Amelia, intrând în încăpere într-o adiere de parfum, purtând o rochie roz, diafană.

— Dezbatem gradul de decepţionare al lui Hamilton, explică soţul ei.

— O dezbatere nesfârşită, zise ea şi se aşeză la masă. Arăţi diabolic de bine în dimineaţa asta, Robbie. Nu trebuia să te îmbraci aşa de elegant pentru noi, îl ironiză ea.

— Iar tu arăţi diabolic de bine ca întotdeauna, Amelia, i-o întoarse Robbie cu un zâmbet încântător.

— Cine te-a întreţinut aseară? întrebă ea, fără a-şi mai ascunde iritarea de data asta.

— Te-am ofensat în vreun fel? întrebă Robbie aşezându-şi ceaşca pe masă şi privind-o fix.

Amelia deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar o închise la loc înainte de a o face.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Spune-mi, şi-mi voi cere scuze, vorbi în cele din urmă Robbie.

Era evident că Amelia avea un motiv care-i cauzase neliniştea din felul cum îşi răsucea ceaşca de cafea între mâini. Secundele treceau, iar sunetele din stradă deveniră dintr-o dată intruse. După care mâinile ei încremeniră şi îl privi în faţă, rece şi pătrunzător:

— Roxane este gravidă.

Trei perechi de ochi acuzatori îl fixară pe Robbie.

— Nu vă uitaţi la mine. N-am văzut-o de săptămâni întregi.

— Este însărcinată în trei luni, rosti Amelia calm.

Robbie se lăsă pe spate în scaun, cu o faţă total inexpresivă.

— Şi nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine... Nu mă priviţi de parcă aş fi un nenorocit cu inima împietrită. Mi-a spus să mă duc naibii. Unde am şi fost, apropo, de atunci încoace.

— Vrei să vorbesc eu cu ea? întrebă Johnnie.

— Şi ce să-i spui? Va prevala iubirea adevărată acum, că poartă un copil în pântece? întrebă el pe un ton caustic, cinic, întrebându-se, dintr-o dată, dacă nu cumva Callum era tatăl. Uite, nu-mi pasă ce veţi face, mormăi el, ridicându-se. Eu mă duc acasă să mă culc.

Se simţea dintr-o dată epuizat, simţind că nu are putere să meargă până la uşă. Se simţea golit, devastat, cu inima bolnavă.

Ambii soţi Carberry îl priviră pe Johnnie după ce uşa se închise în urma lui Robbie.

— O să-l las să doarmă câteva ore, suspină Johnnie. Dar avem nevoie de el pentru vot. Acum spune-mi ce ştii despre sentimentele Roxanei, Amelia, şi apoi vom vedea cum putem acţiona pentru a-i face pe toţi cei implicaţi în această situaţie nenorocită cât mai fericiţi.

Amelia dădu din cap a suspiciune.

— Roxane nu mi s-a confesat. Camerista ei i-a spus cameristei mele. Ştii cum sunt servitorii. Ştiu mai multe decât noi.

— Callum este cu ea la Glenroth?

— Se pare că nu. Este doar cu copiii. Plănuieşte să cultive încă două fâşii de livadă, după cum mi-a scris în ultima ei scrisoare. Nimic în plus.

— Cel puţin situaţia asta pune stavilă intenţiilor domnişoarei Lauder, zise Johnnie cu un zâmbet larg. Ar fi fost un dezastru finalizarea relaţiei cu ea.

— Ar fi băut până ar fi murit, observă David.

— Roxane nu-l va lăsa să facă asta, spuse Johnnie cu un ton afirmativ.

— Eşti aşa sigur de o reconciliere? întrebă Amelia. Amândoi sunt încăpăţânaţi peste măsură. Iar ea are o lungă listă de ceea ce consideră a fi considerente de natură practică privind viitorul lor, nici unul nefiind primordial în viziunea mea. Iubirea e iubire. Ai descoperit şi tu asta, dacă nu mă înşel, mai spuse ea cu o privire grăitoare către Johnnie.

— Ah, da, replică el. Şi m-am considerat a fi bărbatul cel mai puţin potrivit să cedeze.

— Deci au o şansă.

— Mă simt îndemnat să acţionez, mai ales că ei se comportă ca nişte copii râzgâiaţi. Aşa că, după sesiunea de azi, voi avea grijă ca Robbie să pornească spre Roxane. Şi, dacă nu se duce el, o voi face eu.

— Să faci ce? întrebă Amelia, nu atât de sigură ca el că vreuna din cele două părţi se va lăsa antrenată.

— Voi avea grijă ca fratele meu să facă ceea ce trebuie, declară Johnnie.

— În ciuda patemităţii? rosti David, privind către amândoi. A luat cineva în considerare această neclaritate?

Amelia dădu din cap a negaţie.

— Şi-ar fi dat seama. Roxane a fost întotdeauna atentă.

— Confirm şi eu asta, spuse Johnnie.

Dar Robbie nu era atât sigur, în gândurile lui planând posibilitatea răutăcioasă că acel copil ar fi putut fi al altcuiva. Ca şi posibilitatea că Roxane s-ar fi putut căsători cu altcineva chiar dacă copilul *ar fi fost* al lui. Deşi îngrozitor de obosit, nu putea să doarmă, şi îşi petrecu dimineaţa sechestrat în dormitor, bând — un obicei pe care îl luase în ultimul timp, de când femeia pe care o iubea îl părăsise.

Tolănit în scaun, cu o sticlă la îndemână, când o înjura, când o alinta, ba gândindu-se la copilul său cum creştea în ea, ba amintindu-şi iritat de ea la braţul lui Callum, cum o văzuse atât de des în ultimul timp. În acel moment înjură din nou şi ridică sticla la gură. Pe măsură ce starea lui devenea din ce în ce mai întunecată şi resentimentele se amplificau, realiza că nu era suficient alcool în lume pentru a o scoate pe Roxane complet din gândurile lui. Deci, de îndată ce avea să participe la votul din ziua aceea, se decise să piece călare la Glenroth şi să vadă dacă copilul era al lui.

Cei din familia Carre nu fuseseră niciodată nişte sfinţi; nu avea nimic binevoitor în atitudinea sa când plănui să facă acea vizită.

Cu acel scop precis, şi deplin conştient de importanţa votului din acea zi, se ridică din scaun, îşi chemă valetul şi îşi făcu toaleta. Până la prânz, era îmbăiat, bărbierit şi aşteptându-şi fratele.

— Vei merge s-o vezi? întrebă Johnnie imediat ce intră pe uşă, cu o expresie gravă.

— După terminarea votului.

— Care sunt exact intenţiile tale?

— Parcă ai fi tatăl ei.

— Şi mă voi comporta ca şi cum aş fi tatăl ei dacă nu te vei purta cum trebuie cu ea.

— Ce vrea să însemne asta cu exactitate? întrebă Robbie iritat, deoarece nici treaz nu accepta ordine, iar acum era departe de a fi treaz.

— Pune-te împotriva mea şi vei afla, replică Johnnie, contemplându-şi fratele cu o privire furioasă.

— Ar fi trebuit să te căsătoreşti tu cu ea.

— O să mă fac că nu am auzit. Eşti peste măsură de beat.

— Ai luat vreodată în considerare acest lucru? întrebă Robbie domic de ceartă, gelos pe toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse Roxane.

— Nu, şi nici ea. Uite ce e, spuse Johnnie, nu sunt rivalul tău. Suntem prieteni. Nu m-a iubit niciodată. Mulţumit?

— Îmi pare rău, răspunse Robbie căit. Nu am fost niciodată gelos, iar acum nu suport să ştiu vreun bărbat la mai puţin de un kilometru de ea.

— Atunci va trebui s-o convingi să se căsătorească cu tine... Sau o va face altcineva!

Conştient de efectele geloziei, fratele său nu prelungi discuţia în acea direcţie. Era timp suficient de a-l determina mai târziu, dacă ar fi fost necesar.

— Arăţi prezentabil, declară Johnnie, plimbându-şi privirea peste Robbie, îmbrăcat în haina lui verde şi pantalonii negri. Mai trebuia să fii şi treaz.

— Nu e nevoie să fiu treaz pentru a vota împotriva nemernicilor de englezi. Aş putea face asta şi în somn.

•

Sesiunea a fost specific mai tensionată în acea zi fiindcă opoziţia încerca să-şi impună restricţiile în tratatul unional, iar Curtea încerca din greu să blocheze acele măsuri. Nivelul dezbaterilor ajunsese într-un punct inflamabil. Dar variatele fracţiuni ale opoziţiei nu au putut cădea de acord şi astfel Curtea a ieşit, în cele din

urmă, victorioasă în obţinerea acceptului pentru tratat. Dar nu era totul pierdut pentru cei care doreau independenţa Scoţiei; mai erau necesare manevre considerabile înainte ca acceptul să devină un acord concluzionat. Aceia care doreau să menţină libertatea Scoţiei puteau insista ca Parlamentul să fie acela care să aleagă reprezentanţii guvernamentali. Dacă ar fi putut triumfa în acel vot iar nominalizările ar fi fost lăsate în seama Parlamentului Scoţian, atunci orice negociere s-ar fi dovedit lipsită de succes. Opoziţia dispunea de mai mult decât voturile strict necesare, chiar dacă Argyll şi Queensbeery acaparaseră fiecare membru care putea fi mituit. La dezbaterea strident*ă*, *Johnnie* şi Robbie schimbaseră o privire satisfăcută. Erau veseli, anticipând o stagnare a Parlamentului din 1705, cum se întâmplase şi în cei doi ani precedenţi.

Se apropia seara şi Hamilton, liderul autoproclamat al opoziţiei, îi asigurase pe acoliţii săi că problema numirii reprezentanţilor tratatului nu se va supune la vot în acea zi şi mulţi plecaseră acasă la familiile lor sau la diverse cluburi, să cineze. Dar nici nu plecaseră ei bine de la Casa Parlamentului că Hamilton ceruse cuvântul şi, după ce ţinuse o cuvântare care alterna între un ton conciliant şi unul intrigant, sfârşise prin a se pronunţa în favoarea numirii reprezentanţilor de către regină.

Familia Carre şi toţi cei care luptaseră pentru libertatea Scoţiei de atât de mult timp rămaseseră cu gurile căscate. Nu numai că nu se aşteptaseră nici unul dintre ei ca propunerea să fie supusă în seara aceea la vot dar nici la poziţia ducelui care, în toată perioada de la începutul sesiunii până în acea zi, cu fiecare ocazie se agitase împotriva acelei idei. Doisprezece sau cincisprezece bărbaţi ieşiră în fugă din clădire furioşi şi disperaţi, urlând că nu avea nici un rost să mai stea acolo dacă ducele de Hamilton îi trădase. Cei mai rezonabili se duseseră să-şi cheme colegii de la cină, sau se ridicaseră să ţină discursuri tăioase şi furioase împotriva ducelui. Dar miniştrii guvernamentali, aparent pregătiţi pentru această remarcabilă perfidie, se folosiseră de ocazie şi

supuseră în grabă la vot înainte ca membrii absenţi să fie rechemaţi de la casele lor. Rezoluţia a fost votată cu numai patru voturi diferenţă.

Irascibilul Fletcher aproape că a făcut apoplexie, iar Lockhart le-a spus celor care rămăseseră şocaţi de trădarea ticăloasă a liderului lor:

— Din această zi, putem data începutul decăderii Scoţiei.

De atunci nu s-a mai putut vorbi de o negociere reală pentru uniune ci pur şi simplu de un aranjament între două grupuri, fiecare nominalizat şi controlat de către miniştrii englezi ai reginei.

Se sfârşise.

Scoţia era pierdută.

Îndelungata luptă pentru independenţă fusese sacrificată în numele lăcomiei, iar cei care se adunaseră la Patrick Steil în noaptea aceea vorbeau numai despre asta. Unii vorbeau în şoaptă de parcă erau la priveghi, alţii urlau pentru răzbunare, majoritatea stăteau fără grai — într-o disperare crudă, îngrozitoare.

Un mic detaşament de soldaţi sugera obstrucţionarea parlamentară faţă de consecinţele votului, dar chiar şi ei ştiau că erau nişte măsuri mai mult decât tardive. Ce se făcuse se făcuse, Scoţia urmând să fie înghiţită de Anglia, fără speranţă de restaurare[XIX].

Robbie stătuse tăcut la localul lui Steil, prea nefericit şi epuizat pentru a schiţa vreo reacţie. Nu numai că ţara lui fusese zdrobită sub călcâiul Angliei, dar şi viaţa sa personală era afectată.

Bărbaţi precum Queensberry şi Argyll vor domina acum afacerile Scoţiei, dispunând de tot ceea ce însemna fonduri guvernamentale disponibile, oferind titluri şi palate în schimbul favorurilor, violând legal ţara.

Între timp Callum Murray, posibil tată al copilului Roxanei, era în favorurile contesei de Kilmarnock. Probabil o curta chiar acum — ce gând murdar!

Starea ambiguă a afacerilor sale, atât publice cât şi private, îl făcea pe Robbie să-şi considere viaţa un fiasco. Şi, în timp ce discuţiile sumbre continuau în jurul său, el contempla ideea stabilirii la una din cele mai îndepărtate proprietăţi ale sale, departe de evenimentele devastatoare din viaţa sa.

Când, în cele din urmă, spre dimineaţă, se ridică să piece, Johnnie privi în sus către el:

— Când ai de gând să pleci spre nord?

— Mai încolo.

— Când mai încolo?

— Nu ştiu sigur.

— Se cere o soluţionare.

David îşi ridică şi el privirea, auzind tonul lui Johnnie, cum făcuseră mulţi alţii.

— Dar probabil nu soluţionarea *mea*, murmură Robbie, cu o finalitate acerbă în cuvintele sale.

Privirea lui Johnnie fulgeră a avertisment, dar când vorbi, vocea sa era blândă:

— Dacă nu te mai văd până pleci, îţi doresc drum bun.

— Mă duc acasă să mă culc, şopti Robbie, dar îţi mulţumesc pentru urările de bine.

Dar nu plecă imediat acasă, având gândurile prea în dezordine, prea intense pentru a-i permite repaosul. Porni să se plimbe pe străzile oraşului, încercând să pună ordine în haosul din mintea sa sau, cel puţin, să separe posibilul de imposibil, nefiind sigur că mai vrea s-o vadă, cântărindu-şi opţiunile — dacă avea opţiuni. *Ar accepta să mă vadă? Vreau oare să mă duc? Doresc să mă umilesc din nou?* Şi dacă dorea — ceea ce încă constituia o incertitudine — ce garanţie avea că Roxane ar fi reacţionat favorabil? Dacă ar fi pornit călare spre nord, după cum îi comandase fratele său, să o ceară în căsătorie pentru a o salva de un scandal, ea ar fi acceptat?

În săptămânile care trecuseră de la despărţirea lor ea apăruse în societate la braţul unui bărbat, de cele mai multe ori al lui Callum, dar nu numai. Nu părea a fi distrasă în mod special, sau cu inima frântă. *Şi cât de trist am fost eu fără ea! Merde!* Ar fi vrut să fie ceva mai treaz pentru a putea să facă faţă acestei stări emoţionale — sau poate mai beat. *Asta era,* decise el, aşa cum făcuse adesea în ultimul timp. *Am nevoie de ceva de băut.*

Se îndreptă spre apartamentul său când soarele începea să lumineze cerul, la fel de nehotărât ca şi atunci când plecase de la taverna lui Steil. Nesigur pe ce avea de făcut. Nesigur pe ce va face fratele său dacă el nu va face nimic.

Nesigur că îi păsa.

Intră în tăcere pe lângă portarul care dormea în scaun, luând o sticlă nouă de whisky din birou înainte să pornească spre dormitorul lui care se afla la etajul superior.

Deschise uşa dar se opri în prag să soarbă din sticlă. După o clipă închise uşa după el şi se sprijini de stejarul masiv, sorbind încă o înghiţitură.

Alcoolul îl ardea pe interior, aprinzându-i temperamentul şi mai mult. *Ce naiba vrea târfa asta mică?* îşi zise el privind la trupul gol, nubil, al lui Delphine Lauder, adormit în patul său. Aştemutul brodat îi acoperea doar parţial picioarele. Dacă ar fi fost interesat, ar fi apreciat frumuseţea goliciunii ei.

Dar nu era.

Nu fusese niciodată.

Întrebarea era cum să iasă din această capcană.

Privi întâi spre uşă. Nu voia să aibă martori la această scenă. Sau, cel puţin, nici un martor în plus faţă de cei care fuseseră deja. Apoi se îndreptă către pat şi o atinse uşor cu degetele pe gleznă s-o trezească.

Genele ei se deschiseră şi îi zâmbi când îl zări.

Dar el nu-i răspunse la zâmbet, lucru care o făcu să se bosumfle.

— Nu eşti fericit să mă vezi? întrebă ea răsucindu-se pe spate, oferindu-i o priveliştе plină printr-o întindere leneşă, de curtezană experimentată.

— Cine te-a văzut intrând? întrebă el brusc, ignorându-i cochetăria.

Nu avea nici o intenţie să intre în familia Lauder.

Ea ridică uşor din umeri.

— Nu ştiu, o parte din servitorii tăi. Nu le-am cerut numele, replică ea supărată. Mama mi-a spus că vei fi *mulţumit* să mă vezi.

Clopoţei de avertizare îi răsunaseră în creier de când intrase în cameră, dar felul în care rostise ea „mama mi-a spus" semnală un pericol şi mai mare. Nu avea de-a face doar cu o fată naivă: Caroline Lauder pusese totul la cale pentru a-l captura ca soţ pentru fiica sa.

— Nu sunt niciodată mulţumit când găsesc o tânără virgină în patul meu, vorbi el moale.

— Şi dacă nu *aş fi* virgină? susură ea, cu un zâmbet seducător. Ţi-ar plăcea mai mult?

— Ceea ce vreau acum este să pleci în tăcere.

— Nu eşti prea prietenos.

— Nu mă simt *prea* prietenos în acest moment.

— Va trebui să te căsătoreşti cu mine, oricum. Aşa a zis mama. Am petrecut noaptea în patul tău şi eşti obligat să faci un gest respectabil, spuse ea ridicându-se în capul oaselor, înălţându-şi bărbia şi privindu-l deschis în faţă. Toată lumea ştie asta.

— Cu excepţia mea, zise el direct.

— Nu ai să te căsătoreşti cu mine? întrebă ea inspirând sacadat, cu ochii albaştri şocaţi.

— Niciodată.

— Îi voi spune mamei, ameninţă ea, bosumflându-şi buzele a dezamăgire, şi ea te va obliga să te căsătoreşti cu mine.

— Nu poate, replică el conştient de faptul că cei din familia Carre, mult prea bogaţi, făceau ce doreau. Acum, după câte văd eu,

ai două opţiuni, îi sugeră Robbie, dorind s-o vadă ieşită din casa lui cât mai repede cu putinţă. Poţi pleca, sau pot să te arunc eu afară. Pentru mine e totuna.

— N-ai îndrăzni să faci astal Gândeşte-te la scandal!

Izbucni în râs.

— Numai pentru tine, Delphine. Pentru mine scandalul este o chestiune obişnuită. Acum fii fată cuminte, îmbracă-te, mergi acasă şi spune-i mamei tale să-ţi găsească pe altcineva cu care să te mărite.

— Nu prea eşti drăguţ, mormăi ea.

— Mă mir că mama ta s-a gândit că aş fi.

Dar, simţind o oarecare înţelegere pentru fata manipulată de mama ei, se gândi să-i ofere o recompensă în schimbul mâinii lui:

— Ia-ţi nişte bijuterii din caseta aceea, zies el indicându-i o cutie din lemn de trandafir de pe birou. Ca dar de despărţire.

Expresia ei se lumină şi sări din pat. O urmări cum păşea prin cameră fără să se sinchisească de nuditatea ei şi îşi spuse că Delphine avea o experienţă considerabilă în acţiunile de dormitor. Nu că i-ar fi păsat. Ciudat: pentru un bărbat cu obiceiuri libertine, nu avea nici un efect asupra lui.

Şirul de bijuterii din casetă îi smulse fetei un ţipăt de încântare şi, întorcându-se spre el, îl întrebă cu neruşinare:

— Eşti sigur că nu vrei să te însori cu mine? Mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu un bărbat atât de bogat.

— Îmi pare rău, va trebui să te mulţumeşti cu bijuteriile. Nu am de gând să mă căsătoresc. Dar ia ce vrei de acolo, adăugă el generos, nevrând decât să scape de ea.

Avară prin natură, se folosi de avantajul mărinimiei lui şi selectă cele mai scumpe articole — un colier de diamante şi cercei somptuoşi, două inele de smarald, o brăţară de rubine de mare valoare. Expuse bijuteriile pe pielea ei roză ca el să i le admire.

— Îţi voi fi recunoscătoare pentru *totdeauna, miorlăi ea.*

— Iar eu ţi-aş fi recunoscător dacă te-ai îmbrăca. Un servitor te va conduce acasă.

— Mama va fi furioasă, îl preveni.

El ridică indiferent din umeri.

— Nu a fost o acţiune foarte originală.

— Eu i-am *spus* că nu va ţine, admise sinceră Delphine. Nu ai încercat nici măcar să mă săruţi.

— Ar fi trebuit să te asculte. Acum, dacă nu te superi, mă grăbesc.

Stătu la distanţă de ea în timp ce se îmbrăca dar, de îndată ce domnişoara Lauder se îmbrăcă, aceasta se apropie de el, foarte aproape, ridicându-şi ochii albaştri, şi-i şopti:

— Sărută-mă măcar o dată, înainte de plecare.

— Prefer să nu fac asta.

Îngrijorat de toate Carolinele Lauder din lume, nu dorea să-i ofere nici cel mai mic pretext.

Dar Delphine l-a sărutat oricum iar, la câteva momente după ce şi-a desfăcut braţele din jurul gâtului lui, a murmurat:

— Dacă te vei plictisi vreodată de Roxane, adu-ţi aminte de mine, dragă Robbie...

De unde ştie? se gândi el, *de unde ştie ea, când eu nu ştiu?* Dar sunetul vorbelor ei rămase ca un ecou în urechile lui şi, după plecarea ei, imagini cu Roxane îi umplură mintea — toate tentante şi pasionale, impregnate de dorinţă şi amintiri. Apoi, dintr-o dată, se decise să pornească spre nord.

Nu îi era clar exact de ce, dar nici nu a mai dat timp motivelor capricioase să-l întoarcă din drum. A strigat imediat după valetul său, i-a dat instrucţiuni privind călătoria şi, năvălind pe scări în jos, a aşteptat să-i fie adusă trăsura.

CAPITOLUL 18

A dormit aproape tot timpul călătoriei, întorcându-se agitat de pe o parte pe alta pe scaunele incomode, trezindu-se când trăsura trecea peste vreo denivelare a drumului, şi la un han, pentru mâncare şi whisky. Dar după ce termină alcoolul, descoperi că nu mai avea chef să bea şi ascunse sticla.

Deşi vizitiul strigase: „Se vede Glenroth!", el se întreba dacă nu cumva avea nevoie de o fortificare pentru întâlnirea cu Roxane.

O consideraţiune intuitivă, avea să-şi dea seama mai târziu. Deoarece o găsi pe Roxane în mijlocul unei petreceri — cu Callum Murray pe post de gazdă.

Bărbatul masiv, cu părul roşcat aprins, se ridică imediat de pe scaunul de lângă Roxane şi se apropie de Robbie, care rămăsese în uşă cercetând numărul vast de oameni ce o înconjurau pe femeia pe care venise s-o vadă de la mare distanţă.

Cei doi bărbaţi se măsurară reciproc din priviri, de parcă ar fi vrut să-şi cântărească forţele.

— Ai mers mult de la Edinburgh, vorbi Callum cu răceală.

— Iar tu eşti la mare distanţă de Cardhu, îl contră Robbie pe acelaşi ton.

— Am venit pentru întrecerea de călărie.

— La fel şi eu, minţi Robbie.

— Fără să faci vreo oprire, după cum arăţi, observă Callum după îmbrăcămintea prăfuită a lui Robbie.

— M-am gândit să mă bucur de... ospitalitatea Roxanei, replică Robbie insolent, înainte să mă aranjez.

— Nu sunt sigur că ospitalitatea ei se extinde şi asupra ta.

Sprâncenele lui Robbie se ridicară provocator.

— Ai de gând să încerci să mă arunci afară în faţa tuturor acestor oameni? Nu ţi-aş recomanda.

— Nu toată lumea doreşte scandal ca tine, zise Callum cinic.

— Cu atât mai puţin tu, replică Robbie ştiind cum se mândrea Callum Murray cu respectabilitatea sa.

Şi, fără a mai aştepta vreo permisiune, se deplasă, ocolindu-l, spre mijlocul încăperii.

Arăta nelalocul lui în acea atmosferă vărătecă a încăperii plină cu vaze de ochiul-boului şi dalii, cu mobila acoperită de mileuri albe, cu podeaua acoperită de covoare în culori deschise; chiar şi rochiile doamnelor erau în tonuri pastelate. Arăta intens masculin, îmbrăcat într-un maron închis, cu părul roşcat căzut în dezordine pe umeri, cu ghetele pline de praf de pe drum.

— Bună ziua, contesă, salută el cu o plecăciune adâncă, politicoasă. Treceam prin apropiere şi m-am oprit să vă fac o vizită.

Îndrăzneala făţişă atrase atenţia tuturor.

— Vrei un ceai? întrebă ea forţându-se să reacţioneze ceremonios, încercând să-i ignore masculinitatea, venirea lui fiind tocmai pericolul pentru care se retrăsese la ţară.

— Prefer whisky, răspunse el apropiindu-se de o măsuţă unde se aşeză înainte ca ea să poată protesta. E toată lumea încântată de vremea frumoasă? întrebă el afabil, cuprinzând cu privirea întreg grupul.

Prima care îşi recăpătă vocea a fost lady Balfour; prezenţa lui Robbie Carre la masa de ceai a contesei era extrem de incitantă.

— În această perioadă a anului fiecare zi călduroasă este de apreciat. Ai venit pentru pescuit? întrebă ea ironic.

— Printre altele, replică Robbie plăcut. M-am gândit că Roxanei i-ar plăcea să audă veştile din oraş, rosti el de parcă lunga călătorie de la Edinburgh era făcută într-o doară, în scopul de a aduce ultimele bârfe.

Un mesager îl precedase deja, astfel încât povestea trădării lui Hamilton era cunoscută, dar i se adresară numeroase întrebări legate de detalii. Explică pe îndelete evenimentele din noaptea aceea, iar în cameră se lăsă tăcerea.

— Aşa că am putea cu toţii să ne retragem la casele noastre de la ţară, să ne apucăm de grădinărit, finaliză el, turnându-şi încă un pahar din sticla adusă pentru el. Politicienii de la Londra vor orchestra totul de acum încolo. Queensberry şi Argyll vor avea frâiele şi vor conduce tot, observă el sarcastic.

— Va fi cu mult diferit faţă de regatul lui Johnstone? întrebă Callum. Şi el, de asemenea, a condus Scoţia sub instrucţiunile Curţii.

— Nu atât de diferit, probabil, doar mult mai vexant deoarece exista speranţa unei eliberări mult aşteptate.

— Un vis.

Privirea lui Robbie îl ţintui pe Callum cu tot zelul lui patriotic.

— O posibilitate reală, dacă nu ar fi fost oameni dispuşi să-şi vândă ţara.

— Pari la fel de radical precum Andrew Fletcher din Saltoun.

— Sunt *mai* radical decât Andrew Fletcher. În timp ce familia Murray îşi făceau pariurile aşteptând să vadă cine va câştiga, remarcă el nepoliticos.

Şi aşteptă — *speră* — ca lord Callum să îşi apere poziţia astfel încât el să poată escalada conflictul şi, prin extensie, s-o cucerească pe contesa de Kilmarnock.

— Nu sunt amuzat, notă Callum judicios. Nu am nici optsprezece ani, şi nici nu sunt nesăbuit. Iar cei din familia Murray vor supravieţui în această administraţie, cum au supravieţuit şi în cele din trecut.

— Fără să fie acuzaţi.

— Cu prudenţă şi grijă faţă de viitorul familiilor lor, i-o întoarse Callum cu emfază.

— Vrei să spui cu laşitate, se răţoi Robbie.

— Suficient cu politica, comandă Roxane, nefiind dispusă să accepte izbucnirea unui duel în salonul ei de primire.

— Mai bine spune-ne de noul moştenitor al fratelui tău, interveni lady Balfour, urmând exemplul Roxanei. Am auzit că lordul Ravensby este în totalitate dedicat soţiei şi copilului său.

Cu o ultimă privire provocatoare adresată lui Callum, Robbie îşi direcţionă obedient atenţia către lady Balfour.

— Este fericit că s-a îndrăgostit de o femeie pasională şi sensibilă, articulă el cuvintele privind-o insolent pe Roxane.

— Deşi soţia sa este englezoaică.

— Dar profund loială soţului său, i-o întoarse Robbie.

Ochii lui ardeau, dar vocea-i era manierată.

— Elizabeth este o femeie rezonabilă.

— O calitate la o soţie, *my lord*? întrebă cu pretinsă timiditate o matroană care avea o fată de măritat.

— Ar fi de dorit, murmură el, cu subînţeles.

— Numai femeile trebuie să se supună unui standard de comportament? De ce nu şi bărbaţii? observă Roxane caustică. Ar trebui să existe şi calităţi pe care să le aibă şi soţii, lady Tennant.

Curajul lui lady Tennant păli în faţa părerilor îndrăzneţe ale Roxanei. Era o femeie simplă de la ţară care ştiuse dintotdeauna că locul unei femei era să-l încânte pe bărbat cât mai bine cu putinţă. Şi să i se supună.

— Sunt... sigură că este... posibil, se bâlbâi ea, nedorind să intre în dezacord cu contesa dar nesigură pe răspunsul său, conştientă că toată lumea ştia că bărbaţii nu aveau nici o obligaţie de a se ridica la vreun standard, în afară de aceea de a apărea la nuntă.

— Lady Tennant nu este familiarizată cu obiceiurile noastre de la oraş, interveni politicos lady Balfour. Deşi mă întreb, dragă Roxane, cât de puţine femei îşi pot permite să aibă pretenţia la standarde pentru bărbaţi.

— Atunci a venit vremea pentru aşa ceva, zise Roxane cu hotărâre. Independenţa nu este numai un prerogativ al bărbaţilor — sau o cauză politică.

— Sau o chestiune de piese melodramatice, o contrazise Robbie. Cu toţii avem responsabilităţi.

— Chiar aşa, *my lord*? întrebă Roxane pe un ton batjocoritor. De unde să ştiu eu de responsabilităţi, cu cinci copii de crescut?

Şi aşa a continuat conversaţia de la ceai, încordată, până când, la capătul răbdării, Roxane a spus:

— Mă scuzaţi, copiii mei sunt pe punctul de a-şi începe lecţia de franceză, şi le-am promis că merg să asist la exerciţii. Vă rog, continuaţi cu ceaiul.

Robbie se ridică imediat.

— Mă poţi conduce în camera mea, zise el, şi îi oferi mâna.

Ar fi vrut să-l pocnească, dar ştia că nu putea. Imprevizibil cum era, Robbie era capabil de aproape orice cu temperamentul lui nesăbuit.

— În schimbul unei vărsări de sânge?

— Cam aşa ceva, murmură el, cu mâna întinsă spre ea.

Callum se ridică la fel de repede în picioare, cu faţa aprinsă de furie.

— Dacă are chef de o confruntare, Roxane, sunt dispus să o accept.

— Nici măcar nu te gândi la asta, Callum, îi răspunse ea cu un zâmbet îndatoritor. O să-mi port singură de grijă.

Şi, ignorând mâna lui Robbie, se ridică singură.

— Eşti sigură? întrebă Callum extrem de furios, punându-se în faţa lor pentru a le bloca plecarea.

— E sigură, mârâi Robbie.

Privirea aprinsă de ură a Roxanei îl ţintui pe Robbie pentru o clipă, dar i se adresă calmă lui Callum:

— Sigur, e totul în regulă. Adesea se comportă precum un copil. Nu-l băga în seamă.

Nimeni din cei care urmăreau confruntarea nu l-ar fi considerat pe Robbie drept un copil, cu bărbăţia lui izbitoare, cu faima de a fi unul din cei mai temuţi spadasini din Scoţia, cu linia dreaptă a umerilor invitând la dezastru.

— Ne revedem cu toţii la cină, nu-i aşa, draga mea? spuse el pe un ton dulce-acru, luându-i mâna şi aruncând o privire fugară oaspeţilor inocenţi.

— Mă scuzaţi, repetă Roxane.

Degetele ei ciupiră din camea palmei lui în timp ce o escorta din cameră şi, de îndată ce ieşiră pe coridor, îşi smulse mâna dintr-a lui şi-l pocni atât de tare că-i lăsă urme de degete pe faţă.

— Cum îţi permiţi să mă pui într-o situaţie atât de jenantă?! Cum îndrăzneşti să încerci să-l târăşti pe Callum într-o luptă?!

— Scuteşte-mă de pietatea ta pasională, replică el pe un ton în care violenţa se ghicea subjugată, cu obrajii aprinşi de lovitură. Am venit să aflu despre copilul cu care eşti însărcinată.

Culoarea îi dispăru de pe chip şi, crezând că va leşina, întinse mâna s-o ajute.

Dar îi respinse mâinile cu violenţă.

— Nu e treaba ta!

— Ba este. Aşa că putem să ne certăm aici până le înroşim oaspeţilor urechile, sau putem merge într-un loc ferit unde să ţipăm în voie.

Vorbea serios, ea ştia asta; nesăbuit şi temperamental cum era, nu-i păsase niciodată de opinia publică. Trecu pe lângă el şi porni pe coridor mai departe, fără a privi dacă el o urma, aproape alergând de agitată ce era, cu gândurile învolburate. *De unde ştie? Cine i-a spus? Cum voi scăpa de el?*

Avea răsuflarea întretăiată când ajunse la camerele ei de la etajul superior, fără a-şi da seama că cei mici îl văzuseră pe Robbie, fără a-i vedea cum stăteau pe scara etajului al doilea, privind printre stâlpii balustradei. Îi făcu semn cameristei să piece, se întoarse către ferestre şi aşteptă asaltul lui Robbie.

El închise uşa încet, cercetă camera şi luă notă de postura ei defensivă.

— Stai liniştită, nu am de gând să te atac. Relaxează-te.

— Scuză-mă dacă mă îndoiesc de asta, după provocarea ta nesăbuită din faţa oaspeţilor.

— Voiam doar să mă asigur că reuşesc să vorbesc cu tine.

— Şi ţi-ai îndeplinit dorinţa cu o notabilă lipsă de fineţe.

— Callum e un tâmpit, mârâi el abrupt.

— Spre deosebire de tine, este un veritabil înger.

— De aceea îl placi? întrebă el dispreţuitor. Pentru calităţile lui angelice?

— Ai bătut atâta drum ca să mă întrebi de calităţile prietenilor mei?

Asta îi reaminti, dintr-o dată, motivul real al călătoriei sale.

— Al cui e copilul?

— Nu sunt obligată să-ţi spun.

— Ba da, eşti.

— Uiţi că nu sunt una din fetiţele cu care umbli, spuse ea pe un ton la fel de hotărât ca al lui. Iar dacă sunt sau nu însărcinată este numai problema mea, nu a ta. Nu o ai deja pe doamna Barrett în grijă? Ar trebui să fie mai mult decât suficientă pentru a te ţine ocupat.

— Nu începe iar, mormâi el. Coutts mi-a spus că ţi-a trimis un bilet. Aşa că acea discuţie e închisă.

— Nu şi pentru mine, replică ea tăios.

— Doar nu vrei un pămpălău precum Callum, se miră el, referindu-se la faptul că, dacă era să vorbească despre rivali, bărbatul de la parter era mult mai apropiat de ea decât doamna Barrett.

— Este preferabil unuia ca tine, care nu are conceptul de fidelitate. Am primit, de asemenea, şi un bilet plin de satisfacţie de la surorile Duncan, îl anunţă ea cu o privire strălfulgerătoare. Îmi scriau ce prieteni apropiaţi aţi devenit în ultimul timp.

Închise ochii pentru o clipă, înjurând în surdină. Dar când vorbi, vocea lui era plină de nerăbdare:

— M-am plictisit să-ţi tot explic acţiunile mele. Nu suntem nici căsătoriţi, nici logodiţi. De fapt, mi-ai dat de ştire cu o claritate fără echivoc că nu doreşti să mă mai vezi vreodată. Şi, dacă tot despicăm acest subiect perpetuu legat de fidelitate, spune-mi, Callum este doar o cunoştinţă platonică? Aşa că nu mă crucifica

pe mine, adăugă el, decât dacă tu eşti pură ca lacrima. Şi, spre ştiinţa ta, deşi nu sunt obligat să mă explic, nu s-a întâmplat decât cu surorile Duncan. (Surpriza ei era reală.) Îţi spun asta deoarece pare să conteze. Şi ia notă, eu nu-ţi cer socoteală.

— Ele au fost cele mai insistente, presupun, scăpă ea, incapabilă să-şi stăpânească comentariul caustic.

— „Insistente" este un termen mult prea blând. Amândouă sunt...

— Nu-mi explica!

— Nici nu intenţionam, zise el. Dumnezeule, Roxie, m-am săturat de cearta asta! Nu am putea abandona acest subiect? Sunt obosit, punct. Cred că nu am mai dormit de săptămâni întregi — în afară de drumul până aici.

Se lăsă să cadă pe pat, observând că ea nu-i ceruse să plece. Când o privi, oboseala i se citea pe chip:

— Sper că acest copil e al meu. Mă rog ca acest copii să fie al meu, se confesă el. Iar dacă îmi dai voie să aranjez lucrurile cum trebuie între noi, aş dori foarte mult să fii soţia mea. Nu răspunde imediat, adăugă el repede. Lasă-mă să termin. Chiar dacă copilul nu este al meu, aş vrea să te căsătoreşti cu mine şi să creştem copilul ca şi cum ar fi al nostru. Am avut mult timp la dispoziţie să cuget pe drum, şi sunt sigur de sentimentele mele, anunţă el zâmbind. Sau sunt sigur de sentimentele mele acum, că te-am revăzut, preciză arcuindu-şi sprâncenele. Acum că... l-am văzut pe tâmpitul de Callum. Nu te căsători cu el. O să-ţi facă viaţa un calvar.

— Iar tu nu?

— Voi încerca din răsputeri să nu. Şi gândeşte-te cum se vor simţi copiii tăi. Nu se poate să-l placă prea mult — fii sinceră, o îndemnă el cu un zâmbet ademenitor. E atât de moralist!...

— Poate că mie îmi place acea moralitate solidă.

Mormăi, dând din cap a neîncredere.

— Iubito, o să te înnebunească într-o lună. Şi nu-mi spune că ai stat cu el o lună, că nu cred asta.

Sprâncenele ei se ridicară întrebător.

— Coutts a pus oameni să te urmărească, explică el. Am fost beat timp de o săptămână după ce ai petrecut noaptea aceea cu Callum la Edinburgh, mai spuse, trecându-şi o mână peste ochi de parcă ar fi vrut să alunge acel gând. Am putea să ajungem la o înţelegere? Nu pot trăi fără tine — iar tu nu poţi trăi fără mine, dacă ignori toate acele considerente logice ale tale.

— Şi cum să fac asta?

— Vino să stai lângă mine şi vom discuta totul pe îndelete.

Ea nu se mişcă.

— Şi dacă acest copii nu e al tău?

— Nu-mi pasă, replică el. Sper că este al meu dar, dacă nu este... ne vom descurca.

— Cu mai mult sentiment, dacă nu te superi.

Îşi aruncă picioarele peste marginea patului şi deschise braţele larg.

— Nu-mi pasă nici dacă este copilul lui *Argyll*, rosti el încet. Cred că trebuie să fii de acord că sună conciliant până la extremis. (Zâmbetul lui era tentant de convingător.) Acum vino...

— Nu am cincisprezece ani. Nu am de gând să mă arunc în braţele tale. Nu o să ne sărutăm de împăcare numai pentru că ai mers atâta cu trăsura şi ai ajuns aici să-mi hărţuieşti oaspeţii.

— Şi pe tine.

— Mai ales pentru asta. Nu poţi să-ţi impui controlul asupra vieţii mele, niciodată. Nu voi permite asta.

Îşi lăsă braţele în jos.

— Vom avea nevoie de avocaţi aici, pentru a pune la punct o înţelegere.

— Avocaţii nu pot vorbi în numele tău.

— Ne-am reîntors la subiectul preferat, spuse el cu un uşor suspin, ridicându-se din pat şi păşind către fereastră. Se presupune că trebuie să-mi cer scuze şi să mă căiesc, iar tu vei decide dacă penitenţa mea e suficientă, zise el, privind afară pentru o clipă înainte de a se întoarce spre ea. Te gândeşti puţin ce vei face cu toate aceste evenimente ce vor urma? Callum, copilul, poate chiar Argyll?

— Să nu îndrăzneşti să mă acuzi de Argyll, şuieră ea, dar roşi. În ceea ce priveşte toate celelalte chestiuni, desigur că sunt implicată.

— Măcar îţi mulţumesc pentru asta.

— Nu trebuia să vii aici. Mă descurc foarte bine fără tine.

— Eu nu mă descurc fără tine. Şi, fii sinceră, Roxie, nici tu nu eşti fericită cu Callum, nu-i aşa?

Ar fi trebuit să mintă şi să-l facă să piece. Cât de simplu ar fi fost dacă ar fi putut!

Văzând că tăcerea se prelungeşte, el spuse:

— Întotdeauna mi-a plăcut onestitatea ta, draga mea. La un loc cu toate celelalte calităţi ale tale care mă fac să te iubesc. Putem măcar, în această negociere, să pornim de la premiza că ne iubim?

— E uşor să te iubesc. Celelalte sunt dificile.

Stătea complet nemişcat lăsându-i vorbele să treacă peste el, să-l aline şi liniştească, să-i topească toată nefericirea acelor zile. După care, având grijă să se apropie uşor de ea, spuse:

— De ce să nu abordăm dificultăţile punct cu punct şi să le rezolvăm?

Ea zâmbi cu tristeţe.

— Tratezi toate aceste probleme foarte matur.

— Vrei să spui că de obicei nu fac aşa? o tachină el în glumă.

— Poate că amândoi suntem temperamentali.

— Vreau să ne căsătorim azi, şi la naiba cu toate problemele. Le vom rezolva, cu ajutorul copiilor, adăugă el cu un zâmbet larg. Par a fi extrem de rezonabili.

— Deoarece te iubesc, nu?

— Evident.

Roxane izbucni în râs.

— E mai bine aşa, spuse el şi ajunse la ea din trei paşi mari, apucând-o în braţe înainte ca ea să poată protesta. Îmi place când râzi. De fapt îmi place tot ce faci, preciză el ducând-o spre pat.

— Nu, Robbie, îl preveni ea, aruncând o privire patului.

Ezită o clipă după care se întoarse şi se aşeză pe un scaun cu ea în braţe.

— Nu ştiu dacă e mai bine aşa, rosti ea simţindu-l cum începe să se excite.

— Consideră-l un compromis, zise el pe un ton răguşit.

— Vorbesc serios, spuse ea, lăsându-se suficient pe spate pentru a-i arunca o privire aspră. A face dragoste nu este soluţia tuturor problemelor noastre.

Nu i se păru înţelept s-o contrazică.

— Pot să te sărut cel puţin?

— Nu.

Chiar este serioasă, realiză el, aşa că renunţă la atitudinea jucăuşă.

— Spune-mi despre copii. Cum te simţi?

— Mă simt bine, replică ea, deoarece recunoscuse stricteţea revenită în tonul vocii lui şi nu mai dorea să se certe... vreodată. (Revelaţia aceea o uimi.) Mă simt bine acum, că ai venit.

— Ştiu. Acum îmi pasă şi dacă răsare soarele, având în vedere că răsare deasupra buclelor tale roşii ca morcovul, şopti el cu un zâmbet.

— De culoare tiţian, dacă vrei să ştii, chicoti ea fericită.

— Desigur, aprobă el. De culoarea morcovilor tiţian.

Râsul ei cristalin răsună în încăperea însorită şi, dintr-o dată, Robbie îi aşternu un sărut pe buze.

— *Maman*! De ce râzi? se auzi strigătul subţire al lui Angus prin uşă, penetrând liniştea.

Gura lui Robbie o părăsi iute pe a ei şi, cu un zâmbet larg, spuse:

— Asta înseamnă că ne-am împăcat.

— Doar dacă poţi face dragoste în timp ce trupa de copiii năvăleşte pe uşa aceea. Nu sunt sigură pe cine să pariez în această confruntare.

— Nu e nici o confruntare aici, replică el plăcut, ridicându-se din scaun.

Asaltul de întrebări al lui Angus devenise asurzitor.

Îşi netezi fusta şi se uită la el cu o privire cercetătoare.

— Eşti sigur că vrei să preiei toate astea? E ultima ta şansă de a scăpa.

— Aşa scap, rosti el şi o îmbrăţişă. Spre informarea ta, evadez într-un paradis creat de tine, mai zise el cu un zâmbet care lumina camera. Şi văd că şi tu eşti fericită, că *amândoi* suntem fericiţi, şopti el, aşternând un sărut uşor pe vârful nasului ei. Pe cuvântul meu de Carre.

Pentru un moment se simţi de parcă ar fi avut propriul ei cavaler care să decapiteze toţi balaurii ce ar fi ameninţat-o.

— Ar trebui să-ţi spun Tristan, spuse ea zâmbind.

El ridică din umeri.

— Mai sunt încă câţiva balauri rămaşi... pe ici pe colo.

— Să ne ferim din calea lor.

Zâmbi, dar ştia că nu trebuie să cadă de acord prin vorbe. Argyll şi Queensberry vor constitui o forţă considerabilă în viitor.

— Haide, mama mea în devenire, rosti el, luând-o de mână, hai să vedem ce cred copiii despre planurile noastre de căsătorie.

Când deschiseră uşa, copiii îi strigară în cor bun-venit lui Robbie.

Privind la Roxane, Robbie zâmbi larg:

— Ţi-am spus să-i întrebi pe ei.

Şi se aplecă să-i îmbrăţişeze pe toţi, răspunzând cu veselie salutului acestora.

— Am votat! strigă Angus pe deasupra gălăgiei iscate de întrebări, cu vocea subţire plină de entuziasm.

— Sssst, murmură Jeannie, îmbujorându-se.

— Dar aşa am făcut! declară netulburat băieţelul. Şi nimeni nu-l place pe Callum, fiin'că întotdeauna ne spune ce să facem.

— Aţi votat pentru ce? întrebă Robbie, cu un zâmbet jucăuş pe chipul lui frumos.

— Angus vorbeşte prea mult, afirmă James.

— Trebuie să te căsătoreşti cu *maman*, fiin'că aşa am votat, proclamă Angus, simţindu-se în siguranţă în braţele lui Robbie, fiind convins de bunătatea lumii la cei cinci ani ai săi. Nu-i aşa?

— Dacă aşa spui tu, aprobă Robbie, izbucnind în râs la vederea expresiei Roxanei. Şi cred că e bine să facem această nuntă cât mai repede.

— Uraaa! exclamă Angus. Ţi-ai adus toţi caii de curse?

— Voi trimite după ei, dacă mama voastră e de acord, replică Robbie, privind-o pe Roxane cu amuzament.

— Spune da, *maman*! ţipă Angus.

— Spune da, *maman*, murmură Robbie întinzând mâna să o tragă mai aproape.

— Chiar asta vreţi? îi întrebă ea, simţind o fericire atât de delicioasă.

— Dacă şi tu vrei asta, *maman*, replică Jeannie solemn.

— Iar voi sunteţi de acord? privi ea la băieţii mai mari care aprobară dintr-o mişcare a capului, cu obrajii roşii.

— Numai dacă eşti şi tu fericită, *maman*, răspunse James cu un ton de adult.

— Eşti fericită, *maman*? întrebă Robbie, strângându-i uşor degetele.

Ochii i se umplură de lacrimi; plăcerea copiilor ei era atât de evidentă.

— Cred că suntem toţi fericiţi.

— Vom avea nevoie de focuri de artificii ca să sărbătorim, observă Robbie, făcându-i cu ochiul.

— Artificii! răsunară vocile copiilor într-un cor aprobator.

— Cred că ar trebui să facem nunta mâine.

— Mâine!

Strigătele de încântare i-au adus jos pe servitorii din camera copiilor. Şi, de îndată ce personalul s-a asigurat că totul era în regulă, Robble le-a sugerat să meargă cu toţii în camera copiilor pentru a pune la cale detaliile de nuntă.

Roxane pierduse complet controlul. Copiii erau atât de plini de idei încât entuziasmul lor era contagios.

— Te deranjează? murmură Robbie când Angus sugeră să fie chemaţi clowni şi acrobaţi pentru distracţie.

— Atâta timp cât asta îi face fericiţi, rosti ea încet. Îţi mulţumesc că îi bagi şi pe ei în seamă.

— S-ar putea ca, în ce priveşte luna noastră de miere, să mă impun, deşi nu sunt sigur că vreunul din noi mai poate obţine controlul asupra încântătoarelor tale odrasle.

— Cel puţin va avea cine să aibă grijă de copil.

Expresia feţei lui deveni gravă pentru un moment, până când îşi controlă trăsăturile.

— Cu siguranţă, rosti el.

— E copilul tău, afirmă ea şi ochii violeţi îi erau plini de tandreţe. Sunt sigură.

El expiră uşurat de parcă i se luase greutatea întregii lumi de pe umeri.

— Nu credeam că sunt aşa de acaparator, de posesiv. M-am gândit că voi putea fi blazat, zise ridicându-se pe jumătate din scaun şi trăgând-o în braţele sale. Descopăr că am un profund simţ de proprietate. Sper că vei tolera un soţ îngrozitor de gelos. Şi îţi mulţumesc pentru acest copii, spuse cu voce tremurătoare.

Îi atinse obrazul şi îi întoarse faţa astfel încât să-i vadă ochii, strălucitori de emoţie.

— Eu îţi mulţumesc pentru copilul nostru. Ne-ai făcut pe toţi atât de fericiţi.

— Timp de o mie de ani, murmură el.

— Cel puţin.

— Şi te *voi face* fericită.

— Întotdeauna m-ai făcut, chiar şi când... dar se opri.

— Chiar şi când ai vrut să mă omori, continuă el. Însă ştiu exact cum să te fac să te simţi bine.

— Ştii într-adevăr, întări ea.

— Aşa că ar trebui să scăpăm de musafirii de jos ca să-mi pot dedica mai mult timp... plăcerii tale.

— Şi cum vom face asta, mai exact? Lady Balfour a venit pentru două zile.

— Lasă-mă să mă ocup eu această problemă.

— Să nu insulţi pe nimeni.

— Pe nimeni în afara lui Callum, replică el cu un rânjet.

A reuşit să spargă petrecerea într-un timp remarcabil. Trăsurile au început să piece, nimeni nefiind ofensat, mai puţin Callum Murray.

— Cum ai reuşit asta? se minună Roxane urmărind procesiunea de trăsuri, stând mână-n mână cu Robbie pe verandă.

— I-am invitat pe toţi luna viitoare, la recepţia căsătoriei noastre. Asta ne va da timp să avem o lună de miere.

— Lady Balfour va goni ca naiba spre Edinburgh ca să răspândească vestea.

— După cum vor face ceilalţi, în împrejurimi. Vei vedea, nimeni nu va rămâne nefericit, cu atâta bârfă de disecat.

— Toţi vor număra zilele cu nerăbdare. Doar ştii asta.

— Nu-mi pasă. Şi, dacă îndrăzneşte cineva să pună întrebări legate de naşterea *prematură* a copilului nostru, o să-l invit puţin afară, rosti el cu un zâmbet încântător.

— Dumnezeule mare, sper că n-o vei face, sau jumătate din ţară va fi decimată de spada ta.

— Lasă-mă cel puţin să-i ameninţ.

— De parcă te-aş putea opri de la a face ceva ce-ţi place.

— Ba *poţi*.

Ea înţelese, privind în ochii lui, că într-adevăr credea ce spunea.

— Mulţumesc.

— Plăcerea e de partea mea, *my lady*. Şi acum, că am golit casa de musafirii plicticoşi, sugerez să luăm cina împreună cu copiii. De îndată ce vor fi duşi la culcare, îţi voi acorda întreaga mea atenţie.

— Ce perspectivă încântătoare!

— Aveam o presimţire că vei fi de acord.

— Dar aşa s-a întâmplat din prima noapte.

— Ştiu.

Întotdeauna ştiuse, iar acum ea înţelegea că iubirea era iubire, indiferent de circumstanţe. Trecea dincolo de aspectele de ordin practic şi de limite. Nu putea fi oprită, îngrădită.

Era o exaltare triumfătoare a spiritului.

Era, pur şi simplu, iubire.

CAPITOLUL 19

Nunta a trebuit totuşi amânată cu patru zile pentru a le da timp lui Johnnie, Elizabeth, Ameliei, David şi familiilor lor să sosească de la Edinburgh. Copiii Roxanei erau nerăbdători şi întrebau tot timpul:

— Nu au venit încă?

Au întrebat de atât de multe ori încât Roxane a trebuit să-i amenințe cu o lună de muncă la grajd ca să-i stăpânească cât de cât. Avertismentul ei diminuă întrebările la numai o sută de ori pe zi. „Rezonabil", afirma Robbie cu un zâmbet larg.

Dar era la fel de nerăbdător ca şi ei şi, când le spuse, în cea de-a patra zi: „Haideţi să pornim călare în întâmpinarea lor", a fost aclamat în unanimitate.

Aşa că oaspeţii au fost întâmpinaţi la câţiva kilometri buni de destinaţia lor şi escortaţi spre Glenroth de o cavalcadă de copii gălăgioşi. De îndată ce trăsurile au ajuns acasă, copiii Carberry s-au năpustit afară din ele şi au pornit cu prietenii lor.

— Cât de frumos este!... îl admiră Roxane pe bebeluşul Thomas, care o privea din braţele mamei sale. Uite, Robbie, are ochii lui Johnnie.

— La fel şi tenul şi mărimea, observă Amelia. Este un copil mare.

— Cât cântăreşte? întrebă Roxane, iar femeile porniră să compare notiţele asupra datelor noilor-născuţi, în drumul lor spre casă, unde se aşezară în salonul de primire.

Discuţia bărbaţilor se învârti în jurul maşinaţiunilor politice. Cina din seara aceea a fost una de familie, incluzând şi copiii, toată lumea toastând pentru fericirea tânărului cuplu.

— Nu sunt sigură că se poate mai bine de atât, spuse Roxane pe când se întorceau din dormitoarele copiilor. Cina a fost minunată. Nu i-am văzut aşa fericiţi pe copii de mult. Îţi mulţumesc, murmură ea, atingând braţul lui Robbie.

— Nu am mai auzit toasturi aşa creative, zise el zâmbind larg. Sau bizare.

— Ideile lor tinereşti despre plăcere sunt diferite. Bine măcar, spuse eą cu o privire jucăuşă, că nu va trebui să aducem un elefant mâine.

— O adevărată binecuvântare, întări el.

— Eşti sigur? întrebă ea la jumătatea drumului pe hoi, scrutându-i chipul.

— Întotdeauna am fost sigur.

— Iar noi facem bine ceea ce facem?

— Cel mai bine, spuse el fiind conştient de nesiguranţa ei dar, deşi nu erau copiii lui, înţelese grija ei. Mă plac, să ştii.

— Ştiu, suspină ea. Uneori mă întreb dacă nu cumva Kilmarnock mi-a distrus spontaneitatea.

— O vom reînvia.

— Începând de mâine.

— Începând de acum. Întotdeauna vei avea acordul meu să faci ceea ce doreşti. Nu voi fi niciodată împotrivă.

— Cât de curajos eşti, îl tachină ea.

El clătină din cap.

— Cât de norocos.

●

S-au căsătorit în mica capelă a Roxanei, aşezată în mijlocul unui pâlc de pruni sălbatici, ciripitul păsărilor auzindu-se când şi când pe deasupra muzicii de harpă care acompania ceremonia. Pastorul ei era ataşat de familie, cum fusese şi cel dinaintea lui şi, chiar dacă legea nu dădea dreptul la patronaj, reverendul Thomson îl educa deja pe fiul său să îi ia locul în viitor pe proprietatea Forrestor.

Johnnie stătea lângă mire pe post de cavaler de onoare, iar Amelia era doamna de onoare pentru Roxane. Copiii erau şi ei implicaţi de asemenea, aruncând petale de flori spre altar, James fiind cel care o conduse pe mama sa la altar, toţi cântând un imn de recunoştinţă pentru ocazia respectivă. Iar când ceremonia a ajuns la momentul în care a fost adresată întrebarea:

— Are cineva ceva de spus împotriva acestei căsătorii?

Angus strigă:

— Nu, nu, nu, atât de tare încât îl sperie pe pastor.

Robbie îi făcuse semn preotului să continue, în timp ce Roxane îi aruncase o privire severă mezinului.

Pe scurt — cu Jeannie ţinându-l pe Angus într-o strânsoare de oţel — ceremonia a luat sfârşit, iar Roxane a devenit cea de-a zece contesă de Greenlaw.

— În sfârşit, exclamă Robbie cu răsuflarea întretăiată, strângându-şi mireasa în braţe şi sărutând-o îndelung. (Se auziră aclamaţiile nuntaşilor, în lumina caldă a soarelui din acea după-masă de toamnă.) Acum eşti cu adevărat a mea, adăugă el, zâmbindu-i.

— Acum *noi* suntem ai tăi, zâmbi ea jucăuş.

— Vom avea nevoie de o casă mai mare, nu-i aşa? murmură el şi o sărută din nou.

— Nu, râse ea. Bransley Hill are optzeci de camere, ceea ce este suficient.

— Atunci o cameră mai mare de joacă, spuse el cu un licăr în ochi.

— Mai vedem.

— Voi avea eu grijă de asta.

— Dacă eu voi fi de acord.

— După câte mi-aduc aminte, nu eşti aşa de greu de convins, o tachină el cu un zâmbet larg.

— Iată o calitate fermecătoare la un soţ, rosti ea, întorcându-i zâmbetul.

— Dar e atât de plăcut să te fac fericită!

— Chiar sunt fericită.

— *Suntem* fericiţi, îi aduse aminte şi, ca la un semnal, copiii năvăliră prin uşa capelei, înconjurându-i.

La petrecerea de căsătorie au fost făcute numeroase toasturi şi buna-dispoziţie a guvernat atmosfera întregii zile. În seara aceea

focurile de artificii promise finalizară petrecerea, într-un spectacol elaborat de culori, pe măsura bucuriei tuturor.

Şi, mult mai târziu, când liniştea din casă fusese restabilită iar copiii fuseseră duşi la culcare, când musafirii se retrăseseră fiecare în camerele lor, Robbie şi Roxane au intrat în dormitorul lor şi, întorcându-se unul către celalalt, şi-au zâmbit promiţător.

Luându-i mâna, Robbie îi mângâie încet încheietura:

— Deşi nunta noastră a fost perfectă, a fost *foarte* lungă.

— Dar suntem, în cele din urmă, singuri.

— Acum avem aceeaşi viaţă, murmură el simplu.

— Împreună.

— Eşti obosită? întrebă el cu un ton atent.

— Nu *chiar aşa* de obosită, dacă te referi la ce cred eu, spuse ea şi gura i se curbă într-un surâs.

Buze pregătite pentru sărut, gândi el, şi îi atinse încet buzele cu ale lui.

— Un sărut de soţ, şopti ea când buzele lui se ridicară de pe ale ei. Dar eu vreau sărutul amantului.

Sprâncenele lui negre se ridicară speculativ, cu privirea pe buzele ei de un roz randafiriu, umede de sărutul său.

— Te vreau şi mai mult decât înainte, dacă asta este posibil, respiră ea profund, retrăgându-şi mâna dintr-a lui, punându-şi braţele în jurul taliei lui, mulându-şi trupul peste forma lui înaltă, musculoasă.

— Şi vrei sărutări diverse, o tachină el.

— Şi iarăşi sărutări.

— Îţi voi da o mie de sărutări şi apoi încă o sută şi orice altceva vei dori.

Îi simţi excitarea crescândă.

— Şi dacă vreau şi mai mult?

— Cât timp voi respira, zâmbi el.

— Ce plăcut! şopti ea mulţumită, fiindcă sunt obsedată să fac dragoste cu tine de parcă aş fi pierdut orice simţ al proporţiei. Elizabeth a observat asta la mine de fiecare dată când te priveam.

— Nu cumva adoraţia de soţie ar trebui să-şi intre în îndatoriri? observă el jucăuş.

— Atâta timp cât şi tu ai îndatoriri de soţ.

— Adică să mă culc regulat cu tine, vrei să spui, zise el pe o voce joasă şi languroasă.

— Ce bărbat receptiv, toarse ea, deşi m-aş fi aşteptat cel puţin la...

— Cinci minute?

— Cinci minute sunt prea mult, frumosul meu soţ.

El râse din toată fiinţa.

— Înţelegi doar, vor *fi* momente când va trebui să mă ocup de chestiuni ce depăşesc limitele dormitorului.

Boticul pe care îl făcu ea era atât de dulce!

— Nu aşa ai spus *înainte* să ne căsătorim.

— *Dar* toate sunt altfel *după căsătorie. Cunoşti regulile,* murmură el cu o voce mătăsoasă. *Sunt* lord şi stăpân acum.

— Lord şi stăpân... îl îngână vocea ei cu o octavă mai jos, dându-se un *pas* în spate, după care făcu o plecăciune drăguţă, privindu-l pe sub gene. Rogu-te să-mi spui, îmi va plăcea suveranitatea ta?

— Atâta timp cât vei face ceea ce se aşteaptă de la tine.

— Ai preferinţe?

— Numai să fii obedientă, preciză el afabil.

— Şi dacă sunt, mă vei recompensa? se auzi vocea ei moale precum catifeaua, ochii fiindu-i îndreptaţi spre erecţia lui evidentă.

— Aş putea fi generos, cred, promise el cu o sprânceană ridicată leneş.

Simţi cum trupul i-a reacţionat imediat, cu o tresărire la auzul vorbelor lui.

— Nu ai decât să-mi indici ce aştepţi de la mine, şopti ea, cu ochii strălucind a dorinţă.

— Câtă disponibilitate...

— Nici tu nu eşti tocmai dezinteresat, *my lord*.

Privi în jos, de parcă nu ar fi observat până atunci, şi îşi plimbă încet degetele pe toată lungimea excitată.

— Ţi-ar plăcea asta?

— Da, foarte mult, zise ea cu un tremur la vederea dimensiunii care se mărea şi mai mult; degetele i se încleştară de dorinţa acută de a-l atinge.

— Atunci trebuie s-o obţii, replică el cu blândeţe. De îndată ce îmi vei satisface capriciile.

— Orice, şopti ea, dorind să-l atingă, cu trupul pulsându-i, umed de dorinţă.

— Câtă subjugare îndatoritoare, murmură el, apropiindu-se de ea ca să-i apuce mâna. Abia aştept să onorez rolul de soţ.

— La fel ca şi mine, replică ea.

După un interval de timp, încă respirând cu greutate, Robbie spuse:

— Cred... că am ajuns... în rai.

Cu ochii închişi, Roxane zâmbi.

Aplecându-şi capul, o sărută pe nas.

— Sau, probabil, raiul *meu*.

Genele ei se ridicară încet.

— Unul de încântare binecuvântată, datorită ţie.

— Datorită mie?

— Evident. De aceea te-am ales pe tine.

— *Tu* m-ai ales *pe mine*? întrebă el şi izbucni într-un zâmbet exploziv. De parcă te-aş fi lăsat să-mi scapi.

— Vrei să spui că tu m-ai prins în plasă?

— Şi să nu uiţi asta.

— Sunt prinsă la propriu sau la figurat? şopti ea seducător.

Sprâncenele lui întunecate vibrară amuzate.

— Eşti din nou pregătită, nu-i aşa?

— Te deranjează?

El clătină din cap.

— Sub nici o formă.

— Ce bărbat fermecător, constată ea, trasând cu degetul o urmă imaginară pe pieptul lui.

— Un *soţ* fermecător.

— Da, da. Şi al *meu*...

Zâmbetul ei îi bucură inima şi îi dărui toată dragostea, în acea primă noapte a căsătoriei lor, când lumea părea a fi atât de nouă.

EPILOG

Roxane a intrat în travaliu cu două luni mai devreme şi, chiar dacă fuseseră aduse patru moaşe la *rezidenţa* de la Bransley Hill, nici una nu era pe deplin pregătită. Naşterea s-a dovedit a fi foarte dificilă şi, pe măsură ce orele disperate se lungeau, Robbie nu putea să se gândească decât la zecile de femei despre care ştia că muriseră la naştere. Era mult prea banal. Şedea pe pat lângă Roxane, ţinându-i mâna în mâna lui, urmărind cu câtă îndârjire lupta soţia sa cu o teroare pe care nu o experimentase niciodată.

— Să facă cineva ceva, ţipă el, cu vocea încordată de groază.

Nedorind să poarte responsabilitatea morţii contesei, femeile au sugerat să fie chemaţi cei doi doctori locali. După ce Robbie a aflat despre competenţa celor doi doctori, ele i-au recomandat, de asemenea, şi o femeie-vraci.

Toţi trei au fost aduşi şi intervievaţi, iar Robbie a înclinat să aibă mai multă încredere în tânăra femeie. Spre deosebire de doctori, ea fusese singura care nu recomandase luarea de sânge.

— Contesa se va stinge dacă îi iau sânge, avertiză femeia. Nu vă îngrijoraţi, *my lord*, doamna dumneavoastră încă mai are putere. Iar copiii pot fi mişcaţi.

— Copiii? întrebă el stupefiat.

— Sunt doi, *my lord*.

Îi luă câteva clipe să-şi revină datorită veştilor surprinzătoare.

— Eşti sigură?

Femeia părea prea tânără pentru a fi de încredere, cu statura ei mărunţică, slabă şi părul negru.

— Sunt convinsă, *my lord*.

Se lăsase tăcerea, timp în care el o studie, dorind să se simtă la fel de sigur, dorind siguranţă pentru supravieţuirea soţiei sale. Dar, când reuşi să vorbească, în cele din urmă, tonul lui era tăios, hotărârea fiind luată:

— Spune-mi de ce ai nevoie, să văd dacă-ţi pot obţine.

În timp ce Robbie o ţinea pe Roxane de mână şi se ruga, femeia se puse pe lucru cu o autoritate tăcută. Copiii erau într-o poziţie anormală, explicase ea. Adusese primul copil în poziţia potrivită cu gesturi foarte blânde şi multă îndemânare, după care scosese fetiţa slăbuţă, atât de mică încât încăpuse în căuşul palmelor lui Robbie. După care se născu şi băiatul, la fel de fragil şi delicat ca şi sora sa. Copiii fuseseră puşi imediat într-un coş încălzit.

Genele lui Roxane au fluturat şi ochii i s-au deschis, când Robbie a sărutat-o pe obraz.

— S-a terminat, a şoptit el, mângâind-o pe mână cu o deosebită tandreţe. Acum odihneşte-te. Sunt aici.

Ochii i s-au închis din nou chiar înainte ca el să termine de vorbit. A privit dincolo de pat la tânăra Margaret, care făcuse asemenea miracole.

— Trebuie să rămâi aici până ce doamna mea se face bine.

— Următoarele patruzeci şi opt de ore vor fi critice, *my lord*, existând riscul febrei.

— Va trebui să avem grijă de contesă, să treacă cu bine de asta, a spus el, de parcă ar fi putut alunga răul doar prin manifestarea dorinţei sale.

Iar în zilele următoare Robbie a părăsit camera doar pentru a-i asigura pe copii că mama lor este mai bine şi pentru a li-i arăta pe fratele şi surioara lor care erau acum în grija doicilor.

În zorii celei de-a treia zile s-a trezit dintr-o dată, când a simţit că Roxane se mişcase. Ea ridicase capul de pe pat, întâlnind privirea lui zâmbitoare.

— Arăţi groaznic, a şoptit Roxane.

Faţa lui era acoperită de o barbă care crescuse în cele trei zile, iar sub ochi avea cearcăne de nesomn.

— Tu arăţi minunat, a spus el dintr-o răsuflare.

— Copiii...

— Sunt bine.

— Ceilalţi?

— Nerăbdători să te vadă, când te vei simţi pregătită.

— Cel puţin mă simt trează.

— Bine.

Nedorind să provoace soarta, nu spusese mai multe, dar o cerceta cu exactitatea vigilentă pe care o acumulase în ultimele zile, căutând orice semn de febră. Obrajii îi erau roz, lucru care îl liniştea.

— Vrei ceva de mâncare sau băutură?

— *Chiar* mi-e foame.

— Mă duc să pregătesc ceva pentru micul-dejun.

După ce Roxane a terminat de mâncat li s-a permis copiilor să o viziteze.

Fuseseră avertizaţi că mama lor era încă slăbită, aşa că o îmbrăţişară cu blândeţe şi îi vorbiră mai mult în şoaptă. Până ce au fost aduşi în cameră surioara şi frăţiorul lor. Entuziasmaţi să-i spună mamei lor toate gesturile făcute de noii-născuţi, copiii au revenit la nivelul gălăgios al vocilor.

În lunile care au urmat, familia mărită a contelui s-a stabilizat într-o viaţă liniştită la ţară, departe de maşinaţiunile politice de la Londra şi Edinburgh. Iar în anii care au urmat, fraţii Carre s-au concentrat pe negoţul lor pe mare, obţinând profituri extravagante de pe pieţele lucrative ale coloniilor americane. Succesul economic le-a oferit o oarecare libertate personală sub conducerea britanică şi, într-o oarecare măsură, le-a servit drept recompensă împotriva dominaţiei engleze.

Cu hotărâre şi tenacitate, membrii familiei Carre au reuşit să-şi conducă afacerile evitând încurcăturile politice. Departe de Curtea engleză, familiile lor s-au lărgit şi au prosperat, fericirea lor crescând în aceeaşi măsură. Căminul şi familia au devenit sursa celor mai mari plăceri, a norocului care le surâdea, acum, când minunea magică a iubirii fusese găsită, pentru totdeauna...

NOTE

[I] Ca şef al clanului Campbell, Ducele de Argyll avea mai mulţi oameni în comanda sa decât erau în trupele regulate ale Scoţiei, şi războinici mai buni decât aceştia. Pe vremea aceea, armata scoţiană era compusă din trei mii de oameni. Având o mare armată alături de sine, influenţa ducelui de Argyll se extindea dincolo de zona politică.

[II] Ducele de Hamilton, şefui partidului de independenţă, a fost, după Parlamentul din 1704, deosebit de inconsecvent în comportamentul său. Se zvonea încă din 1704 de disponibilitatea lui de a negocia cu regina. Roxburgh îi scria de la Londra lui Baillie de Jerviswood pe 12 decembrie 1704: „Mi s-a spus de către un prieten de-al ducelui Hamilton, cineva care îl cunoaşte bine, în aceste ultime patruzeci şi opt de ore, că, dacă regina ar lua în considerare această afacere, ducele Hamilton ar fi foarte mândru şi plin de solicitudine." Şi James Johnstone, care, ca lord-cronicar, era o figură-cheie în urmărirea intereselor scoţienilor la Londra, îi mai scria lui Jerviswood pe 13 ianuarie, 1705: „Avusesem îndoieli, dar acum sunt sigur că ducele Hamilton unelteşte prin Harley cu lordul vistiernic... Probabil că i-a plătit datoriile." Şi, din nou, pe 15 februarie 1705, se adresa lui Jerviswood: „Prietenii ducelui Hamilton se grăbesc în a spune în taină marilor oameni de aici că el este *Chambre à Louer* (Cameră de închiriat). Dar, din tot ce se poate face acum, gândesc că e mult prea puţin interesantă achiziţia." Înainte ca sesiunea din 1705 să se fi terminat, totuşi, Hamilton a găsit o cale să dovedească că sprijinul său merita luat în considerare.

[III] Prezervativelor li se spunea *„lettre* franţuzeşti" deoarece erau legate la capătul deschis cu o panglică. Francezii, însă, se refereau la prezervative cu termenul de *„redingotes des Anglais"* (redingote englezeşti). Cea mai recentă descriere publicată despre prezervative apare în cartea lui Gabriel Fallopio *De Morbo Gallico* (Padova, 1563). În engleză a fost denumit după numele Dr. Condom, medic la curtea lui Charles II, care a condus între 1660 şi 1685. În documentele lui Argyll, Myln spunea: „John, duce de Argyll, a fost făcut reprezentant guvernamental al Parlamentului pe 6 martie 1705. A adus cu el un anume instrument numit Quondam, folosit pentru coruperea unei întregi serii de doamne de *calitate*, ca şi a domnişoarelor." John Campbell considera că femeile erau disponibile pentru plăcerea sa şi a venit la Edinburgh pregătit.

[IV] Titlul de conte scoţian nu permitea automat unui nobil scoţian să aibă un loc în Camera Lorzilor, în timp ce un titlu de conte englez aducea automat acest privilegiu. În acelaşi timp, titlul de conte englez oferea posesorului oportunitatea de a avea numeroase birouri guvernamentale lucrative, poziţii şi pensii. Pentru contribuţia sa la realizarea Tratatului Unional, ducele de Argyll fusese

recompensat cu titlurile engleze de „baron de Chattham" şi „conte de Greenwich". Din moment ce nu a avut nici un fiu moştenitor, doar cinci fiice din cea de-a doua căsătorie, a aranjat ca fiica sa cea mai mare, lady Caroline, să aibă drepturile unui moştenitor masculin la aceie titluri. Altfel ar fi fost nevoit să le treacă pe toate fratelui său mai mic, pe care nu-l putea suferi.

[v] Drepturile de proprietate ale femeilor măritate din Scoţia erau puternice, din anumite puncte de vedere, şi limitate, din altele. Proprietatea mobilă a unei soţii era sub controlul soţului, deşi contractele de căsătorie puteau fi utilizate pentru a lărgi sau diminua drepturile soţiei. În cazul moştenirilor sau al proprietăţilor imobiliare, femeia căsătorită avea drepturi mai mari. Nu putea dispune de acestea fără consimţământ, dar nici soţul nu putea vinde terenurile soţiei fără permisiunea ei, cum nu putea nega arbitrar permisiunea soţiei de a dispune de proprietăţile ei imobiliare separate fără un motiv clar.

Cu toate acestea, totuşi, femeile necăsătorite se bucurau de drepturi legale superioare, iar văduvele erau efectiv pe acelaşi picior cu bărbaţii. Văduvia era singurul stadiu din ciclul de viaţă al unei femei când aceasta putea fi independentă din punct de vedere economic şi legal. Văduvele nu numai că îşi puteau controla singure averea, dar erau îndreptăţite prin lege la cel puţin o treime din averea mobilă a soţului lor ca şi la preluarea afacerilor acestuia.

[vi] Pentru trădarea sa, Hamilton a fost recompensat de către englezi cu un titlu de duce englez, Ordinul „Thistle şi Garter", şi numirea ca ambasador la Paris. Acestea au fost însoţite şi de recompense monetare generoase.

În ceea ce priveşte recompensele primite de Argyll, a fost arogant şi prea încrezător în negocierile cu englezii. I-a scris contelui de Mar în timpul negocierilor cu curtea engleză: „My lord, este surprinzător pentru mine cum lordul-vistiernic, un om de bun-simţ, se gândeşte să mă plimbe ca pe un servitor fără a-mi oferi măcar o recompensă. Se cuvine să fac, într-adevăr, orice serviciu Prinţului, şi mă voi supune Reginei pe cât de loial este posibil; dar dacă miniştrii se gândesc să mă utilizeze în numele serviciilor către ea, consider că se impune oferirea unei recompense."

În cele din urmă, lordul-vistiernic Godolphin a fost de acord. Argyll a fost numit baron de Chattham şi conte de Greenwich – mai târziu duce – şi i s-a dat gradul de general în armata engleză – mai târziu comandant-operativ al forţelor engleze din Spania. Câştigurile lui obţinute numai din ultima poziţie au fost de aproape 100.000 lire pe an. Fratele mai mic al lui Argyll, Archibald Campbell, de numai douăzeci şi trei de ani pe vremea Tratatului Unional, a fost făcut viconte de Islay, Oransay, Dunoon şi Arrase.

[VII] În tradiţia scoţiană, o femeie măritată păstra numele de familie al tatălui ei. Totuşi, printre clasa mijlocie din Edinburgh, apăruse convenţia purtării numelui soţului pe la sfârşitul secolului al şaptesprezecelea, şi devenise o normă în cel de-al optsprezecelea. Observatorul sfârşitului de secol şaptesprezece, Thomas Morer, credea că reţinerea numelui de fată implica independenţa femeilor scoţiene faţă de soţii lor, spre deosebire de cele engleze. J. Wormald a fost de acord, şi a argumentat în plus că soţia şi rudele ei nu erau pe de-a întregul asimilate soţului şi familiei acestuia, dat fiind că descendenţa în Scoţia era recunoscută pe linie paternă, şi nu maternă, ca în Anglia.

[VIII] Daniel Defoe a dus o viaţă de funcţionar. Fiu al unui negustor de lumânări, a fost hotărât să-şi obţină un statut de gentleman. Lupta lui pentru poziţie şi avere a început prin decizia lui de a deveni negustor londonez. Până în 1706, când a sosit la Edinburgh (am fost autorizată să-l plasez în Scoţia mai devreme), fusese pregătit pentru minister, avusese ghinion, se căsătorise cu o femeie cu stare, devenise un negustor prosper, dăduse faliment de două ori, şi fusese de două ori închis şi salvat din iadul închisorii Newgate de către Robert Harley, purtător de cuvânt al Camerei Comunelor. Din acel moment a devenit „omul lui Robert Harley", şi atât scrierile, cât şi activităţile lui au fost îndreptate către poziţia moderată ocupată de Robert Harley. A fost trimis în Scoţia ca agent englez pentru a scrie propaganda pro-unională şi a trimite informaţii despre statutul negocierilor unionale. Oficial ca negustor cu afaceri în Scoţia, s-a folosit de acest rol pentru a obţine informaţii pe care le raporta stăpânilor săi. Din glumă l-am adăugat la lista spionilor lui Queensberry.

[IX] Cei din ordinul Covenant au avut o influenţă puternică prezbiteriană asupra istoriei Scoţiei timp de 150 ani după Reformare. Considerau regatul lor spiritual ca fiind superior statului şi promulgau ideologia că fiecare persoană realiza propriul acord cu Dumnezeu. La diverse nivele de zel, pretindeau a fi bune exemple către alţii de dumnezeire, sobrietate şi corectitudine spre a lupta împotriva tiraniei papale; şi, astfel, spre a apăra adevărata religie pentru tot restul vieţii lor. Ca şi în cazul altor bigoţi, nu aveau nici un fel de toleranţă pentru alte religii.

[X] Când William de Orange a debarcat în Anglia pentru a prelua tronul de la James II, Archibald Campbell a fost de partea sa, gata de a-şi reface averile. Pentru ajutorul de a-l fi pus pe William pe tron, noul rege a restaurat proprietăţile sale şi l-a ridicat la rangul de duce de Argyll, marchiz de Kintyre şi Lome, conte de Campbell şi Cowal, viconte de Lochow şi Glenila, lord Inveraray, Mull, Morven şi Tiry.

Când s-a ajuns la jocul şahului politic, primul duce (John Campbell-tatăl) a declarat deschis: „Când a trebuit să vorbesc, am demonstrat că şi la asta sunt bun, fiind un model în îndeplinirea afacerilor Regelui, prin cumpărarea unora, vinderea altora şi eliberarea unor locuri pentru alţii, deşi aceasta nu într-o măsură prea mare, deoarece nu este recomandabil; m-am întâlnit cu mulţi, cu tutori ai unor prieteni de protejat, pe unul pe altul, după cum o cer afacerile... Cu toate astea... îţi voi trimite, spre satisfacţia ta şi a mea, un program, după care aş conduce treizeci de membri ai Parlamentului şi la fel şi afacerile." Fiii lui Argyll datorau la fel de mult naturii cât şi educaţiei.

[xi] Familiile moşiere din Scoţia, indiferent de rang, erau unite printr-o reţea complicată de relaţii. Era un conglomerat de sentimente, realizări de interese comune, simţ de loialitate care proveneau, parţial, din relaţia feudală care îi lega pe lorzi după cum îi lega pe cei mai puţin nobili de magnaţi şi pe aceştia de rege. Capetele familiilor trebuiau să aibă localuri substanţiale şi grupuri lărgite de acoliţi, astfel încât nevoia lor de fonduri era dictată de mărimea şi numărul dependenţilor.

[xii] O liră scoţiană egala o doisprezecime din lira sterlină (engleză).

[xiii] La douăzeci şi unu de ani (pe atunci lord Lome), Argyll o întâlnise pe Mary Browne iar gurile rele spuneau că fusese foarte atras de ea. După o curte pasională, impetuoasă, se ajunsese la o căsătorie în grabă. Pe 30 decembrie 1701 fusese semnat contractul. Din nefericire, chiar din primele zile ale căsătoriei lor, au descoperit că nu se potriveau. Deziluzia l-a afectat pe John mai mult decât pe Mary, care încă de pe atunci avea o sănătate delicată. S-au separat imediat, dar ea a murit abia în ianuarie 1717. El s-a recăsătorit în luna iunie a aceluiaşi an.

[xiv] Una din situaţiile cele mai ostentative în care cei din familia Campbell s-au folosit de copii a avut loc în 1498. Fiica lui John Cawdor, Muriel, născută după moartea lui, a fost lăsată fără protector. Şi erau mai mulţi doritori care, de dragul averii sale, ar fi acceptat postul de tutore. Cu toate acestea, Archibald Campbell, al doilea conte de Argyll, care era înalt lord-cancelar pe vremea aceea, avea prioritate politică şi a acţionat primul.

Timp de aproape patru ani, Muriel a fost lăsată cu rudele ei materne, cei din familia Rose. Apoi, într-o bună zi, familia Campbell au venit s-o preia sub oblăduirea lor. Au oferit drept scuză faptul că era timpul ca ea să înceapă şcoala şi au propus s-o ia în ţinutul lui Argyll. S-au iscat certuri care au dus la victime de ambele părţi, din familia Campbell murind şapte membri. Pe măsură

ce luptele au continuat, o parte din clanul Campbell a răpit fetiţa. Toată lumea ştia că miza era mai mare decât copila în sine, deoarece, odată cu fuga ei în sud împreună cu familia Campbell, a plecat şi averea ei.

Când Campbell de Inverliver, care conducea operaţiunea, a fost întrebat dacă nu considera că şapte oameni erau un preţ prea mare pentru a plăti custodia unei fetiţe de patru ani care putea muri până să se poată dispune de moştenirea ei, el a replicat: „Fata nu va muri niciodată, atâta timp cât va exista o fată cu părul roşcat pe malurile Loch Awe."

[xv] Mulţi bărbaţi tineri din familii bune deveneau avocaţi în special pentru importanţa cunoştinţelor juridice în politică, sau pentru conducerea proprietăţilor, sau pentru lărgirea educaţiei lor. În 1720, profesorul Alexander Bayne se adresase studenţilor lui din anul întâi (studenţii începeau universitatea mult mai devreme în zilele acelea – între 13 şi 16 ani) la cursul de drept municipal de la Universitatea din Edinburgh, în modul următor: „Dar, în afară de asta, domnilor, veţi putea observa şi voi ce armament constituie cunoaşterea legii ţării dumneavoastră... Haideţi să luăm în considerare, atunci, cunoaşterea legii noastre ca cel mai de preţ dar al unui gentleman, fără a lua în considerare latura utilă; şi nu merită măcar din această perspectivă atenţia voastră?"

[xvi] Deoarece averea şi proprietăţile imobiliare erau menţinute în familie cât mai mult cu putinţă, căsătoriile între veri erau obişnuite. Următoarea anecdotă se referă la un exemplu al variaţiunilor acelui obicei: la sfârşitul secolului al şaisprezecelea averea lui Thomas Craufurd s-a transmis nepoatei sale care a devenit „moştenitoarea din Crosbie". Dar titlul şi pământul reveneau unui moştenitor masculin. Pentru a-şi păstra proprietatea şi titlul bunicului, Jean Craufurd a fost nevoită să se căsătorească cu vărul său de-al doilea, Patrick. Problema era că Patrick era „mult prea tânăr pentru a se căsători", fiind cu zece ani mai tânăr decât Jean. Cu toate acestea, ea „se păstră" pentru vărul său şi se căsători cu el în 1606, când acesta împlini optsprezece ani, ea având douăzeci şi opt. Astfel, cele două familii, Craufurd din Crosbie şi Craufurd din Auchenames, au fost unite. Patrick şi Jean au început o lungă şi fericită căsnicie la Crosbie. Au avut şase fii şi două fete.

[xvii] Pe vremea aceea se bea mult. La cină, doamna casei făcea primele onoruri – toastul se închina fără nici o întârziere. Vinurile franţuzeşti erau cu preponderenţă alese, şi ambele sexe beau mult. Vizitatorii englezi remarcau întotdeauna vitalitatea ocaziilor sociale din Scoţia şi modul în care diferenţele de rang nu erau privite ca o barieră insurmontabilă, cum se întâmpla în Anglia. Evenimentele sociale

cuprindeau întotdeauna o mixtiune interesantă de invitaţi. Secolul al optsprezecelea a fost, de asemenea, epoca tavernelor, majoritatea situate de la castel spre Watergate. Erau deschise zi şi noapte. De la clerici binecunoscuţi până la judecători stimaţi, obiceiurile tavernelor cuprindeau întreaga plajă a societăţii. Chiar şi femeile din înalta societate participau, la unele ocazii, la petrecerile date la taverne, în special iarna, când midiile erau cele mai gustoase. Midiile şi vinul de porto erau servite în vase imense de unde fiecare se putea servi fără rezervă. Ospitalitatea şi vivacitatea erau o caracteristică specifică a societăţii scoţiene, la care femeile participau în mod egal.

[xviii] În Anglia, doamnele părăseau masa imediat după desert şi se retrăgeau în camera de primire să ia ceaiul. În Scoţia, doamnele rămâneau să participe la atmosfera veselă, după desert. Faţa de masă era ridicată şi se aduceau vase cu vin de porto, sherry, Madeira, punch, împreună cu pahare mici. Se bea întâi în cinstea sănătăţii fiecărei doamne, şi apoi a oaspeţilor, în ordinea numelor. Se practica o socializare mult mai deschisă între femei şi bărbaţi. Cu toate acestea, pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, obiceiurile engleze se infiltrară în Scoţia, la dineuri, iar doamnele adesea se retrăgeau pentru ceai după ce masa era strânsă.

[xix] Conducerea politică, sistemul de privilegii şi utilizarea influenţei erau indispensabile unui guvern. Şi toată lumea era angajată în urmărirea votării propunerii unionale în cadrul Parlamentului Scoţian. Ceea ce este surprinzător sunt sumele mici necesare cumpărării acelor voturi. Cu excepţia magnaţilor proeminenţi care cereau şi în general primeau sume generoase, membrii de rând ai Parlamentului care erau plătiţi pentru voturile lor primeau sume modeste. Seafield scria: „Culloden a fost cu mine; şi cred că, dacă pensia îi va merge înainte, vom avea sprijinul lui." Seafield continuă: „Cred, de asemenea, că Bracco ne va sprijini; am căzut de acord cu el pentru două sute de lire pe an." Queensberry scria Curţii de contele Marischal că ar fi fost detaşat de opoziţie pentru o pensie de trei sute de lire – în acest caz se referea la lire scoţiene – o sumă foarte mică. Administratorii Curţii primeau recompense mult mai însemnate. Seafield a fost făcut viconte cu o mie de lire pensie anuală. Queensberry a primit un ducat englez şi o pensie anuală de trei mii de lire pe viaţă. Recompensele lui Argyll şi ale fratelui său erau, desigur, diferite în ceea ce priveşte titlurile, averile şi puterea. Cei doi fraţi au dominat politica Scoţiei după moartea lui Queensberry, din 1711. La moartea lui John, din 1743, Archibald i-a moştenit titlul ca al treilea duce de Argyll şi a continuat ca rege neîncoronat al Scoţiei până în 1761.

EDITURA ELIS

În Scoţia secolului XVIII, viaţa de văduvă, mai ales când eşti tânără şi frumoasă, nu este deloc uşoară. Evenimentele politico-sociale sunt la fel de greu de înfruntat ca şi avansurile bărbaţilor.

Iar când un tânăr de optsprezece ani se îndrăgosteşte şi luptă cu încăpăţânare să obţină ceea ce doreşte, viaţa se complică din ce în ce mai mult. Roşcata contesă de Kilmarnock se vede nevoită să aleagă între dragostea maternă şi cea pentru atrăgătorul conte de Greenlaw. Oare va reuşi să le păstreze pe amândouă?

Preţ: 65.000 + 1.300 T.L. = 66.300 Lei

ISBN 973-9139-77-1